RITA HERRON

Semnul

Traducerea şi adaptarea în limba română

de LAURA CĂLUŞARU.

ALCRIS

Capitolul 1

E prea sigur pe el, gândi Toni. Prea sigur pe el si prea sigur pe Fran Casey care călărise până la Pentycawl de trei ori în tot atâtea zile pentru a-l vedea. De fiecare dată plecase dezamăgită, dar Toni era sigură, în timp ce privea cum blonda înaltă călărea ca o furie, de-a lungul coastei, că nimic nu o putea opri. Jake Tregarron era la fel de irezistibil pentru ea, precum smântâna pentru pisică, ceea ce el ştia cu siguranţă.

Toni se întreba uneori de ce avea o părere atât de proastă despre profesorul ei în timp ce toţi ceilalţi păreau să-l preţuiască atât de mult, dar încă de când sosise la Pentycawl, aproape cu trei săptămâni în urmă, simţise ceva ciudat faţă de Jake Tregarron. Se îndrăgostise de Cornwall si în special de Frayley Cove, deşi satul era alcătuit numai din câteva case împrăştiate de-a lungul

falezei, iar Pentycawl era cocoţat pe cea mai înaltă culme deasupra Atlanticului dezlănţuit, si periculos de aproape de margine. Dar Jake Tregarron era altceva.

Toni ar fi fost ultima care i-ar fi negat talentul ca artist, acesta fiind prea evident pentru a putea fi pus la îndoială, si era cunoscut pentru faptul că nu aprecia criticile, dar ca om avea o personalitate tulburătoare.

Dacă n-ar fi aşteptat cu atâta nerăbdare începerea scolii de vară şi dacă nu s-ar fi înscris pentru întregul curs, probabil că ar fi renunţat după primele zile, indiferent ce ar fi spus lumea. A fost încântată când s-a discutat ideea şi în plus nu putea să-şi dezamăgească bunicul, din moment ce el o încurajase şi era nerăbdător ca ea să facă acest curs.

In fiecare vară, timp de treisprezece săptămâni, o mână de artişti amatori veneau pentru diferite perioade de timp la Pentycawl, la şcoala Tregarron, care era de fapt un curs intensiv coordonat de însuşi Jake Tregarron. Era considerat un privilegiu să poţi să faci acest curs şi era, bineînţeles, scump. Preţul varia, desigur, în funcţie de durata şederii şi de numărul de ore petrecute studiind arta sub ochiul unui maestru indiscutabil.

Toni ştia cât e de norocoasă că va sta toate

cele treisprezece săptămâni la Pentycawl, dar lucrurile nu erau aşa cum se aşteptase ea să fie. Jake Tregarron era un profesor sever care nu-şi încuraja elevii să lipsească de la cursuri pentru a se relaxa şi a se plimba de-a lungul falezei. Trebuia să muncească, iar colegii ei păreau încântaţi de acest aranjament.

în afară de Jake Tregarron, un alt artist, mai puţin talentat, dar la fel de devotat asista la instruirea tinerilor. Părerea lui Toni despre acesta era mult mai bună, pentru că Peter Alwyth nu avea aroganţa lui Jake Tregarron si era mult mai răbdător. Peter Alwyth arătase un interes special pentru Toni încă de când sosise, un interes mai degrabă pentru frumuseţea decât pentru talentul ei. Era conştientă de acest lucru precum era si Jake Tregarron, dar ei nu i se părea la fel de amuzant.

Avea trăsături delicate, aproape copilăreşti, care o făceau să pară mai tânără decât cei 21 de ani pe care îi avea, determinându-i pe bărbaţi să fie protectori. Avea părul bogat, de culoare castanie, ochi mari verzi şi o gură moale care se pare că în ultima vreme râsese mai rar.

Nu pentru că nu era fericită, ci pentru că nu reuşea să înţeleagă cum un artist atât de talentat şi de incitant, pe care ea îl admirase atât de mult pentru munca lui, s-a dovedit a fi un

om atât de închis şi de tulburător. Toni nu era foarte înaltă, de aceea profesorul ei, care avea cel puţin 1,80 m înălţime şi tenul închis specific locuitorilor din Cornwall, părea şi mai tulburător.

Peter Alwyth nu era la fel de impunător, nici fizic nici psihic. Era cu câţiva centimetri mai scund, drăguţ, cu părul şaten deschis şi ochii cenuşii. Era un om modest şi cât se poate de obişnuit, şi rareori ridica tonul. Peter îi inspira lui Toni încrederea de care avea nevoie pentru a contracara efectul pe care caracterul viril şi puternic al lui Jake Tregarron îl avea asupra ei.

Soarele era destul de puternic pentru a-i moleşi, dar silueta înaltă şi bine făcută a profesorului lor se plimba printre ei, aşa că nimeni nu se gândea să facă altceva decât să se concentreze asupra desenului. E ca o pisică sălbatică, gândi Toni, privindu-l din când în când cu coada ochiului, în timp ce mai punea puţin ocru pe paletă. O pisică mare, neagră şi periculoasă care cât de curând se va apleca şi va privi la versiunea ei de hambar ca şi cum nu-i venea să creadă că văd aceeaşi clădire.

Părul lui era negru, destul de lung, uşor ondulat, iar ochii lui albaştri făceau un contrast izbitor cu faţa bronzată. O faţă care era mai mult aspră decât frumoasă iar lui Toni îi inspira mai degrabă cruzime. I-a trecut prin minte că undeva

în trecutul familiei Tregarron ar putea exista o urmă de sânge spaniol.

Purta întotdeauna haine deschise la culoare. Astăzi purta o pereche de pantaloni maro şi o cămaşă crem, descheiată la gât, lăsând să i se vadă gâtul şi puţin păr negru, iar Toni ştia că el era perfect conştient cât de întunecat şi viril părea. Toni ştia de asemenea că imperturbabila lui încredere în sine era responsabilă de reacţiile ei, pentru că nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca el care o făcea să se simtă nesigură în prezenţa lui.

Si-a înăbuşit repede tremurul când el a venit în spatele ei, şi l-a ignorat cu hotărâre când s-a aplecat asupra desenului. Peter Alwyth îşi spusese deja părerea despre încercarea ei de a desena hambarul cu acoperişul din trestie, dar ştia că părerea lui Jake Tregarron nu va fi la fel de bună.

Corpul lui intră numai pentru câteva secunde în contact cu al ei, pielea i s-a înfiorat sub rochia subţire de bumbac pe care o purta, în timp ce deja familiarul miros amestecat de vopsea şi after-shave a continuat să-i gâdile nările chiar şi după ce el s-a ridicat.

- Cu puţin cărămiziu acoperişul va arăta mai bine, remarcă el cu vocea sa profundă ce nu sugera ci poruncea. Arată mai degrabă a paie

decât a trestie.

Toni simţi cum se înroşeşte. Nu pentru că o supărau criticile, sau pentru că munca ei nu le merita, le primea cu plăcere de la Peter Alwyth sau de la profesorul ei de la şcoala de artă, dar era mai sensibilă la comentariile lui Jake Trogarron şi i se păreau mai greu de acceptat.

- îmi pare rău! Luă tubul de cărămiziu şi puse puţin pe paletă. Mi s-a părut galben.

Răspunsul ei fusese atât impulsiv cât şi defensiv, şi ea simţi interesul colegilor ei, chiar dacă aceştia nu şi-au ridicat capetele. Femeia slabă de lângă ea i-a aruncat o privire foarte mirată, apoi s-a întors la propria versiune a hambarului. Audrey Blain asculta întotdeauna sfaturile profesorului ei, chiar dacă îi erau adresate altcuiva, şi Toni o privi dezgustată, cu coada ochiului.

- Faci cum vrei, desigur, îi spuse Jake Tregarron pe un ton calm, dar să nu fii surprinsă dacă hambarul va arăta precum căsuţa de paie a porcului cel mic.

El nu-i lăsă timp să găsească o replică potrivită, ci se îndreptă spre bărbatul de lângă ea. Toni îl privi din instinct pe Peter Alwyth, amestecând cărămiziul cu galbenul de pe paletă. Peter ajuta un alt student, dar se uită la ea de parcă i-ar fi simţit privirea, şi-i zâmbi încurajator.

Jake observă schimbul de priviri şi zâmbi.

Deşi erau complet diferiţi, Jake şi Peter erau veri. Atotştiutoarea Audrey o informase că de când părinţii lui Jake muriseră, el şi Peter fuseseră crescuţi ca fraţi. Se vedea că Peter, ca şi mulţi alţii, îl venera pe vărul său, iar Toni se întreba uneori de ce era singura care îl vedea pe Jake Tregarron nu numai ca pe un artist strălucitor ci şi ca pe un om arogant.

- Cum ai putut să faci aşa ceva, Toni? Tonul acuzator la lui Audrey Blain i-a ajuns la urechi înainte ca Jake Tregarron să se fi depărtat prea mult. Era evident că răspunsul pe care Toni îl dăduse eroului ei o şocase. încerca doar să te ajute, să ştii, continuă Audrey. Suntem aici ca să învăţăm!

Toni ştia că Audrey are dreptate, dar o irita întotdeauna adoraţia oarbă pe care colega ei o arăta pentru Jake Tregarron, şi îi plăcea s-o şocheze uneori arătând un total dezinteres atât pentru pictură cât şi pentru Jake Tregarron. Acest dezinteres nu era real, dar îi displăcea felul cum Audrey îl venera pe Jake şi refuza s-o copieze.

- Nu pot să cred că preferi ca Peter să-ţi fie profesor! spuse Audrey în şoaptă.

Toni încercă noul galben-maroniu pentru a desena acoperişul de trestie al hambarului, şi

recunoscu faptul că semăna mai bine cu originalul.

- îmi place Peter, îi spuse lui Audrey fără să-şi mute privirea de la ce făcea. E simpatic şi prietenos şi nu mă face să mă simt ca şi cum n-aş şti cu care capăt al pensulei să pictez.

- Poate pentru că nu te critică îndeajuns, sugeră Audrey care observase interesul lui Peter pentru Toni şi nu putuse să nu arate că ştie. Probabil crede că dacă îţi apreciază munca, o să ai o părere mai bună despre el - c-o să-l placi mai mult.

- Am o părere bună despre el, o asigură Toni. îmi place de el, chiar dacă nu se crede visul oricărei femei.

Toni putea să-şi imagineze privirea şocată pe care i-o arunca Audrey şi fără să se uite la ea.

- Vrei să spui că... în şoapta ei nu era numai reproş ci şi o extraordinară mirare, iar Toni abia se abţinea să nu râdă. Veneraţia lui Audrey ar fi fost patetică dacă n-ar fi fost atât de iritantă.

Nu şi-a dat seama de prezenţa profesorului lor în spatele ei, decât în momentul când s-a lăsat pe spate pe scaun pentru a analiza efectul noii culori a hambarului.

Intrând în contact cu corpul lui, s-a speriat atât de tare încât s-a ridicat imediat trântind scaunul pe care stătea. Când s-a întors să se uite

la el, toţi ochii erau aţintiţi asupra lor, curioşi şi speculativi, şi ea simţi cum se înroşeşte. Inima îi bătea cu putere pentru că expresia de pe faţa lui întunecată nu era deloc încurajatoare.

- M-ai speriat! îl acuză ea, iar vocea îi era răguşită.

Stia, fără îndoială, că mai târziu, în camerele lor, ceilalţi
vor râde pe seama incidentului, aşa că îşi încleştă pumnii mici şi îl consideră pe el vinovat de stânjeneala ei. Stia că poate nu are dreptate dar era sigură că el auzise ultimele ei cuvinte şi că va avea grijă s-o pedepsească.

- Eu, sau Peter se consideră visul oricărei femei? întrebă el.

Vocea lui era calmă şi nu părea stânjenit deşi îşi dăduse seama că despre el era vorba. Audrey se uita fascinată la el. Toni nu spuse nimic, aşa că acea voce puternică şi calmă continuă:

- Este evident că tu crezi asta, şi sunt curios la care dintre noi te refereai, Toni?

Ea era şi mai stânjenită pentru că el nu coborâse vocea şi acele feţe interesate erau încă întoarse spre ei, iar acum erau de-a dreptul curioase. Toni simţi un impuls irezistibil de a fugi şi de a se ascunde undeva, dar privirea lui fermă o ţintui locului.

Si-a dat seama că şi Peter privea scena, dar

dintr-un alt motiv decât ceilalţi. Era nerăbdător să-şi ofere sprijinul dar ezita să se amestece într-o situaţie controlată de vărul său. Toni nu-l învinovăţea, dar se simţea vulnerabilă şi stânjenită, aşa că sprijinul lui ar fi fost binevenit.

- Nu trebuia să asculţi, spuse ea umezindu-şi buzele cu vârful limbii. Dacă...

- Dacă vrei să-mi spui că nu este politicos să asculţi conversaţiile altora, o avertiză el cu un zâmbet răutăcios, nu te deranja! Se uită la ceilalţi elevi, la acele feţe interesate şi la acei ochi curioşi, ca şi când abia atunci realiza că mai existau şi ei. O.K., spuse el, toată lumea capetele jos şi haideţi să profităm din plin de lumină!

Imediat, toţi s-au întors ascultători şi au început iar să picteze, şi Toni se minună din nou de autoritatea lui. Ar fi luat şi ea loc şi ar fi uitat de acest incident, dar Jake nu era încă mulţumit. Se uită un moment la ea cu acei ochi irezistibili, iar când vorbi o făcu pe un ton mult mai scăzut, aşa încât ceilalţi să nu-i audă, cu excepţia lui Audrey Blain care era hotărâtă să prindă câteva cuvinte.

- Cred că ar fi mai bine să vorbim, Toni, spuse el, iar inima ei făcu un salt când îl privi. Poţi să vii în atelierul meu când se termină această lecţie? întrebă el.

Expresia de pe faţa ei era sfidătoare şi se

întreba dacă avea de gând s-o trimită să-şi facă bagajele sau pur şi simplu voia să-i ţină o predică şi apoi s-o lase să continue cursul.

- Despre ce doreşti să vorbim? întrebă ea.

El deja se îndepărtase când ea puse această întrebare. Jake se întoarse puţin, privind peste umăr.

- Putem să discutăm despre asta când vii în atelier, îi spuse el. în acest moment mai sunt şi alţi elevi care au nevoie de ajutor. Ne vedem după cină, O.K.?

Nu putea decât să accepte, dar o făcu tăcut, dând din cap. Cu coada ochiului văzu expresia de invidie de pe faţa slabă a lui Audrey care o privea peste umăr, fără a se deranja să ascundă că auzise tot. Toni era sigură că Audrey ar fi fost încântată să facă schimb de locuri, chiar şi pentru a primi critici.

Nu era nici o îndoială că Pentycawl era o casă ideală pentru un artist, pentru că era atât de mare si de pitorească; dominând oceanul de pe o culme stâncoasă, avea
o frumuseţe aparte chiar si iarna.

Pământurile erau întinse, dar nu păstrau asemănarea cu fostele grădini. Arbuştii care au reuşit să supravieţuiască vânturilor de iarnă dinspre ocean, crescuseră până la proporţii uriaşe în solul nisipos, căpătând pe alocuri

aspectul de junglă, ascunzând poteci ce duceau până în vârful stâncilor sau până la un golfuleţ secret înconjurat de stânci în care apa se arunca cu furie la fiecare flux.

Pajiştile din faţa şi din spatele casei erau tunse şi câţiva fagi cu coroana rară făceau umbră când vara era prea fierbinte, sau deveneau acoperişul unui studio în aer liber pentru artişti. Casa însăşi era imensă. Construită de vreun Tregarron puternic, pentru familia sa în creştere, putea găzdui cu uşurinţă şase sau şapte oameni în plus, care veneau pentru cursul de vară. Hambarul vechi de lângă casă oferea loc şi lumină atunci când vremea nu permitea lucrul în aer liber.

Pentycawl era elegant dar în acelaşi timp solid, ca şi când toate elementele naturii ridicate împotriva lui nu-i puteau nega dreptul de a fi acolo. Intr-un anumit fel îi amintea lui Toni de actualul proprietar, încăpăţânat şi mândru, care poseda totuşi o graţie atrăgătoare.

Pentru Toni era un loc minunat, vechi, pe care dorise de multe ori să-l vadă în întregime. Elevii puteau să folosească o sufragerie imensă si confortabilă si împărţeau sala de mese cu gazda si cu vărul acesteia. Fiecare avea un dormitor separat iar în casă existau destule băi pentru ca totul să fie cât mai comod. Restul casei era

închis pentru studenţi, deşi după ştiinţa lui Toni, nimeni nu încercase să vadă care ar fi reacţia gazdei dacă cineva s-ar fi aventurat dincolo de limitele impuse.

Cina la Pentycawl era substanţială, şi lua ceva timp pentru a fi consumată, aşa că era trecut de nouă când s-au ridicat de la masă. Când Toni a coborât din nou în sufragerie, atât Jake, Peter cât şi colegii ei dispăruseră aşa că era puţin încurcată, neştiind care uşă aparţinea atelierului lui Jake Tregarron.

Sunetul vaselor, ce erau strânse de pe masă, îi oferi o posibilă soluţie: putea s-o întrebe pe Plaxy Trent care era uşa. Menajera lui Jake Tregarron era o femeie foarte cumsecade, din Cornwall. întâmpina orice dificultate cu credinţa solidă că până la urmă totul se va rezolva.

Nu era singură când Toni şi-a băgat capul pe uşă, ci vorbea cu Gavin Brant, cel mai talentat dintre elevi, care câştigase atât respectul profesorului cât şi al colegilor. Doar el şi Toni urmau să facă întregul curs de 13 săptămâni.

Atât el cât şi Plaxy Trent se uitară la ea întrebători când intră în cameră, iar doamna Trent îi zâmbi încurajator.

- Po’ să te ajut cu ceva, domnişoară Ashley? întrebă ea. Ai pierdut ceva?

Privi la menajeră apoi la Gavin Brant şi râse

ezitant.

- Stiu ca sună ciudat, spuse ea, dar nu sunt sigură care este uşa atelierului domnului Tregarron. Puteţi, vă rog, să mă ajutaţi, doamnă Trent?

Femeia şi tânărul schimbară o privire, şi Gavin Brant ridică întrebător o sprânceană în timp ce doamna Trent se opri din strânsul vaselor murdare pentru a-şi şterge mâinile pe şorţul ce-l purta în jurul taliei groase.

- Ai de gând să-i faci "marelui om" o vizită neanunţată? întrebă Gavin Brant. Eu, unul, n-aş încerca, Toni!

- E-n regulă, dragă domnişoară Ashley, îi spuse doamna Trent ferm, cu amabilitate. Lu' domnu' Tregarron nu-i place ca lumea să-i viziteze neanunţată atelierul. E foarte sever în această privinţă.

Toni dădu din cap zâmbind, ştiind care e regula, la fel ca şi ceilalţi. De aceea invitaţia primită fusese atât de surprinzătoare.

- Nu trebuie să vă faceţi griji, doamnă Trent. Domnul Tregarron mi-a cerut să vin în atelierul lui în seara aceasta, după cină. Mă aşteaptă.

Gavin Brant o privi surprins, iar Plaxy Trent se uită cu curiozitate la ea, ca şi când n-ar fi crezut-o, dar dădu din cap şi veni spre Toni. Ieşi în hol şi-i arătă o uşă pe jumătate ascunsă de scară.

- Apăi, dacă-i aşa, acolo e uşa.

- Mulţumesc, doamnă Trent.

Era conştientă că Gavin Brant încă o urmărea cu privirea şi era clar că acea invitaţie din partea profesorului lor i se părea ciudată atât lui cât şi menajerei. Plaxy Trent o privi câteva secunde, cu un vădit interes.

- E prima oară, de când îl ştiu io, când invită un elev să vină să-l vadă în atelier! Ochii negri ai lui Plaxy Trent străluceau. Dar până acum n-am avut nici unu' atât de drăguţ, observă ea, poa' şi asta să aibă ceva de-a face cu invitaţia, hm?

Toni refuză să muşte momeala. Murmură nişte mulţumiri şi traversă holul spre uşa indicată de menajeră, având în suflet un sentiment ciudat. Nu se îndoia că Jake Tregarron se simţea atras de sexul opus, dar ea nu se considera tipul de femeie pe care Jake ar găsi-o atrăgătoare.

Probabil că i-ar plăcea o persoană mai sofisticată şi mai în vârstă, pentru că el avea cel puţin 35 de ani. Cineva ca Fran Casey, cu toate că atitudinea lui faţă de vecina ei elegantă şi disponibilă nu sugera faptul că ar fi îndrăgostit de ea - cel puţin din ce văzuse Toni.

Se uită peste umăr să vadă dacă Plaxy Trent o mai urmărea, dar se pare că menajera nu considera că mai avea rost să se îndoiască de

faptul că Jake o chemase, şi se întorsese la munca ei. Toni bătu ezitant în uşă şi simţi cum inima ei o ia la goană când acea voce adâncă şi imposibil de confundat o invită să intre încă înainte de a fi terminat de bătut, şi încercă să se calmeze când observă cum mâna îi tremură când apăsă pe clanţă.

Camera era mai mare decât se aşteptase, ceea ce o surprinse. Camerele pe care le văzuse până atunci se potriveau cu caracterul casei, fiind mari şi sobre. Această cameră însă era luminoasă şi aerisită, cu uşi mari din sticlă ce se deschideau înspre pajiştea din spatele casei.

- Ia loc, Toni!

El îi arătă un alt fotoliu puţin mai mic, vizavi de al lui, dar totuşi destul de aproape ca ea să fie alarmant de conştientă de prezenţa lui. Luă loc, aşa cum i se spusese, stând cu picioarele apropiate şi cu mâinile în poală, încă neîndrăznind să se uite la el.

- Ţi-e teamă, nu-i aşa? sugeră el.

- Sunt curioasă, spuse ea, oferind o alternativă fără a-l contrazice, iar el râse.

- Sunt sigur că eşti, fu el de acord. De obicei nu invit elevi aici. Intr-un fel ar trebui să te simţi onorată.

- Da? Era din nou în defensivă şi se părea că nu putea să evite acest fapt. Văzu cum o

sprânceană neagră se ridică întrebător, fapt care se întâmpla deseori.

- Cred că depinde de părerea fiecăruia, recunoscu el, dar e foarte neobişnuit pentru mine să invit pe cineva aici. Ai putea spune că este ceva de genul minunea-minunilor
- total ieşit din comun!

- Aşa mi-a spus şi doamna Trent când am întrebat-o care este atelierul tău, îi spuse Toni şi din nou o sprânceană neagră se ridică întrebător.

- A trebuit s-o întrebi pe Plaxy unde poţi să mă găseşti? Părea că nu-i venea s-o creadă, şi ea se întrebă dacă nu cumva era singura care nu ştia exact unde era atelierul maestrului. Era sigură că Audrey Blain i-ar fi putut spune. Nu ştiai, Toni?

- Nu eram sigură. Ea nu avu curajul să-i spună că nu se deranjase niciodată să afle, şi se uită la el câteva secunde printre gene, întrebându-se de ce avea un sentiment de antagonism atât de puternic faţă de el. De ce ai vrut să mă vezi? întrebă ea.

Toni presupuse, după felul în care el se încruntă, că prefera să amâne cât mai mult posibil ceea ce avea de spus. Cu faţa luminată doar pe jumătate de lumina de afară, avea o expresie foarte severă.

- Nu cred că eşti foarte fericită aici, nu-i aşa? întrebă el, dar nu-i acordă prilejul să nege ci continuă. Este uşor de văzut faptul că nu te-ai adaptat la fel de bine ca ceilalţi, dar este mai greu de înţeles de ce. Te deranjează ceva, Toni? Camera ta nu e confortabilă? Sau te deranjează vreunul dintre bărbaţi?

- A, nu, sigur că nu! se grăbi să nege gândindu-se că îl include şi pe Peter în presupunerile lui, şi văzu cum ochii i se îngustează în timp ce-o privea.

- Voiam să spun, oricine în afară de Peter, desigur, adăugă el, şi îi ghicise atât de bine gândurile încât o sperie. Ştiu că Peter te place, continuă el cu o sinceritate pe care ea o consideră stânjenitoare, şi nu trebuie să fii detectiv pentru a observa asta, copila mea, cred că este un fapt cunoscut deja!

- Peter nu mă deranjează, spuse ea ca şi cum nu-i plăcea să recunoască. Şi nu cred că-mi acordă mie mai multă atenţie decât celorlalţi - eu nu-l încurajez să facă asta.

- Nu-l încurajezi?

- N-am făcut nimic pentru a-l încuraja, insistă Toni. N-a fost nimic între noi care să semene cu ceea ce sugeraţi dumneavoastră!

Zâmbetul slab, tulburător, încă stăruia pe faţa lui, şi ea ştia că nu l-a convins.

- Am observat că Peter s-a schimbat, îi spuse el. O schimbare abia vizibilă pentru cine nu-l cunoaşte la fel de bine ca mine, şi singura elevă în afară de tine este Audrey Blain. Ea nu poate să-ţi fie concurentă ,Toni, şi nu cred că Peter a orbit dintr-o dată.

- Dar tot n-am făcut nimic ca să-l încurajez. Şi chiar dacă l-aş fi încurajat, nu înţeleg ce legătură are cu dumneavoastră, domnule Tregarron!

- Nu înţelegi?

Poate că ar fi trebuit să fie avertizată de vocea lui calmă. Bărbaţii ca Jake Tregarron nu se aşteaptă să fie contrazişi, şi în special nu de femei, care ar trebui să fie prea impresionate pentru a i se mai opune. Ştia că el nu va lăsa lucrurile aşa, dar în acest moment n-o interesa felul în care va reacţiona.

- Nu cred că vă priveşte, îi spuse Toni, vocea ei sunând puţin cam stinsă în timp ce continuă. Nu deranjează bunul mers al orelor dumneavoastră, aşa că nu aveţi nici un drept să vă amestecaţi!

Toni se mira că Jake nu părea furios, şi nu înţelegea de ce. Desigur, în ochii albaştri exista o strălucire, dar Toni n-o putu identifica drept mânia la care se aştepta, iar o urmă de zâmbet batjocoritor persista pe faţa lui.

- Pretind că am dreptul să mă interesez de

absolut tot ce se petrece sub acoperişul meu, îi spuse el cu aceeaşi voce calmă, şi mai ales dacă are legătură cu Peter. El nu apreciază la fel ca mine formele feminine, dar se pare că de această dată a căzut pradă unor frumoşi ochi verzi şi unor forme divine! Chiar dacă îl încurajezi sau nu, Toni, poartă-te frumos cu el, altfel vei avea de-a face cu mine. Să ştii că ţin foarte mult la vărul meu!

Toni era prea mirată pe moment pentru a răspunde. Stătea pe scaunul ei, ochii verzi strălucindu-i puternic printre genele dese, iar roşeaţa de pe tenul ei auriu trăda furia care o măcina. Cum îndrăznea el să pretindă că are dreptul să se amestece într-o problemă atât de personală?

- Presupun că m-aţi chemat aici ca să-mi spuneţi că vreţi să plec, zise ea cu o voce slabă, încordată. Ei bine, nu vă mai deranjaţi, domnule Tregarron - plec!

Mânia ei nu produse nici o reacţie, îl interesă numai partea cu plecarea, şi ea văzu cum acea sprânceană neagră se ridică din nou.

- Credeai că vreau să pleci? întrebă el.

- Da. Nu vreţi să nu-vă mai stau în cale? îl provocă ea şi îl privi insistent, evident surprinsă de faptul că el râdea.

- Nu mă cunoşti prea bine, Toni, îi spuse el.

Ochii aceia incredibil de albaştri o priveau provocator, o privire care stârnea în ea răspunsuri surprinzătoare.

- Nu vreau să pleci, spuse el, aşa cum de fapt nu vrei nici tu!

- Atunci de ce m-aţi chemat? De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă ea.

El nu răspunse imediat, dar ochii lui albaştri cercetau fiecare centimetru al feţei ei mici, aproape copilăroase, iar un colţ al gurii lui era ridicat ca o impresie de zâmbet.

- Speram să aflu de ce eşti nefericită aici, mărturisi el. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să fie din cauza faptului că îţi displac atât de mult.

- Dar nu e adevărat! Rosti aceste cuvinte fără a se gândi prea mult, dar ştia că acesta este adevărul.

- Atunci, pentru Dumnezeu, încearcă să te adaptezi, îi spuse el cu o voce mai joasă decât de obicei, care îi dădea fiori. Promiţi că o să încerci, Toni?

Ea dădu din cap, neştiind exact cum de este de acord cu el. Probabil că-l judecase puţin cam aspru, şi totuşi era departe de a împărtăşi admiraţia pe care ceilalţi elevi o simţeau pentru el. Era de acord cu el, îşi spuse ea, pentru că nu dorea să plece de la Pentycawl.

- O să încerc, îi promise ea, dar nu văzu

zâmbetul lui de satisfacţie pentru că deja se întorsese să plece.

Capitolul 2

Toni vrusese să viziteze golfuleţul încă de când venise, şi acum era fericită că o poate face fără compania colegilor ei, pentru că îi dădea un sentiment de pace de care Toni avea nevoie după această săptămână obositoare. Stia că nu va fi deranjată pentru că majoritatea colegilor ei plecaseră la Methrian pentru a testa deliciile pe care staţiunea le oferea. Un student se dusese să-şi vadă prietena, iar Audrey Blain se dusese în vizită la o mătuşă în vârstă care locuia la câţiva kilometri depărtare.

Mareea se retrăsese din golfuleţ, lăsând să se vadă plaja în formă de semilună, acoperită cu nisip auriu şi înconjurată de stânci imense măcinate de maree.

Aici, pe mica plajă, era răcoare, iar după ce îşi descălţă sandalele simţi sub picioare nisipul cald în timp ce mergea pe marginea apei. Nu se putea depărta prea mult de cărare pentru că drumul era barat de un perete de stânci impresionante.

Toni îşi pusese si costumul de baie pe sub rochie, cu speranţa ca în sfârşit să înoate, pentru că până acum săptămânile petrecute la Pentycawl fuseseră atât de încărcate încât nici nu apucase să intre în apă. Acum că mareea se retrăsese apa părea calmă, aşa că se hotărî să

intre în mare.

In timp ce-şi dezbrăca rochia şi o împachetă punând-o lângă sandale şi prosop, nu văzu pe nimeni. Se bucură să simtă pe piele căldura soarelui şi mângâierea brizei. Nu conta cât de agitată era apa la flux, acum era perfectă pentru baie şi ea avea de gând să profite din plin.

Stătea deja în spuma făcută de valurile ce se rostogoleau spre ţărm când auzi vocea cuiva în spatele ei. Intorcându-se repede, privi peste umăr, faţa ei exprimând surpriza, iar corpul îmbrăcat doar în costumul de baie alb îi rămăsese nemişcat pentru că el o speriase.

Jake Tregarron stătea pe marginea apei, cu picioarele puţin depărtate şi în timp ce se uita la ea sprâncenele i se împreunară încruntate.

- Nu ai voie să înoţi aici, o informă el fără introducere. E periculos, Toni!

- Dar apa e calmă ca un lac, acum că mareea s-a retras, îl contrazise ea, privind stâncile care înconjurau golfuleţul. Nu sunt stânci aici, iar apa nu pare a fi foarte adâncă.

El privi pentru o secundă în ochii ei care exprimau mai degrabă resemnare decât mânie, apoi scutură din cap.

- Crede-mă, Toni, ştiu despre ce vorbesc, îi spuse. Aici am crescut şi crede-mă când îţi spun

că e periculos să te scalzi aici, oricât de calmă ar părea apa.

Ea ezită, uitându-se la marea ce părea s-o invite, la suprafaţa cu vălurele mici ce se spărgeau leneş de gleznele ei.

- Nu pare deloc periculos, insistă ea, nedorind să se lase convinsă, şi Jake scutură din cap.

- Crede-mă, este.

El întinse braţul şi o apucă strâns de încheietura mâinii, scoţând-o din apă. Ea nu obiectă la început, fiind prea surprinsă pentru a protesta, şi-l lăsă s-o scoată din apă, ţinân- du-i captivă încheietura între degetele puternice.

Şi-a dat seama deodată că el i-a impus să iasă din apă, aşa că începu să lupte împotriva strânsorii mâinii lui, de parcă el ar fi vrut s-o rănească.

- Dă-mi drumul Jake!

Nu-şi dădu seama că pentru prima oară de când venise îi spusese pe numele mic, un privilegiu pe care colegii ei îl acceptaseră încă de la început, şi în ochii lui era o sclipire de zâmbet în timp ce-o privea. Dar nu-i dădu drumul, nici măcar nu slăbi strânsoarea.

Ceea ce o linişti fu râsul lui, şi se uită la el, ochii ei verzi exprimând mânie şi surprindere; faţa i se înroşise, şi începuse să respire

precipitat.

- De ce te zbaţi atâta? o întrebă el, aţintindu-şi ochii pe buzele ei moi. Ce crezi că vreau să-ţi fac, Toni?

Ea nu se mişcă ci rămase pe loc parcă hipnotizată de acei uimitori ochi albaştri, apoi scuturã încet din cap, şi încercă din nou să-şi elibereze încheietura mâinii.

- Doar... dă-mi drumul, spuse ea răguşit.

- Dacă-ţi dau drumul o să intri din nou în apă, spuse Jake liniştit. Crede-mă, Toni, e periculos. Cam la zece metri de mal este un vârtej.

îngrozită, Toni se întoarse să privească marea ce părea calmă. Era dificil de observat, dar după câteva momente observă un loc unde suprafaţa apei era diferită - un vârtej se învolbura transformându-se într-o capcană care ar fi fost mortală pentru ea.

Jake îi eliberă în sfârşit mâna, iar ea privi din nou la el frecându-şi urmele lăsate de strânsoarea lui.

- Eu. eu, nu ştiam, spuse ea cu o voce stinsă, nesigură, iar gura lui se curbă într-un zâmbet scurt.

- Am încercat să-ţi spun, îi aminti el. Dacă nu te-aş fi prins de mână n-ai fi stat să mă asculţi, nu-i aşa?

Ea scutură din cap, neputând să nege şi uitându-se după rochia ei.

- Ar fi bine să mă îmbrac, spuse ea, gura ei exprimând inconştient dezamăgirea. Abia aşteptam să înot, n-am mai înotat de când am venit aici.

Ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare, în timp ce ea îşi îmbrăca rochia. O făcea să se simtă nesigură, aşa că nu se uita la el, nici măcar atunci când vorbi, trecându-şi mâinile prin părul şaten-roşcat încercând să-l aranjeze.

- Dacă vrei să înoţi, îi spuse el, poţi s-o faci la Frayley Cove - acolo e destul de sigur.

Ceva din vocea lui îi sugera că dacă se va duce la Frayley Cove să înoate, nu se va duce singură, şi în timp ce se gândea la această posibilitate inima îi bătea puternic. De obicei Jake nu-şi petrecea timpul liber cu elevii, iar Toni abia putea să creadă faptul că el avea de gând să facă o excepţie de la regulă, şi totuşi ceva din voce şi o anumită privire din ochii lui păreau să sugereze că asta avea de gând să facă.

- E... e departe? îndrăzni ea să întrebe iar el zâmbi.

- Dacă mergi cu maşina nu e departe, iar dacă ai destulă energie poţi să mergi şi pe jos. El îi susţinu privirea pentru un moment, zeflemitor.

De obicei te plimbi cu Peter, nu-i aşa?

Ea dădu afirmativ din cap, întrebându-se dacă până la urmă Jake se va hotărî să nu meargă, pentru a nu face ceva care să-l supere pe vărul său.

- Ne-am plimbat în două după-amiezi de duminică, îi spuse ea, părând a nu da foarte multă importanţă acestui lucru, dar n-am mers niciodată de-a lungul falezei aşa că nu ştiu unde e Frayley Cove.

- Atunci, trebuie să-ţi arăt, nu? El nu-i dădu timp să răspundă ci-i luă mâna şi o ajută să urce poteca abruptă pe care venise. Urcarea fu mult mai uşoară, poate şi datorită faptului că el era obişnuit să urce pe această potecă.

Nu s-au întors înspre casă ci au urmat poteca ce trecea prin spatele arbuştilor până când se întâlnea cu o altă potecă ce ducea la şosea. Urcaseră destul de sus iar briza răcoroasă ce bătea dinspre ocean îi ridica părul de pe ceafă alungând căldura soarelui şi răcorindu-i pielea.

Pescăruşii se roteau deasupra lor şi uneori chiar dedesubtul lor, de-a lungul stâncilor, ţipând, şi planând cu o graţie uimitoare, purtaţi de vânturile dinspre mare. Era o senzaţie ameţitoare să fii atât de sus şi să te uiţi în jos la apa ce se sparge de stânci.

Trecu ceva timp până când Toni începu să se întrebe dacă el doar făcea pe ghidul sau voia de asemenea să înoate. Purta o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă ce se potrivea atât de bine cu tenul lui închis, dar poate că avea, ca şi ea, costumul de baie pe sub haine.

Părăsiră cărarea şi începură să coboare.

- Ţi-ai luat. ai venit pregătit pentru a face baie? întrebă ea urmărindu-l fără ezitare.

Cărăruia abruptă ducea într-un golfuleţ nisipos, iar inima lui Toni îi stătea parcă în gât în timp ce continuau coborârea periculoasă. însă Jake o ţinea de mână, iar degetele lui puternice inspirau încredere.

- Va trebui să împărţim prosopul, îi spuse el, n-am avut destul timp să-mi iau echipamentul, pentru că a trebuit să fug după tine.

Mirată, Toni îşi putea simţi inima cum îi bate cu putere în piept, lăsând-o fără suflare.

- Vrei să spui că ai venit după mine?

El dădu afirmativ din cap, de data asta întorcându-se spre ea.

- Exact. Mă pregăteam să mă duc să fac o baie în ocean, când Plaxy m-a anunţat că i s-a părut că te-a văzut îndreptându-te spre golf, şi am ghicit că poate te vei hotărî să faci o baie, aşa că am venit după tine ca nu cumva să fii

înghiţită de acel vârtej.

Gândul că el alergase de-a lungul falezei după ea, de teamă ca nu cumva să păţească ceva, îi provocă reacţii ciudate.

-Nu ştiam. îmi pare rău, dar nu mi-am închipuit că tu m-ai urmărit pentru a. pentru a mă împiedica să dau de necaz.

- Altfel n-ai fi reacţionat ca şi cum aş fi vrut să. Pentru un scurt moment ochii albaştri râseră de ea. Nu mai contează ce credeai tu despre prezenţa mea în golf. Nu puteai să faci şi tu un lucru mai sigur, ca de exemplu să te duci cu ceilalţi la Methrian, sau să-ţi vizitezi o mătuşă bătrână, aşa cum face Audrey?

- Nu am o mătuşă bătrână, îl informă Toni, şi sunt sigură că nu ţi-ar fi plăcut să mă duc singură cu patru bărbaţi la Methrian.

Trase adânc aer în piept când degetele lui le strânseră pe ale ei destul de tare încât să o doară, şi evită să-i întâlnească privirea atunci când el se întoarse să se uite la ea.

In sfârşit ajunseră pe plajă, dar Jake tot o mai ţinea de mână, iar Toni nu făcu nimic pentru a schimba această situaţie. Frayley Cove era cu puţin mai mare decât celălalt golf, şi era, ca şi celălalt, înconjurat de stânci. Era liniştit şi izolat, nu era nimeni prin înprejurimi, dându-le impresia

că erau pe o insulă pustie. Nu se vedea nici o casă şi nici măcar vreo barcă ci doar pescăruşii ce se roteau deasupra mării.

Jake îi studie faţa un moment, iar ochii i se îngustară puţin ca şi când ceva îl făcea curios. Nu se încrunta, dar era o cută între sprâncenele lui, aşa că ea se întreba la ce se gândeşte.

- Te înţelegi bine cu ceilalţi, Toni?

- Da, sigur că da! îi spuse ea fără ezitare, pentru că acesta era adevărul adevărat. Se înţelegea destul de bine cu ceilalţi, deşi majoritatea erau mai în vârstă decât ea, şi în afară de Audrey, desigur, îşi petrecea majoritatea timpului împreună. Sunt de treabă, deşi nu prea avem multe lucruri în comun.

Jake zâmbi.

- în afara interesului pentru pictură. Asta sigur aveţi în comun, nu?

- A, da, altfel n-am fi aici. Deşi nici unul dintre noi nu poate spera să ajungă vreodată la fel de bun ca Gavin Brant - e nemaipomenit!

El dădu afirmativ din cap, faţa sa devenind pentru un moment gravă.

- Gavin e strălucit, şi va deveni şi mai bun cu timpul. Ochii albaştri o priviră cu un amestec de zâmbet şi provocare. Din păcate, nu se dedică exclusiv artei ci este distras de. de colege cu

ochii verzi.

Toni se înroşi şi se grăbi să nege faptul că ar fi interesată de Gavin.

- Nu m-am gândit niciodată la el în acest sens! In primul rând Gavin e mai mic decât mine. Are cam optsprezece ani, nu?

- Trei ani? o tachină Jake.

- Să ştii că nu mă interesează dacă Gavin se dedică exclusiv artei sau nu! Suntem aici ca să pictăm, nu ca să. să.

- Ne distrăm? sugeră Jake, şi din nou ea simţi cum obrajii îi iau foc sub privirea lui provocatoare.

- Dacă spui tu! In afară de Gavin, toţi au. ei bine, ceva care îi distrage, aşa cum spui tu, de la munca lor, dar în general ne concentrăm asupra picturii. Probabil că pentru mine e mai uşor să mă concentrez decât pentru ceilalţi, din moment ce nu există influenţe exterioare care să mă distrag'. In afară de Gavin, doi dintre bărbaţi sunt căsătoriţi, unul este logodit, iar celălalt. Ea luă o atitudine tragică. Paul Killey este atât de absorbit de Julia lui încât mă mir că a mai găsit timp să vină aici.

- A venit doar pentru patru săptămâni şi acest fapt era aranjat încă dinainte de a o fi cunoscut pe Julia. Jake arăta de parcă lipsa ei de toleranţă

îl amuza şi îl surprindea în acelaşi timp. Sunt surprins să constat lipsa ta de simpatie pentru dragostea adevărată, Toni. sau eşti supărată pentru că nu eşti în centrul atenţiei?

- Dacă vrei să sugerezi că eu.

- Ceea ce vreau să sugerez este faptul că eşti obişnuită să primeşti întreaga atenţie a oricărui bărbat din apropierea ta, afirmă Jake, aşa că situaţia actuală trebuie să fie extraordinar de demoralizantă pentru tine.

- Nu este deloc demoralizantă! Ea îi privi cu atenţie chipul bronzat şi observă că în ochii lui era o strălucire care ar fi putut fi ironică. Probabil că ai observat şi tu, ca şi toţi ceilalţi, faptul că vorbeşte numai despre prietena lui, de fapt toţi îl tachinează pe tema asta! Dacă stau bine să mă gândesc, nu contează dacă mă înţeleg bine sau nu cu ceilalţi. Nimeni, în afară de Gavin, nu stă pe aici în perioada întregului curs.

- Aşa cum spui tu, Gavin e singurul, în afară de tine, care va fi aici timp de treisprezece săptămâni.

Vocea lui căpătase un timbru scăzut care stârnea în Toni reacţii tulburătoare şi neaşteptate, şi deodată ea avu un sentiment de izolare. Stând singuri în acel golfuleţ liniştit, înconjuraţi de stânci, în spatele lor fiind faleza

înaltă, simti un fior de-a lungul coloanei.

Ea ştiu, în timp ce el îi analiza trăsăturile timp de câteva secunde înainte de a vorbi, că îl preocupă ceva.

- Mă întreb dacă regreţi hotărârea de a rămâne aici pe întreaga perioadă a cursului. Mâna lui i se strecură sub bărbie ridicându-i faţa şi contemplându-i moliciunea gurii, şi umbra făcută de genele dese pe obraji. Regreţi într-adevăr, Toni?

Ea nu-şi dădu seama de ce nu se opuse acestui gest, în loc să stea pur şi simplu uitându-se în jos, în timp de inima îi bătea puternic în piept. Propria ei neajutorare o surprinse şi o alarmă în acelaşi timp, aşa că îşi ridică ochii ce străluceau ca două smaralde pe faţa mică şi bronzată, pentru a-l privi fix un moment, până îşi găsi cuvintele.

- N-aş fi aici, dacă n-aş fi vrut să rămân, îi spuse ea. Credeam că ştiai asta, Jake - aşa mi-ai spus tu - îţi aduci aminte?

- Da. Stiu că aşa am spus. Apoi el privi verdele tulburător al mării şi zâmbi. Inotăm?

La început apa i se păru foarte rece, dar curând Toni se obişnui şi se relaxă. Ero o înotătoare bună, datorită antrenamentelor pe care le făcuse cu fratele ei mai mare, şi era

foarte fericită să fie din nou în apă în sfârşit, deşi trebuia să recunoască faptul că Jake era un înotător şi mai bun. El avea puterea de a înfrunta orice condiţii dacă-şi propunea ceva.

Se mişca cu aceeaşi graţie în apă ca şi pe uscat, iar ea rămase mult în urma lui deşi încercase să ţină ritmul. El flutură zeflemitor din mână când ea renunţă în sfârşit să-l mai urmărească.

Ieşiră împreună din apă, iar când el o luă de mână şi merseră împreună până la locul unde îşi lăsaseră lucrurile, ei i se păru absolut natural. Jake îşi scutură apa din păr şi zâmbi când ea se retrase râzând din calea stropilor.

- Inoţi destul de bine!

Incă râzând, ea îşi scutură părul roşcat şi privi la el ca răspuns la presiunea pe care degetele lui o exercitau asupra mâinii ei.

- N-am putut să ţin pasul cu tine!

- Credeai că ai să poţi?

Ea nu credea şi admise dând din cap. Tot ceea ce Jake Tregarron făcea, făcea bine, şi ea nu se îndoia de acest lucru dar se întreba dacă pe Peter nu-l deranja. Probabil că era greu pentru el să trăiască mereau în umbra faimosului său văr, şi pentru prima oară o surprinse faptul că Peter nu era gelos pe Jake.

Ea îi oferi întâi lui prosopul dar el o refuză scuturând din cap şi se aşeză privind marea, pe jumătate întors cu spatele la ea. Era greu să nu observi şi să devii conştient de corpul bronzat şi de braţele puternice. Bronzat şi musculos, emana o masculinitate irezistibilă, iar Toni, realizând acest lucru, încercă să se concentreze asupra unor lucruri mai puţin tulburătoare.

Când ea se aplecă să-şi frece picioarele cu prosopul şi el îşi ridică braţele şi şi le trecu prin părul des, Toni observă ceva care o distrase de la ceea ce făcea. Pe omoplatul lui, abia vizibil datorită culorii cafenii a pielii lui, Toni văzu un semn în formă de stea.

La început crezu că este un tatuaj, dar apoi decise că este mai degrabă o cicatrice. Arăta ca şi cum pielea fusese arsă cu un fier înroşit şi apoi se vindecase. Fascinată de posibilele explicaţii, Toni se uită fix la semn ceva timp, până când Jake se întoarse brusc şi privi peste umăr, ca şi când i-ar fi simţit interesul.

- Eşti curioasă, Toni?

Vocea lui joasă avea un timbru tulburător şi roşeaţa îi cuprinse obrajii la gândul că fusese surprinsă. Ea se ridică stând în spatele lui, ştergându-şi corpul de stratul de sare ce-i strălucea pe piele.

- Deloc, negă ea, sunt doar puţin intrigată. Imi pare rău că m-am uitat atât de fix.

- Semnul familiei Tregarron, îi spuse el şi Toni se încruntă, cuprinsă de curiozitate.

- Semnul. semnul familiei Tregarron?

Ochi albaştri ai lui Jake îi observară roşeaţa, iar Toni văzu în ei o anumită satisfacţie.

- E o poveste fascinantă, poate o să ţi-o spun cândva.

- Nu trebuie neapărat să mi-o spui. Ea îşi puse prosopul pe umeri, dorind să nu se fi lăsat dominată de propria curiozitate. Te rog să nu crezi că sunt băgăcioasă, Jake.

Râsul lui o luă, ca de obicei, prin surprindere, şi ezită puţin când el se întoarse şi-i întinse mâna.

- De ce nu iei loc? Cred că eşti destul de uscată!

Ascultătoare, făcu ce i se ceruse, aşezându-se lângă el
pe nisip, ţinându-şi picioarele sub ea; era alarmant de conştientă de corpul bronzat de lângă ea.

- N-ar trebui să te ştergi şi tu? întrebă Toni.

Işi luă rochia şi o scutură de nisip, dar înainte de a apuca să se îmbrace Jake se ridică şi el în picioare, stând în faţa ei.

- Hai, Toni! Mâinile lui îi strânseră braţele atât de tare încât lăsară urme pe pielea ei fină. Nu poţi să pleci aşa nervoasă doar pentru faptul că te-am tachinat puţin! Ea nu se mişcă, nici măcar nu-şi ridică ochii, dar inima îi bătea puternic şi îşi simţea capul extraordinar de uşor. Toni!

El o scutură puţin, aducând-o la realitate, şi ea îl privi în sfârşit. Ochii lui albaştri erau tulburător de aproape, strălucind cu o căldură incredibilă.

Buzele ei se deschiseră pentru a protesta, dar înainte de a apuca să scoară un sunet, el o lipi de corpul lui puternic, strivindu-i gura cu o grabă nemaipomenită, lăsând-o fără putere. Braţele lui o ţinură strâns, şi ea îl îmbrăţişă punându-şi palmele pe spatele lui lat.

Părea că acest sărut nu se va termina niciodată, dar când luă sfârşit fu înlocuit de o altă senzaţie. Gura lui o părăsi pe a ei, caldă şi tremurătoare, şi începu să-i sărute gâtul. Când ea deschise ochii fu uimită să-l vadă zâmbind.

Şi-ar fi dorit să se simtă mai sigură pe ea, mai calmă, în loc să tremure, conştientă de prezenţa lui. Mâinile lui mai rămaseră câteva secunde pe pielea ei.

-N-ar fi trebuit să fac asta, Toni. îşi trecu mâinile prin părul des şi zâmbi cu tristeţe. Cred

că eşti mai tentantă decât mi-am dat seama, micuţo. Trebuie să am grijă de-acum încolo!

Un deget ferm pus pe buzele ei o reduse la tăcere, şi el râse moale, scuturând din cap.

- Ai fi mai bine să te îmbraci, Toni.

El se întoarse brusc, iar ea rămase pe loc, confuză, cu o privire derutată în ochi. Nu putea să creadă că Jake Tregarron o sărutase, şi nici nu reuşea să găsească scuze pentru supunerea ei necondiţionată. Ea îl privi cum îşi freca puternic umerii laţi cu prosopul, si apoi se întoarse repede cu spatele la el. Ridicând din nou rochia, se îmbrăcă si începu să caute în buzunarul acesteia pieptenele pe care îl pusese acolo.

Trecându-şi-l prin păr cu mişcări nervoase, evita să privească înspre Jake. Nu putea să-şi scoată din cap ideea că el era obişnuit cu asemenea situaţii.

întotdeauna o intrigase portretul mare, în ulei, care era agăţat deasupra şemineului din sufragerie, dar până acum nu avusese ocazia de a-l studia în linişte. Stând în faţa lui, cu capul puţin înclinat, observă din nou asemănarea, vagă dar imposibil de negat, cu Jake.

Plăcuţa mică de alamă de pe ramă arăta că personajul era Sir Giles Tregarron şi că tabloul data din 1774. Oricine era, părea un om foarte

mândru şi intolerant, şi deşi semăna cu Jake trăsăturile lui nu aveau acea strălucire de umor care accentua mândria şi aroganţa lui Jake.

Impresia de pioasă sobrietate era subliniată de hainele din postav negru şi de bastonul alb, iar Toni se întrebă cine putea fi. Se gândise de multe ori să întrebe pe cineva dar încă nu făcuse acest lucru. Un sunet slab din spatele ei o făcu să se întoarcă repede, uitându-se uimită la nou-venit în timp ce încerca să găsească un argument care să explice faptul că se afla acolo înaintea celorlalţi.

Sprâncenele negre ale lui Jake se ridicară exprimând mirarea, iar ochii albaştri cercetau silueta ei zveltă. El traversă camera şi se îndreptă spre un bufet vechi, apoi se întoarse cu spatele la ea.

întorcându-se, ridică ambele mâini, una dintre ele ţinând un pahar, iar cealaltă o sticlă.

- Bei ceva, nu-i aşa?

invitaţia o surprinse, şi ea acceptă şovăitor.

- Beau, dar de obicei. vreau să spun, de obicei beau cu ceilalţi.

- Ei bine, în seara asta nu eşti în salon cu ceilalţi.

El îi turnă sherry, apoi îşi turnă un whisky şi duse ambele băuturi spre locul unde era ea, în

faţa tabloului. Un zâmbet stăruia pe buzele lui în timp ce-i dădu paharul cu sherry.

- Astă-seară te ascunzi în sufragerie, aşa că-ţi bei sherry-ul aici.

Toni luă paharul şi fu uimită când îşi dădu seama cât
de tare îi tremurau mâinile.

El luă o înghiţitură şi privi spre portretul lui Sir Giles Tregarron.

- Când am intrat îl admirai pe bătrânu', nu?

- Pare foarte. neiertător, şi nu sunt sigură că-l admir.

Si Jake privea asemănarea dintre el şi strămoşul lui cu
o urmă de amuzament.

- Arată ca un diavol bătrân şi intolerant, nu-i aşa? El o privi, iar ochii lui albaştri observară cât de surprinsă era de sinceritatea lui, apoi râse. Se presupune că semănăm, deşi nu sunt flatat de această comparaţie!

Toni privi când la unul când la altul, neştiind dacă el dorea ca asemănarea să fie confirmată sau nu.

- E o asemănare, îi spuse ea. Am observat acest lucru mai de mult, dar din moment ce e strămoşul tău, e logic să semănaţi, nu?

Jake zâmbi, şi mai luă o înghiţitură înainte de

a se întoarce să o privească. în ochii lui era o licărire tulburătoare pe care ea o evită grăbită.

- E strămoşul lui Peter, nu al meu. Eu sunt urmaşul unui frate mai mic al dragului Sir Giles.

- înţeleg. Instinctiv se uită prin cameră, deşi ştia că nu mai erau alte portrete pe pereţi. Nu există şi un portret de-al lui?

Jake îşi termină whisky-ul, apoi stătu cu paharul lipit de buze în timp ce privea tabloul.

- A, nu, spuse el, ochii lui privind-o în timp ce vorbea, Tobyn avea o reputaţie prea proastă! Sir Giles era un model al tuturor virtuţilor.

- Si Tobyn?

Ochii albaştri străluceau mai tare ca niciodată, ca şi când ar fi provocat-o să pună această întrebare.

- A, Tobyn a fost spânzurat pentru contrabandă, portretul a fost pictat exact în acel an.

- Oh!

- Eşti şocată, Toni?

Socată, nu era exact cuvântul pe care Toni l-ar fi folosit, dar era destul de aproape de adevăr. Credea că familia Tregarron era mândră, dar nu era surprinsă să afle că aveau o oaie neagră. Ceea ce o surprinse mai mult decât faptul că Tobyn Tregarron fusese spânzurat era mândria

cu care Jake anunţase acest fapt.

Ea ridică cu nonşalanţă studiată din umeri.

- Nu chiar şocată, aceste lucruri se întâmplau destul de des, nu?

Jake dădu afirmativ din cap. Nu părea conştient de faptul că în orice moment ceilalţi elevi ar putea intra în sufragerie, punând capăt acestei conversaţii, sau că Toni era nerăbdătoare să audă şi restul povestirii. El se sprijinea încă de scaun, ţinând în mână paharul gol şi privind-o fix.

- Am promis că o să-ţi spun povestea semnului familiei Tregarron, nu-i aşa, Toni? Iţi aduci aminte că l-ai văzut pe umărul meu acum câteva zile?

- Da, îmi aduc aminte!

- Te interesează?

Ea privi spre uşă, de teamă să nu fie întrerupţi.

- Sigur că mă interesează, Jake, dar dacă nu-mi spui acum, ceilalţi vor apărea şi atunci n-o să mai aflu niciodată povestea!

- Nerăbdare! Zâmbetul lui o tachina. Nu ştiam că te interesează atât de mult istoria familiei Tregarron, Toni.

- Sunt. intrigată. Ceea ce numeşti tu semnul familiei Tregarron pare a avea ataşată o.

poveste romantică.
Probabil că n-aş fi fost atât de fascinată dacă n-ai fi menţionat că în spatele acestui semn stă o poveste întreagă.

- Este felul în care familia Tregarron deosebeşte oile negre de cele albe; simbolul care îi deosebeşte pe urmaşii lui Tobyn.

Ochii mari, verzi ai lui Toni exprimau curiozitatea şi Jake zâmbi observând acest fapt, apoi traversă camera spre bufet pentru a-şi umple din nou paharul. Ea spera că nu va suna clopoţelul pentru cină înainte de a fi aflat mai multe despre Tobyn Tregarron şi despre acel semn care o intriga, în formă de stea, care atesta că Jake era urmaşul lui.

- Avea şi el acest semn? întrebă ea, şi Jake scutură din cap în timp ce îşi recăpăta vechea poziţie în faţa tabloului.

- Tobyn nu; fiul lui a fost primul care a avut acest semn. El bău din pahar şi Toni abia îşi mai putea controla nerăbdarea. Văduva lui Tobyn Tregarron a născut un copil la câteva luni de la moartea acestuia, şi este logic că a trăit cu teama ca nu cumva fiul ei să calce pe urmele tatălui său, aşa că a luat măsuri pentru a evita acest lucru.

Ea privi din nou spre uşă, ascultând dacă

suna clopoţelul pentru a-i chema pe ceilalţi la cină.

- Ce fel de măsuri?

Ochii albaştri râdeau de nerăbdarea ei.

- Ce te intrigă cel mai mult, Toni? Povestea lui Tobyn Tregarron sau eşti satisfăcută de a şti că ai avut dreptate când ai spus că sunt atât înfumurat cât şi cu origini dubioase?

- Of, Jake, te rog să nu-mi mai aduci aminte! Mor să aud această poveste şi tu pur şi simplu mă ţii în suspans.

El râdea de ea, ochii lui albaştri, strălucitori, contrastând cu tenul lui bronzat, şi ea simţi cum se înroşeşte când îi întâlni privirea, inima bătându-i cu putere.

- Foarte bine, domnişoară Curiozitate, o să-ţi spun pe scurt povestea înainte să fim invadaţi! Jenny Tregarron şi-a dus copilul la o fântână sfântă şi l-a botezat în apele ei, ca o asigurare împotriva spânzurătorii, dar în timp ce mergea spre casă s-a gândit că pentru a fi sigură ar trebui să aibă protecţia ambelor religii, atât creştină cât şi păgână, aşa că s-a dus la o vrăjitoare.

- O vrăjitoare?

Jake îi observă îndoiala.

- Incă se mai practica, să ştii, deşi îşi asumau

un risc, pentru că dacă erau prinse erau omorâte. Se pare că vrăjile respectivei babe au funcţionat, pentru că atunci când Jenny a ajuns acasă cu copilul a descoperit pe umărul drept al acestuia un semn în formă de stea, şi deşi vrăjitoarea nu atinsese pielea copilului semnul era acolo, aşa cum îi promisese. Ei bine, creştin sau păgân, ceva a funcţionat, iar tânărul Jan a devenit un stâlp al societăţii, exact ca unchiul său Giles.

- Si de atunci există semnul în familia lor. a ta?

Jake zâmbea, o sprânceană neagră ridicându-i-se.

- Aş vrea să pot spune că de atunci suntem modele ale unei vieţi cinstite, îi spuse el. Dar în 1846 a avut loc un scandal în legătură cu un nepot de-al lui Tobyn şi cu soţia unui văr. Se pare că ea a flirtat cu tânărul Inigo Tregarron şi el, bărbat fiind, a răspuns cu interes propunerii. Epoca victoriană fiind în floare, legătura a fost înăbuşită în faşă, desigur, dar. N-o să fii prea surprinsă de ceea ce s-a întâmplat, nu-i aşa, Toni?

Era o provocare directă pe care Toni o întâmpină cu o uşoară ridicare din umeri.

- Ar trebui să fiu?

Pentru câteva momente el nu spuse nimic, apoi, dintr-o singură înghiţitură termină whisky-ul din pahar după care puse paharul pe masa din spatele lui. O privi fix în timp ce îşi termină şi ea băutura, apoi se întinse şi-i luă paharul, degetele lui strângându-se atât în jurul mâinii ei cât şi al paharului.

- Cred că trebuie să calc pe urmele lui Inigo, spuse el, vocea lui înfiorând-o. îmi este greu să rezist unei femei frumoase.

El se aplecă spre ea, faţa lui aspră venind atât de aproape încât buzele lui le atinseră pe ale ei, atât de uşor încât era greu de crezut că puteau transmite un tremur atât de puternic întregului ei corp.

- Chiar dacă am sau nu dreptul.

Era o roşeaţă abia vizibilă în obrajii ei bronzaţi, iar gura ei era moale şi tremurătoare, în timp ce genele lungi îi ascundeau ochii când ea se sprijini instinctiv de el. Mâna mare a lui Jake se aşeză pe ceafa ei, rămânând acolo câteva momente. Apoi îi atinse din nou buzele şi degetele puternice îi dădură drumul, încet, parcă totuşi fără a vrea.

- Si asupra ta, micuţo, n-am nici un drept!

Toni se uită repede la el, poate pentru a nega spusele lui, nu era sigură, şi îşi dădu seama că în

ochii lui nu era numai o urmă de zâmbet, ci şi altceva ce nu putu recunoaşte.

Ea se sperie când se auzi sunetul clopoţelului ce anunţa cina, iar sunetul vocilor deveni din ce în ce mai puternic când uşa sufrageriei se deschise şi Audrey împreună cu ceilalţi colegi intrară în cameră. Orice ar fi vrut Toni să-i spună, acum era prea târziu.

Intrară discutând între ei, iar Audrey mergea puţin în faţa celorlalţi aşa cum făcea de obicei. Toţi ochii îi urmăriră pe ea şi pe Jake depărtându-se unul de celălalt, iar cele două pahare goale pe care Jake le pusese pe bufet vorbeau de la sine.Toni se întoarse speriată când scaunul îi fu ţinut şi îşi dădu seama că şi Peter intrase în cameră.

El nu spuse nimic atunci când ea îl privi pentru a-i mulţumi, dar cu un zâmbet scurt o încurajă, şi se aşeză şi el lângă ea.

- Pari. strălucitoare! îi spuse el. Parcă radiezi în seara asta, ceea ce te face mai frumoasă decât de obicei!

- Probabil că este efectul aerului de mare, spuse ea.

Se pare că după ce fusese încurajat, Peter nu mai era al fel de reticent în a o invita să iasă împreună, si într-o zi îi propuse să ia cina în

Methrian, iar Toni acceptă cu plăcere.

Iesise atât de puţin în oras de când venise la Pentycawl, si asa cum sugerase Jake, era obişnuită să primească multă atenţie din partea bărbaţilor din jurul ei. Uneori îi lipsea viaţa socială activă pe care o avea acasă, desi nu o deranja linistea de la Pentycawl.

Ea alese o rochie verde-pal care era sigură că lui Peter
o să-i placă si care îi punea în evidenţă culoarea ochilor. Ii sublinia si frumuseţea părului castaniu si feminitatea figurii, iar expresia din ochii lui Peter când o văzu o asigură că făcuse alegerea corectă.

- Arăţi minunat, Toni!

El spuse în soaptă aceste cuvinte în timp ce se îndreptau spre masină si ea îi zâmbi, ochii strălucindu-i de încântare la gândul că va petrece o seară în oras.

- Mulţumesc, Peter. O seară nu poate începe mai bine de-atât!

Când coborâră treptele Toni observă că masina lui Jake nu era în parcare, si remarcă acest lucru fără a-si da seama.

- A iesit si Jake în oras?

Sprâncenele lui Peter se întâlniră, încruntându-se trecător când observă si el

absenţa masinii, si ridică din umeri.

- Mi-e teamă că masa va fi cam goală la cina din seara aceasta. Noi n-o să fim, si Jake s-a dus cu Fran pe undeva.

Toni încercă, fără succes, să-şi înăbuşe senzaţia neplăcută ce o cuprinse şi care îi diminua entuziasmul. Trebuia să admită perseverenţa lui Fran Casey, care se pare că, până la urmă, a dat roade.

0 pusese pe Toni în câteva situaţii jenante, dar avea o tenacitate care în timp dărâma rezistenţa oricui, inclusiv a lui Jake.

- Până la urmă a reuşit să-l prindă în mreje!

1 se păru că Peter era puţin surprins în timp ce-i deschise uşa maşinii, şi dădu din cap ca şi cum şi el regreta alegerea vărului său.

- Ai observat, nu-i aşa?

- N-a fost greu. Doamna Casey călăreşte până aici în fiecare zi ca să-l vadă.

- Cred că aşa e.

El o ajută să urce în maşină, apoi rămase pe loc câteva secunde după ce închise uşa maşinii, ca şi când ar fi avut ceva de adăugat. Apoi ridică din umeri, şi-i zâmbi trist.

- Ei bine, aceasta e problema lui Jake nu a noastră, şi sunt sigur că poate să-i facă faţă! Veni şi se aşeză la volan. Poate să facă ce vrea

cu Fran Casey, atâta timp cât nu mă refuzi dacă te invit să ieşim.

Toni se încruntă, fiind de-a dreptul mirată.

- De ce te-aş refuza, Peter? Râzând şi dând din cap se lăsă pe spate în scaun, mâinile ei netezind rochia verdepal. Cred că ştii că te plac; Audrey Blain şi-a dat de mult timp seama!

- Audrey! Trăsăturile lui plăcute erau strâmbate de o grimasă momentană, în timp ce porni motorul. De când mi-ai spus de Audrey, mă simt ca şi cum sunt supravegheat permanent, şi nu-mi place acest sentiment. De aceea am crezut că avem nevoie de o pauză, aşa că te-am invitat la cină într-un loc unde nu ne poate supraveghea.

- Doar din acest motiv m-ai invitat să ieşim?

Desigur că nu vorbea serios, dar Peter nu gusta
glumele ca Jake, şi o privi în timp ce se îndreptau spre şoseaua principală.

- Toni, ştii că nu este adevărat! Dar sunt extrem de conştient că ne urmăreşte fiecare mişcare şi abia apuc să mai vorbesc cu tine!

- Of, Peter!

Zâmbetul ei era încurajator, dar nu se putea abţine să nu se întrebe de ce o invitase abia acum să iasă cu el, din moment ce, potrivit lui

Jake, era interesat de ea de ceva timp. Ca şi cum ar fi fost medium el îi răspunse la întrebarea ce şi-o pusese ea în gând.

- Oricum, nu mai contează dacă Jake ştie sau nu că ieşim împreună. Dacă ştiam ce părere are, te-aş fi invitat în oraş mai de mult.

- Jake? Ochii ei se măriră exprimând mirarea. Ce legătură are Jake cu această situaţie?

- Regula casei, îi spuse el, strâmbându-se. Fără relaţii sentimentale cu elevii!

Toni îşi aminti morala pe care Jake i-o făcuse în legătură cu Peter, dar i se păru remarcabil faptul că Peter a trebuit să-i ceară aprobarea lui Jake înainte de a o invita să iasă cu el. Profilul lui era proiectat pe geamul maşinii, iar părul lui des, şaten, părea mai închis în această seară datorită cosmeticelor folosite pentru a-l aranja. Se putea ca aerul lui rezervat să se datoreze personalităţii mai puternice a lui Jake.

Privind peste umăr la ea, el zâmbi.

- Jake nu prea încurajează relaţiile cu elevele, pentru că spune că de obicei se creează complicaţii, şi desigur că s-ar putea să aibă dreptate. de obicei are dreptate!

Toni se gândi la Audrey şi la adoraţia vizibilă pentru Jake, şi admise că avea dreptate în unele cazuri, dar în privinţa ei nu-i plăcea să accepte

acest fapt.

- Presupun că are ceva dreptate, admise ea.

El detectă critica din vocea ei, pentru că o privi din nou şi râse puţin cam forţat.

- Nu mă înţelege greşit, Jake nu este un dictator, dar poate apărea o situaţie dificilă dacă devii prea implicat într-o relaţie cu o elevă pe care nu ai cum s-o mai vezi, cel puţin până vara următoare.

Toni să gândi la acele câteva momente minunate pe care le trăise în Frayley Cove, când fusese în braţele lui Jake şi o sărutase aşa cum nu mai fusese sărutată niciodată. I-ar fi plăcut să creadă că era singura pe care o dusese acolo, dar nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Jake, şi ridică o sprânceană în semn de îndoială când întrebă:

- Respectă si el această regulă, sau numai tu trebuie să te comporţi cum se cuvine?

- Bineînţeles că respectă si el această regulă. Un zâmbet trecu scurt peste faţa lui. Trebuie s-o facă, având în preajmă femei ca Audrey Blain!

- Biata Audrey!

- Iţi pare rău de ea?

Toni încercă să-si imagineze cum se va simţi Audrey când cele opt săptămâni de sedere la Pentycawl se vor termina si va trebui să renunţe la compania unui bărbat ca Jake si să se întoarcă

la ceea ce Toni credea că este o viaţă plictisitoare.

- Intr-un fel, da. Ştii, Peter, că e nebună după Jake.

- Atunci e proastă!

Vocea lui sugera mai degrabă nerăbdare decât simpatie si asta nu era reacţia pe care Toni o asteptase de la el. In ultima vreme se gândise la posibilitatea că Peter era altfel decât părea. De exemplu, atitudinea lui faţă de Audrey sugera o cruzime specifică lui Jake, ce părea deplasată pentru Peter care era calm si blând.

- Oricum, adăugă el râzând forţat, atâta timp cât nu are obiecţii faţă de relaţia noastră, n-o să-i pun la îndoială motivele, orice ar face! Un alt zâmbet scurt lăsă să i se vadă dinţii puternici. O să profit de următoarele două luni, cât o să fii aici, bineînţeles dacă tu n-ai ceva de obiectat, Toni!

Toni dădu din cap, dar o făcu vag, mintea ei fiind ocupată gândindu-se la Jake care iesise cu Fran în acea seară.

- N-am nimic de obiectat, zise ea.

Peter îi spuse că există un singur restaurant bun în Methrian şi o duse într-un han în stilul secolului optsprezece, luminat de lumânări. Era fermecător şi nu era prea încărcat de

“îmbunătăţirile” secolului douăzeci care erau instalate pentru confortul clienţilor.

Iniţial fusese mai mic, dar grajdurile fuseseră amenajate pentru a permite crearea unui mic ring de dans. Toni consideră că este încântător şi fu şi mai entuziasmată de homarul proaspăt, servit cu maioneză.

- Acesta este un loc minunat, Peter, şi foarte romantic!

In lumina slabă a lumânărilor trăsăturile lui erau mai
întunecate şi ei i se păru că vede o vagă asemănare cu Jake. Nu era o asemănare fizică, ci mai degrabă ceva nedefinit care le era comun.

El se aplecă spre ea peste masă, şi ochii lui cenuşii străluceau călduros.

- Dansezi, Toni?

Părea că trecuseră secole de când nu mai dansase, aşa că îi răspunse cu nerăbdare:

- Cu plăcere!

A fi în braţele lui era plăcut, exact aşa cum îşi imaginase ea. Nu-l văzuse niciodată pe Peter atât de vesel ca în seara aceasta şi în timp ce se învârteau pe micul ring de dans, se întrebă dacă el va privi faptul că ei îi plăcea atât de mult această ieşire ca pe o încurajare, şi o va invita şi altă dată.

Abia străbătuseră jumătate din ring când Toni se împiedică brusc. Dansând în braţele lui Peter, ultimul lucru la care se aşteptase fusese să privească direct în ochii lui Jake, şi inima îi bătea puternic în timp ce îl privi câteva secunde înainte de a se întoarce cu spatele la el.

Era uşor de imaginat de ce nu-l văzuse până atunci. Iluminatul era atât de slab iar masa la care se afla era în capătul opus al restaurantului. Mulţumi Cerului că nu-l văzuse până atunci altfel, nu s-ar fi putut distra atât de bine, ştiind că el stătea acolo cu Fran Casey.

Coatele lui se rezemau pe masa mică, şi el o privi prin fumul de ţigară, nefiind deloc surprins de prezenţa ei acolo. Nu ştia de ce, dar starea bună de spirit o părăsi brusc, fără să-şi dea seama de ce.

Fran Casey, cu părul ei blond, era uşor de recunoscut, chiar dacă lumina nu era foarte puternică.

Uitându-se peste umărul lui Peter, Toni observă că femeia era aplecată spre însoţitorul ei, vorbind, gesticulând şi râzând ca şi când era încântată de ceva. Îşi mută privirea când văzu că Fran Casey îi captase atenţia lui Jake, dar refuză să recunoască faptul că o deranja. Peter o privi curios când se întoarseră la masă, şi păru mirat

când ea vru să plece.

- Peter, crezi că putem merge în altă parte? Poate să facem o plimbare cu maşina?

El fu de acord, aparent destul de doritor, si făcură o plimbare cu maşina, de-a lungul falezei. Toni sugeră să se oprească într-o parcare goală, liniştită în lumina lunii care făcea ca privelişte a să-ţi taie respiraţia.

Stând aproape de ea, Peter îşi aprinse o ţigară. Ea crezu că este intrigat, dar nu atât încât să discute motivele care au determinat-o să vrea să plece, şi după câteva secunde ea se întoarse spre el şi-i zâmbi, având pe faţă o expresie care cerea scuze.

- îmi cer scuze, Peter. Spre că nu ţi-am stricat seara cu cererea mea.

Ochii lui cenuşii păreau şi mai întunecaţi în lumina lunii şi el zâmbi scurt, dând din cap.

- Terminaserăm de mâncat, şi dacă tu ai vrut să pleci, pe mine nu mă deranjează.

încercă să citească printre gene, ceva, orice pe faţa lui, dar nu reuşi.

- Mi-am cam ieşit din formă în ceea ce priveşte viaţa în oraş, după ceva mai mult de o lună de când sunt la Pentycawl!

Peter examină vârful ţigării, tăcând pentru moment ca şi când această activitate îl absorbea

complet.

- Mă întreb dacă faptul că l-ai văzut pe Jake ţi-a spulberat buna dispoziţie, spuse el, şi ea nu negă ci râse forţat. Te deranjează atât de mult, Toni?

-Jake nu mă deranjează, negă ea. Pur şi simplu voiam să mă plimb cu maşina la lumina lunii. Ea îl privi peste umăr, ochii ei provocându-l, ca si înclinarea capului ei. Simt pentru Jake ceea ce simţi tu pentru Audrey. Am senzaţia că mă urmăreşte permanent si nu-mi place deloc această situaţie.

- Crezi că face acest lucru?

Ea râse din nou forţat.

- Of, probabil că mă-nşel; de fapt e mai mult decât probabil!

El nici nu fu de acord cu ea, dar nici nu negă, şi ea se întoarse şi zâmbi.

- Nu prea reuşesc că vă înţeleg, mărturisi ea. Jake mi-a spus despre Tobyn Tregarron, dar nu mi-a explicat cum se face că el este proprietarul Pentycawl-ului şi nu tu, din moment ce sir Giles era cel mai mare dintre fraţi şi era proprietarul domeniului. Mi s-ar fi părut logic dacă tu ai fi moştenit totul, din moment ce tu eşti urmaşul lui Sir Giles. Desigur că nu trebuie să-mi spui. Pur şi simplu întrebam şi eu! Promit că nu mă supăr

dacă nu-mi spui, şi-mi văd de treabă!

- N-o să fac asta!

Pentru un moment el examină capătul aprins al ţigării, gânditor, ca şi cum ar fi avut ceva în gând, apoi aruncă ţigara în mare.

- Sper să nu crezi că Jake este un. un ticălos, Toni. Este proprietarul domeniului Pentycawl pentru că preţuieşte legăturile de familie la fel ca oricare dintre noi; sângele rău al lui Tobyn Tregarron nu curge prin venele lui.

- Ai o părere foarte bună despre el, nu-i aşa?

întrebarea i se păru surprinzătoare, dar el dădu afirmativ din cap şi apoi continuă.

- Pentycawl ar fi fost al meu până la urmă dacă tatăl meu n-ar fi făcut o investiţie proastă cu câţiva ani în urmă, pierzând totul. Nu putea fi învinovăţit pentru acest fapt, pur şi simplu nu avea experieanţa necesară pentru a face investiţii avantajoase, aşa că a riscat şi a pierdut.

Toni îl privi, temătoare ca nu cumva să devină confidenta lui, dar dându-şi seama că acum era prea târziu.

- Peter, sincer, nu trebuie să-mi spui toate aceste lucruri.

- Vreau să-ţi spun. Cred că te-ar ajuta să-ţi schimbi părerea despre Jake. Ştiu că. nu chiar că

îl urăşti, dar nu ai o părere prea bună despre el, aşa cum au ceilalţi, şi nu pot să înţeleg de ce.

Toni zâmbi trist, admiţând acest fapt.

- Nici eu nu înţeleg!

- Dacă n-ar fi fost Jake, noi. familia mea . ar fi ajuns rău. El s-a oferit să ne ajute, un ajutor necondiţionat, dar tatăl meu nici n-a vrut să audă, deşi Jake subliniase faptul că nu-i va putea răsplăti niciodată pe părinţii mei pentru că l-au crescut după ce au murit ai lui. S-a căzut totuşi de acord ca Jake să cumpere Pentycawl, decât să fie înstrăinat.

- A, da, desigur, tu nu eşti un Tregarron, nu-i aşa?

Peter păru că nu observă curiozitatea ei şi-i răspunse
binevoitor:

- Ultimul Tregarron, o ramură veche a familiei lui Sir Giles, a fost mama mea, aşa că, într-un fel, Jake fiind proprietar, domeniul a devenit din nou proprietatea unui Tregarron.

- Şi pe tine nu te deranjează?

El nu răspunse imediat şi Toni se întrebă cât de mult detesta ideea ca vărul său să fie proprietarul casei în care familia lui trăise peste două sute de ani.

- Nu, spuse el în sfârşit. Nu cred că mă

deranjează. Aranjamentul actual funcţionează foarte bine şi sunt sigur că Jake nu regretă nimic. Iubeşte Pentycawl-ul la fel ce mult ca oricare dintre noi.

- Ştiu că aşa este!

Peter zâmbi în sfârşit, punând mâna pe umărul ei.

- Atunci încearcă să nu-l mai compari cu un căpcăun, hm? Nu-mi place să mă gândesc că. că nu ai o părere bună despre el. Nu este atât de rău şi de periculos pe cât pare.

Toni se gândi la avertismentul lui Jake de a avea grijă cum se comportă faţă de Peter şi apoi la spusele lui că nu poate rezista unei femei frumoase, şi se întrebă dacă Peter îşi cunoştea vărul atât de bine pe cât credea.

Capitolul 4

Unul dintre elevii noi sugeră că un grătar pe plajă ar fi o idee bună, şi ceilalţi părură entuziasmaţi de idee. Toţi în afară de Audrey.

- Nu-ţi face griji, Toni, nu vei fi singura femeie printre bărbaţi. Câteva soţii vin aici în weekend, aşa că poţi să contezi pe sprijinul feminin!

Cel care avusese ideea îi făcu cu ochiul, şi era clar că împărtăşea părerea celorlalţi în ceea ce o privea pe Audrey. El nu mai spuse nimic, şi nici n-o încurajă pe Audrey să meargă cu ei, aşa că aceasta, ca de obicei, îi spuse lui Toni tot ce gândea, cu voce nesigură:

- Pare atât de copilăresc faptul ca adulţii să. Credeam că adolescenţii se duc la picnicuri pe plajă, nu oamenii în toată firea! Nu cred că Jake va merge, nu-i aşa?

Toni gândi cu tristeţe că pentru Audrey acesta era factorul hotărâtor. Dacă Jake nu venea, Audrey nici măcar nu se gândea să meargă, şi era puţin probabil ca Jake să accepte invitaţia deoarece respecta cu stricteţe regula de a-şi diferenţia viaţa socială de timpul petrecut cu elevii.

- Cred că Jake va avea altceva de făcut, ghici ea, şi văzu cum Audrey se încruntă, dar Peter s-ar putea să vină.

- Dacă tu te duci, va merge şi el!

- Atunci de ce nu vii şi tu, Audrey? Ea ignoră comentariul acid despre atenţia pe care Peter i-o acorda. Sunt sigură că o să te distrezi dacă vii, şi nu e atât de greu să te răzgândeşti.

Ochii spălăciţi ai lui Audrey o observară un timp.

- Si să privesc cum nişte adulţi se comportă ca adolescenţii? Nu, mulţumesc, Toni, ca şi Jake, am alte lucruri de făcut!

Toni se îndoia că există vreo asemănare între planurile pe care Jake şi le făcuse pentru acea seară, şi acelea pe care şi le făcuse Audrey, dar nu spuse nimic ci pur şi simplu ridică din umeri şi dădu din cap.

- Totul depinde de tine, spuse ea.

Luna strălucea ca un disc de argint deasupra stâncilor neregulate, iar briza uşoară dinspre ocean răcorea braţele şi picioarele goale.Un foc fusese aprins, mai mult de fantezie decât pentru a da căldură şi pentru a stabili punctul de întâlnire al tuturor. Inima focului devenise roşiatică, dar totuşi mai erau flăcări ce se ridicau de fiecare dată când un alt lemn era aruncat în foc.

Toni era desculţă, ca şi majoritatea participanţilor la această întâlnire, şi purta o rochie subţire de bumbac, decoltată, care lăsa ca briza să-i atingă braţele în timp ce stătea

ghemuită pe nisip, destul de aproape de foc.

Mirosul de grătar persista în aer deşi focul de cărbuni se stinsese de mult, şi nimeni nu îndrăznea să tulbure liniştea plăcută ce se lăsase.

Peter stătea lângă ea, relaxat, îmbrăcat comod în pantaloni şi într-o cămaşă descheiată la gât ale cărei mâneci scurte fuseseră ridicate pentru a expune pielea brizei plăcute ce bătea dinspre apă. El stătea cu picioarele îndoite şi un braţ i se rezema uşor pe umerii lui Toni.

Cineva avea o chitară, zdrăngănind leneş; uneori cântând melodii cunoscute, alteori nu, şi când un cântec începea, pentru câteva momente vocile îl îngânau.

Gavin Brant tulbură atmosfera, ca şi cum liniştea i se părea imposibil de suportat. Se ridică brusc în picioare şi-şi anunţă intenţia de a face o baie, dar Peter încercă să-l împiedice, dând din cap şi încruntându-se.

- Ştii că nu poţi să înoţi aici, Gavin, e periculos, oricât de bun ai fi.

Gavin zâmbi. Pentru cei optsprezece ani ai lui era destul de înalt şi solid, şi aproape la fel de arogant, uneori, ca profesorul lui.

- Nu-ţi face griji pentru mine, Peter, n-o să înot atât de departe încât să fiu prins de vârtej! Pur şi simplu o să mă bălăcesc puţin.

- Gavin, pentru numele lui Dumnezeu! Peter se ridică în picioare lângă Toni, şi ea îşi dădu seama că era încordat de îngrijorare. Nu fi prost, ştii că e periculos să înoţi aici, indiferent cât de bine cunoşti împrejurimile!

Dar Gavin se hotărâse să înoate, şi după cât ajunsese să-l cunoască în aceste săptămâni, Toni nu era prea sigură că Peter va reuşi să-l determine să se răzgândească. Jake poate ar fi reuşit, sau dacă Gavin ar fi insistat atunci Jake i-ar fi ordonat să nu intre în apă, dar Peter nu avea tăria de caracter a lui Jake, şi Gavin ştia acest lucru.

- Calmează-te, Peter! Am promis că o să stau departe de vârtej, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu te ambala, sunt destul de mare ca să pot să-mi port singur de grijă!

- Gavin!

Cu un alt zâmbet sfidător aruncat peste umăr, Gavin se îndreptă spre apă. Intră fără ezitare, astfel încât
celor de pe mal li se păru că a dispărut alarmant de repede, ca şi când ar fi fost înghiţit de valurile tremurătoare, şi pentru un moment nimeni nu spuse nimic.

Era linişte, se auzeau doar câteva voci ale celor care încă nu ştiau ce se întâmplă. Apoi Toni se ridică şi stătu lângă Peter şi deodată se făcu

linişte. Chitaristul se opri din cântat, iar câteva dintre cei prezenţi se ridicară şi ei, îngrijoraţi, ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

De pe plajă vârtejul era imposibil de văzut în lumina lunii. Consecinţele ar fi putut fi tragice dacă Gavin nu era foarte atent.

Jake o forţase cu brutalitate să nu înoate acolo, şi Toni era sigură că ar fi fost la fel de preocupat de siguranţa elevului lui preferat, aşa că îşi dorea cu ardoare ca Jake să vină şi să ia măsuri.

- Peter! Cred că-l văd!

Ea arătă spre un punct negru ce se mişca pe suprafaţa sttrălucitoare a apei şi Peter îşi forţă ochii pentru a-i urmări mişcarea, apoi dădu afirmativ din cap.

- S-ar putea să fie el, iar dacă e aşa, atunci pentru moment e în siguranţă, nu s-a depărtat prea mult de mal, deşi mi-e teamă să mă gândesc ce va spune Jake!

Toni îl privi repede. Ideea că Jake ar putea veni era neaşteptată, şi într-un fel tulburătoare.

- Dar credeam. Ridică din umeri şi râse puţin cam nesigur. Credeam că poate a ieşi pe undeva cu doamna Casey. Nu mi-am închipuit că e genul care să participe la un grătar pe plajă!

Gura lui Peter schiţă un zâmbet forţat.

- O altă părere greşită pe care o ai despre el!

De fapt e cu Fran, dar a spus că s-ar putea să treacă pe aici să vadă cum ne merge. Privi dincolo de ea şi se încruntă. Si se pare că se ţine de cuvânt!

Toni privi peste umăr. Stâncile de granit făceau umbre uriaşe pe plajă şi cele două siluete care se apropiau una lângă alta păreau ireale.

Silueta lui Jake înainta cu uşurinţă, înălţimea fiindu-i exagerată de lungimea umbrei, iar Fran Casey era lângă el, părul ei blond strălucind în lumina lunii. Făceau o pereche frumoasă, admise Toni cu greutate.

Lângă ea Peter se muta de pe un picior pe altul, apoi merse spre apă, iar Toni îl urmări cu privirea, surprinsă de mişcarea lui bruscă.

- Mă duc să-i spun neghiobului aceluia să se întoarcă, murmură el doar pentru urechile ei. Jake se va enerva foarte tare dacă va afla că Gavin s-a dus să înoate!

- Dar nu poate să dea vina pe tine!

Se pare că Peter nu avea de gând să stea şi să afle ce va face Jake; merse până la marginea apei şi apoi începu să-şi folosească mâinile pentru a semnaliza, vocea lui abia ajungând până la ea purtată de vântul moale. Se întoarse repede când Jake vorbi de undeva din spatele ei, şi îl văzu încruntându-se, uitându-se la vărul său.

Ochii lui albaştri erau umbriţi şi păreau negri

când privi înspre Toni, privire pe care ea o evită cu repeziciune.

- S-a întâmplat ceva, Toni?

Fran Casey stătea lângă el, ţinându-l de braţ, iar ochii ei o priviră pe Toni cu o ură vădită. Abia dacă privi înspre Peter, şi nu părea interesată de nimic altceva decât să aibă atenţia lui Jake.

- Gavin s-a dus să înoate.

Jake o privi fix, uimit, apoi înjură în şoaptă.

- La. De ce. Peter nu l-a oprit?

- A încercat!

Ea se simţi obligată să-l apere pe Peter, din moment ce el nu era acolo să se apere singur, şi văzu cum Jake ridică dintr-o sprânceană, surprins de răspunsul ei.

- Nu poţi să dai vina pe Peter, insistă ea. Gavin a spus că se duce să înoate şi nimeni n-a reuşit să-l împiedice.

Jake privi oceanul, aparent calm, privind cum vărul său se întoarce urmat de silueta lui Gavin care ieşea din apă parcă împotriva voinţei lui. Era încordat în timp ce-i privea apropiindu-se, şi se uită la Peter având în ochi o strălucire ciudată.

- Gavin a înotat puţin!

Privirea lui părea că-l provoacă pe Jake să învinuiască pe cineva, şi acesta se încruntă.

- Stiu, Toni mi-a spus. Si tu l-ai lăsat să se

ducă!

Acuzaţia fu făcută cu voce joasă aşa că doar ei
patru o auziră. Chiar şi în mijlocul unor asemenea evenimente Jake avea grijă ca aceste remarci personale să nu fie auzite de ceilalţI elevi, dar chiar şi aşa Toni era pregătită să protesteze, dar nu avu timp.

Peter îl înfruntă, îngustându-şi ochii.

- Stii bine că nu e uşor de oprit. Are prea mult sânge Tregarron pentru a nu fi încăpăţânat.

Jake nu păru uimit de declaraţie, dar Toni clipi surprinsă, privind cu curiozitate întâi la Peter apoi la Jake. Gura lui se relaxă după câteva secunde şi apoi întinse mâna punând-o pe umărul lui Peter.

- îmi cer scuze, Peter. Desigur că ai dreptate, nu pot să te învinovăţesc pe tine dar o să am ceva de discutat cu tânărul acela nesăbuit!

Câţiva studenţi se duseseră să-l întâmpine pe Gavin, intrigaţi de reacţia lui Peter şi a lui Jake.

Era evident că informaţia era nouă şi pentru Fran Casey, pentru că privea când la unul când la celălalt, ochii ei exprimând o curiozitate vădită, apoi se îngustară ca şi când căuta explicaţii.

Gavin li se alătură, nepărând impresionat de ce avea să se întâmple şi scutură din cap

stropindu-l pe Peter, apoi îl privi zâmbind forţat, parcă defensiv.

- Tânăr nesăbuit!

Jake nu-i dădu timp să spună nimic. îl privi fix, descurajator, o privire cu care Toni se obişnuise. Deşi era destul de tânăr, Gavin era aproape la fel de înalt ca Jake, şi nu părea deloc ruşinat, colţurile gurii lui fiind ridicate într-un zâmbet abia vizibil, iar ochii lui priveau sfidător spre Jake.

Peter spusese sânge Tregarron, şi văzându-l acum pe Gavin nu era chiar aşa de greu de crezut. Semănau, el şi Jake, şi ea observase mai de mult. Totuşi, în afară de faptul că amândoi aveau tenul închis şi erau destul de înalţi, nu prea semănau fizic.

Asemănarea dintre ei era mai subtilă, dar exista. Aroganţa, încrederea în sine şi talentul artistic. Da, Gavin, putea foarte bine să fie un Tregarron, dar i se părea ciudată prezenţa lui la Pentycawl ca un elev oarecare, şi nu ca membru al familiei.

Gavin îşi trecu mâinile prin părul ud, negru, şi zâmbi dezarmant.

- Nu ştiam că o să participi şi tu la petrecerea noastră, Jake!

- Bineînţeles, altfel nu te-ai fi purtat atât de stupid! Ai fi respectat regula dacă eram aici, aş fi

avut grijă eu ca aşa să faci!

Ea văzu că Gavin se supără, deşi el se ferea s-o arate.

- Dar după cum vezi, n-am păţit nimic! Chicoti şi dădu din cap când văzu încruntarea lui Jake. Nu-ţi face griji, Jake, ştii că eu întotdeauna cad în picioare. Sunt asigurat!

Replica lui Jake fu un râs aspru, scurt, care tulbură liniştea. Se uită la Gavin cu ochii lui strălucitori.

- Nu miza pe asta, băiete. S-ar putea să fii surprins!

încă zâmbind şi aparent nepăsător faţă de avertismentul primit, Gavin se întoarse şi, când făcu acest lucru, Toni văzu ceva ce o făcu să rămână fără suflare şi să-i privească fix spatele. Singura lumină era dată de lună şi de flăcările focului, dar pielea lui Gavin nu era la fel de bronzată ca a lui Jake, aşa că era destul de uşor de văzut. Sus, pe omoplatul drept, era un semn în formă de stea, la fel ca cel pe care îl văzuse pe spatele lui Jake cu două săptămâni în urmă, şi îşi dădu seama la ce se referea Gavin.

Privi în sus, mânată de un instinct de care nu fu conştientă până în momentul în care întâlni ochii albaştri ai lui Jake şi văzu că el îşi dăduse seama că recunoscuse semnul şi că identificase încă un urmaş al lui Tobyn Tregarron. Se pare că

nimeni altcineva nu observase cât de surprinsă era, dar Jake continua să o fixeze cu acea privire tulburătoare care îi făcu inima să bată din ce în ce mai repede şi ea evită să-l privească din nou.

Vântul ridica nisipul şi crea vârtejuri în miniatură de-a lungul plajei, aşa că focul se stinse încet. Peter privi marea tremurătoare, sclipitoare ca argintul datorită luminii lunii, şi o luă de braţ.

- Am face bine să ne strângem lucrurile, spuse el, mareea începe să crească.

Toni îşi spuse că se pot da multe explicaţii faptului că Gavin avea acel semn pe spate, dar dacă îl credea pe Jake, însemna că este fără îndoială urmaşul lui Tobyn, la fel ca însuşi Jake, şi atunci însemna că nu face parte din aceeaşi ramură ca Peter.

Şi totuşi nu-l putea întreba pe Peter în legătură cu această problemă, şi oricât de curioasă ar fi fost, n-ar fi avut niciodată curajul să-l întrebe pe Jake. Un lucru o mulţumi totuşl: Fran Casey fusese la fel de surprinsă atunci când s-a menţionat faptul că Gavin are sânge Tregarron în vene, şi printr-o coincidenţă, tot Fran adusese în discuţie din nou acest subiect.

Nu îl menţionase faţă de Jake ci o întrebă pe Toni, lucru care i se păru nu numai neaşteptat ci şi de-a dreptul incredibil. Se întâmplă în

dimineaţa următoare, când Toni se îndrepta spre vârful falezei unde erau ceilalţi colegi. întârziase la ore pentru că-şi uitase ceva în cameră, şi când ieşi din casă se întâlni cu Fran Casey care călărea ca de obicei un murg.

O privi din şa, o siluetă înaltă, impresionantă, aproape regală, şi Toni ezită dacă s-o salute sau s-o ignore aşa cum Fran făcea de obicei când o vedea pe ea.

- Domnişoara. Ashley, nu-i aşa?

Toni gândi că Fran ştia foarte bine care era numele ei. Fran Casey nu era genul de femeie care uită numele oamenilor pe care nu-i simpatizează. Toni dădu afirmativ din cap, surprinsă că fusese recunoscută şi pe deasupra strigată pe nume şi privi cum vizitatoarea descalecă şi aranjează frâiele înainte de a se întoarce şi a se uita la ea cu acea privire fixă, apoi vorbi din nou:

- Vii puţin până în spatele casei?
- Doriţi să vorbiţi cu mine, doamnă Casey?

Nu primi nici un răspuns, dar după ce dădură colţul, Fran Casey se sprijini de peretele încălzit de soare al casei, încrucişându-şi braţele pe piept. Privirea ei nu sugera că este mai prietenoasă decât de obicei, iar gura subţire nu schiţa nici un zâmbet, aşa că Toni se întrebă ce era în spatele unei cereri atât de ieşite din

comun.

Poate că îi era greu să-şi exprime ideile, pentru că un timp nu spuse nimic, şi Toni crezu că îi este greu să deschidă subiectul.

- Te înţelegi foarte bine cu Peter, nu-i aşa? Sunteţi. prieteni buni?

- Da, poţi să spui că suntem prieteni.

Toni era sigură că se învârtea în jurul subiectului, încercând să-şi caute cuvintele.

- Şi presupun că ştii faptul că el şi Jake sunt veri?

Toni dădu afirmativ din cap însă nu spuse nimic.

- Desigur că discutaţi!

Derutată, Toni se încruntă.

- Nu înţeleg.

Fran ridică o mână, oprindu-i obiecţiile.

- Erai acolo când Peter a făcut acea. remarcă incredibilă că băiatul are sânge Tregarron în vene. Ce ştii despre el?

întrebarea o uimi pe Toni dar nu atât de mult cât faptul că Fran Casey o căutase ca s-o întrebe tocmai pe ea ceva ce avea o legătură, oricât de indirectă, cu familia lui Jake.

- Ei bine?

Vocea îi era plină de nerăbdare iar în ochii albaştri era o privire suspicioasă, ca şi când credea că Toni ascunde ceva.

- Ce ştii despre el?

- Despre Gavin?

- Desigur! Ştii câţi ani are?

Fără a se opri pentru a se gândi, Toni răspunse, fiind prea uimită pentru a obiecta:

- Cred că are cam. optsprezece ani.

Fran Casey dădu din cap, ca şi când informaţia se potrivea cu ideea pe care o avea în cap.

- Si?

Vocea era nerăbdătoare şi Toni îşi reveni brusc din uimire.

- Ţin să vă spun, doamnă Casey, că nu ştiu multe lucruri despre el, şi chiar dacă aş şti, nu aş vorbi cu un străin despre unul dintre colegii mei!

Deşi părea relaxată aşa cum stătea rezemată de peretele casei, Toni ghici fără să se uite că buzele subţiri se strânseseră de nervozitate şi simţi că tensiunea o făcea pe Fran Casey să fie ţeapănă ca un băţ.

- Si ai fost la fel de surprinsă ca şi mine când Peter a spus că acel băiat aste un Tregarron! Vocea îi tremura şi o privi pe Toni cu răceală. Stiu de asemenea că tu şi Peter sunteţi destul de. apropiaţi pentru a-l putea întreba despre acest fapt aseară, după ce am plecat de pe plajă.

Toni se înroşi, privind-o indignată. Nu ştia de

ce dădea atâta importanţă faptului că Gavin era rudă cu Jake şi Peter, dar refuza să se lase folosită pe post de sursă de informaţii, chiar dacă i-ar fi putut spune ceva.

- N-aş îndrăzni niciodată să-i pun lui Peter întrebări personale, doamnă Casey, şi relaţia noastră nu este atât de. de intimă pe cât credeţi!

O privi cât putu de fix, iar vocea ei păru extrem de încordată când întrebă.

- Dacă vreţi atât de mult să aflaţi cine este Gavin, de ce nu-l întrebaţi pe Jake? Sunt sigură că sunteţi destul de apropiaţi, nu?

- Ai înnebunit? N-aş putea face acest lucru. Ochii ei erau de-a dreptul plini de resentimente şi ură, şi lui Toni nici nu-i trecea prin prin cap ce răspuns că dea. După cum îţi dai şi tu singură seama, Jake ar fi ultimul pe care l-aş întreba!

Sincer confuză, Toni se încruntă.

- Nu.

- Şşt!

Scutură din cap nervoasă, apoi Fran îşi modifică poziţia, stând drept cu picioarele puţin depărtate, iar cu degetul mare şi cel arătător trăgea nervos de buza de jos.

- Nu te mai preface atât, fetiţo! îl cunoşti destul de bine pe Jake ca să ştii la ce mă refer, pur şi simplu te prefaci că nu ştii!

- Nu mă prefac, doamnă Casey! Nu înţeleg de

ce Gavin nu poate fi un membru al unei alte ramuri a familiei Tregarron. Ştiu că Peter are o soră, şi poate că şi Jake.

- Jake este singur la părinţi!

- Atunci Peter? îşi aduse aminte de semnul de pe umărul lui Gavin şi clipi. Nu, sigur că nu, nu face parte din aceeaşi ramură cu Peter.

Ochii suspicioşi ai lui Fran Casey se îngustară.

- Pari foarte sigură de acest lucru. De ce?

Toni îşi ridică mâinile neputincioasă. Nu avusese intenţia de a deschide acest subiect. în primul rând pentru că Jake n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi dezvăluit amănunte neplăcute despre famila lui. Deşi părea mai degrabă mândru decât ruşinat de reputaţia proastă a strămoşului său.

- De ce eşti atât de sigură?

Distanţa dintre ele se micşoră brusc atunci când Fran se apropie şi Toni îşi spuse că nu avea de ce să fie atât de agitată. Ce-i putea face Fran Casey de se simţea atât de agitată? în ochii albaştri era o sclipire de hotărâre, dar acest lucru nu însemna că trebuia să reacţioneze ca şi cum era gata să fie atacată.

Stătu dreaptă, simţindu-se nesigură, pentru că trebuia să se uite în sus la faţa slabă, bronzată, şi începu să respire precipitat când degetele lui Fran îi prinseră braţul.

- Stii ceva!

Degetele puternice îi strânseră braţul şi mai tare, iar în vocea moale era ameninţare. Ochii ei priviră faţa îmbujorată a lui Toni, ca şi când spera să vadă pe ea răspunsul.

- Stii că acela e fiul lui Jake, nu-i aşa? Ţi-a spus Peter!

- Fiul lui Jake? Toni se uită fix la ea, ochii ei exprimând îndoiala. Inima îi bătea puternic în piept şi simţi cum tremură ca o frunză. Cred. cred că ai înnebunit!

Lovitura a fost atât de puternică şi de neaşteptată încât Toni era cât pe ce să cadă, şi se uita fix la expresia de mânie de pe faţa lui Fran Casey, apoi se întoarse şi o luă la fugă. Chiar dacă era mânie sau o altă emoţie tulburătoare care o făcea să tremure atât de tare, ea nu stătu să se gândească, ci pentru moment vru doar să fugă cât mai departe de Fran Casey.

Desigur că era imposibil, îşi spuse Toni pentru a nu ştiu câta oară în acea zi. Gavin Brant putea totuşi să fie fiul lui Jake, indiferent cât de mult dorea ea să nu fie adevărat. Jake avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi destui bărbaţi deveniseră taţi la şaptesprezece ani; era posibil şi totuşi ea nu putea accepta acest fapt, dar cum putea oare demonstra contrariul?

Probabil că dacă l-ar fi întrebat pe Peter, i-ar fi explicat ... dar nu. S-ar putea să-i spună că e adevărat şi dacă era într-adevăr aşa, ea s-ar fi simţit îngrozitor să afle de la Peter. Tot ce putea face era să rezolve problema pe alte căi, deşi nu ştia cum, plus că nu era sigură că voia să afle adevărul.

Peter observă că la cină era mai tăcută decât de obicei, şi îi zâmbi întrebător când se ridicară de la masă. îi luă mâna, o familiaritate pe care şi-o permitea destul de des în ultima vreme, mai ales de când vărul său nu avusese nici o obiecţie ca el să încalce regula de a nu avea relaţii cu elevele.

- Ce s-a întâmplat, Toni? Degetele lui îi strânseră mâna uşor şi îi zâmbi încurajator. Şi nu-mi spune că nu s-a întâmplat nimic pentru că te-am observat toată ziua. Ştiu că te supără ceva. Nu vrei să-mi spui ce te deranjează?

- Sincer, Peter, nu mă supără nimic! Ea râse, ochii ei tachinându-l pentru solemnitatea pe care o afişa. Să ştii că până şi eu am momentele mele de linişte!

Traversară holul, iar Peter ridică întrebător dintr-o sprânceană, apoi coborîră treptele din faţa casei. îşi înclină capul spre ea, aproape protector, dar era serios.

- De unde aveai semnul acela de pe faţă azi

de dimineaţă, Toni?

Ea se întoarse brusc pentru a-l privi, inima ei bătând puternic, căutând un răspuns care să-l mulţumească, fără să-i dea prea multe amănunte. Trebuia să-i spună, dar nu putea să-i spună cărui fapt se datora izbucnirea lui Fran Casey.

Dădu uşor din umeri, ca şi când nu avea importanţă, dar îşi puse instinctiv mâna pe obraz, parcă simţind încă forţa loviturii.

- A, o mică diferenţă de opinii pe care am avut-o cu doamna Casey!

- Cu Fran!

El o întoarse cu faţa spre el, încruntându-se, iar expresia din ochii lui gri nu prevestea nimic bun pentru prietena vărului său.

- Vrei să spui că ea. chiar te-a lovit, Toni?

- Cam aşa ceva! Ea râse, încercând să nu dea prea multă importanţă faptului. Sincer, Peter, nu are rost să-ţi faci griji. Este o femeie foarte temperamentală şi m-a lovit. Are noroc că n-am ripostat!

- Dar de ce? Adică, ce motiv a avut să facă aşa ceva?

El o privi iar ea se înroşi pentru un moment, dorindu-şi
să-l poată privi în ochi, apoi el îi puse mâna sub bărbie ridicându-i încet faţa spre el.

- Era vorba despre Jake, Toni? Jake este singurul subiect pentru care Fran Casey s-ar fi putut enerva atât de tare încât să lovească pe cineva!

Ea evită să-i dea un răspuns, şi refuză să-i întâlnească privirea, apoi râse puţin cam nesigur.

- I-am cam spus că trebuie să-şi vadă de treburile ei când mi-a pus întrebări despre. probleme familiale, la care şi aşa n-aş fi putut să-i răspund.

Ea îl privi scurt, şi încercă să nu arate cât de importantă era problema.

- De fapt m-a întrebat cărei părţi a familiei îi aparţine Gavin Brant şi i-am spus că nu ştiu, şi că nu este problema ei şi nici a mea.

- A, înţeleg.

Poate că imaginaţia îi juca feste, dar i se păru că el păru deodată nerăbdător să afle mai multe despre acea conversaţie. El dădu din cap şi zâmbi, punându-şi scurt buzele pe ale ei înainte de a vorbi din nou.

- Ei bine, dacă te întreabă din nou spune-i că e câte puţin din fiecare. Acest lucru o s-o deruteze.

Toni se gândi că nu numai Fran Casey va fi derutată, ci şi ea. Răspunsul lui Peter n-o ajută să se lămurească despre originea lui Gavin, dar trebuia să facă parte din aceeaşi ramură ca şi

Jake, de acest lucru era sigură, datorită semnului de pe spatele lui pe care îl aveau descendenţii lui Tobyn Tregarron; Peter nu avea acest semn.

Capitolul 5

Audrey mai avea de petrecut doar o săptămână din cele opt ale cursului şi era evident că plecarea de la Pentycawl, şi mai ales de lângă Jake, va reprezenta o schimbare neplăcută pentru ea. Nu era o femeie simpatică, şi totuşi faţă de Toni arăta un patetism căruia ea se simţea obligată să-i răspundă.

Pentru că ele erau singurele eleve, Toni încerca să se poarte frumos cu ea deoarece Audrey nu reuşea să se adapteze în societate. Considera că devotamentul pe care Audrey îl arăta faţă de profesorul lor era impresionant şi nicidecum atât de ridicol pe cât credeau colegii lor.

Toni îi sugeră să meargă împreună la Frayley Cove pentru a înota, încercând să atenueze supărarea pe care Audrey o simţea datorită iminentei sale plecări. Ochii lui Audrey o priviră mai degrabă suspicioşi decât recunoscători când îi propuse acest lucru.

- Nu ieşi cu Peter? în ultima vreme îţi petreci majoritatea timpului cu el.

Era o exagerare, dar Toni o ignoră, punându-şi mai bine prosopul sub braţ pentru a nu trăda nerăbdarea pe care o simţea.

- Ies cu Peter uneori, fu ea de acord, dar astăzi. Vrei sau nu să mergi cu mine Audrey?

- Aş putea. O plimbare îmi va face bine, şi îmi închipui că vei fi fericită să ai companie, din moment ce Peter a plecat pe undeva fără tine.

Se părea că Audrey îi făcea ei o favoare, nu invers, dar Toni îşi dăduse de mult seama că aceasta nu putea accepta nici un lucru decât cu răutate, aşa că nu se supără. Totuşi tentaţia de a o pune la punct fu irezistibilă.

- S-a dus până la Methrian pentru că l-a rugat Jake. Dar nu trebuie să vii dacă nu vrei, Audrey, pot să mă duc şi singură.

- A, nu, vin şi eu!

Lui Toni nu-i plăcu faptul că trebuise să insiste, dar ştia că Audrey n-ar fi scăpat atât de ieftin dacă ar fi avut un asemenea schimb de replici cu unul dintre colegii lor. Zâmbindu-I, Toni observă că Audrey nu făcu nici o mişcare pentru a-şi lua costumul de baie şi prosopul.

- înoţi, Audrey?

Audrey dădu din cap. Obrajii i se îmbujorară şi îşi încrucişă braţele peste piept defensiv, ca şi când ar fi vrut să-şi ascundă corpul prea slab.

- Nu-mi place să mă dezbrac în public, deşi presupun că o să consideri că sunt de modă veche.

Lui Toni îi păru rău pentru ea, deşi nu îndrăzni s-o arate.

- Deloc, îi spuse ea, dacă aşa vrei. Deşi Frayley Cove nu e chiar un loc public.

- Nu contează, susţinu Audrey, prefer să stau pur şi simplu pe plajă. Pot să am grijă de lucrurile tale cât timp eşti în apă.

Toni era pierdută în gânduri în timp ce coborau cărarea de-a lungul falezei, amintindu-şi de prima oară când venise pe acolo cu Jake. Mai venise de câteva ori cu Peter, dar cumva îşi aducea mereu aminte de prima oară când trecuse pe acolo, de marea spumoasă care se izbea de stânci, de pescăruşii ce ţipau cu glasurile lor certăreţe.

Audrey era o companie tăcută, şi era greu să-ţi dai seama dacă îi plăcea sau nu această plimbare, din moment ce nu arăta în nici un fel acest lucru. Singurul semn de entuziasm îl arătă la vederea unei stânci aproape acoperite cu tamarisc sălbatic roz. Ciorchinii creşteau până la baza stâncilor, înşelător de delicaţi în lumina soarelui, şi Audrey sugeră că ar putea constitui un subiect de pictat, dar în afară de această remarcă nu vorbiră mult ci se mulţumiră să ajungă în timp record în Frayley Cove.

Un vânt răcoros bătea, de obicei prevestind ploaia, dar pe cer erau doar câţiva nori imprăştiaţi, iar soarele era destul de puternic. Le

luă doar zece minute să străbată cărarea, iar Toni abia aştepta să înoate.

Era pentru prima oară când cobora pe cărare făcă ajutor, şi aprecia cât de liniştitoare era o mână puternică, masculină când faci o coborâre atât de periculoasă.

Plaja mică era goală, iar Toni nu o văzuse niciodată altfel, şi îşi scoase rochia, Audrey încruntându-se văzându-i micul costum de baie.

- N-o să stau mult, promise ea, deşi apa pare grozavă după plimbarea pe care am făcut-o!

De fapt la început i s-a părut cam rece, dar după ce s-a obişnuit cu temperatura scăzută, senzaţia era minunată. întorcându-se să privească silueta solitară de pe plajă îşi dori s-o fi putut convinge şi pe Audrey să vină pentru că era sigură că i-ar fi plăcut.

îi făcu cu mâna, dar gestul abia îi fu luat în seamă, şi dând uşor din umeri se mai întoarse încă o dată apoi se îndepărtă. înotă leneş, bucurându-se de căldura soarelui şi de senzaţia aproape senzuală de a-şi mişca trupul împotriva valurilor, cu mişcări uşoare ale braţelor.

Era o noutate pentru ea să fie singură, dar aşa, neavând pe nimeni s-o distragă, putea să observe împrejurimile. Privi înapoi, iar stâncile cenuşii, înalte, ca nişte dinţi de granit ce

închideau golfuleţul, creau o privelişte impunătoare; întunecate, aproape ameninţătoare şi totuşi de o frumuseţe maiestuoasă care-ţi tăia respiraţia.

Toni se scufunda, înota, pierzând noţiunea timpului şi uitând de figura solitară ce aştepta pe plajă, conştientă numai de plăcerea de a se afla în apă. Venind înspre mal ajunse lângă stâncile care se curbau în jurul golfuleţului însorit, aproape de locul unde se scufundau în mare şi unde nu era plajă ci valurile se spărgeau zgomotos, erodând permanent stâncile de granit.

Nu se apropie prea mult de stânci de teamă să nu fie izbită de ele, şi călcă apa un timp, încercând să-şi dea seama dacă ecoul pe care credea că-l auzea era doar în imaginaţia ei. Valurile se izbeau continuu, stropind-o cu spumă, iar ei i se păru greu să-şi dea seama cu exactitate de unde venea sunetul, dar ghici, apoi se scufundă să vadă ce poate afla.

Soarele ce se oglindea în apă oferea destulă lumină, dar stâncile păreau moi şi tremurătoare sub apă, creând umbre ce înşelau ochiul. Deodată nevoia de aer o aduse la suprafaţă, dar în acel moment crezu că găsise sursa ecoului, şi se hotărî să descopere tot ce se putea. îşi umplu

plămânii cu aer şi se scufundă din nou. Inima i se umplu se încântare când, imediat ce se scufundă, văzu lucrul pe care îl căuta. în formaţiunea de stânci subacvatică era o gaură mare ce părea că permite accesul spre ceva, poate spre o peşteră subacvatică, aşa că ea se îndreptă spre ea, roasă de curiozitate.

Deschiderea nu era la mai mult de trei metri sub nivelul apei, făcând posibilă retragerea dacă avea nevoie de aer. Avea cam patru metri în diametru şi se afla mai aproape decât crezuse datorită efectului înşelător al apei.

Acum sunetul care o intrigase era mai puternic, capul bubuindu-l din cauza intensităţii sunetului, iar marea o împingea în semiîntuneric. Apoi deodată fu mai linişte, şi mai degrabă din instinct decât conştient, ea înotă în sus, dându-şi seama că deasupra capului ei era loc şi aer.

Ieşind cu grijă la suprafaţă, inspiră aerul umed, umplut cu miros de alge. Ea privi în jur călcând apa în ceea ce părea o piscină naturală de piatră, cu margini înguste, şi îşi dădu seama că se afla într-un fel de peşteră ciudată.

Pereţii erau înalţI, ceea ce dovedea că mareea nu umplea niciodată peştera, iar inima ei bătea cu putere datorită descoperirii pe care o făcuse. Ieşind din apă îşi dădu cu ambele mâini

părul pe spate şi privi în jur strâmbând din nas datorită mirosului puternic de alge.

Piatra era rece şi ea începu să tremure în timp ce se îndrepta spre fundul peşterii, fiecare sunet ce căpăta ecou creându-i impresia că cineva o urmărea. Era nervoasă dar nu într-atât încât să renunţe să exploreze cel puţin împrejurimile, iar curiozitatea era mai puternică decât nervozitatea.

Cu cât se depărta de apă cu atât era mai întuneric, deşi peştera era puţin luminată de soarele de afară. Ce părea a fi capătul peşterii era de fapt calea de acces spre un tunel atât de întunecos încât ea se feri să intre.

Când se întoarse simţi un miros de aer proaspăt dinspre tunel şi în timp ce ezita, auzi vag ţipătul unui pescăruş. Nu avea curajul să cerceteze tunelul dar totuşi mai făcu un pas, scrutând întunericul, şi sunetul propriului ţipăt o sperie la fel de mult ca şi imaginea care-l provocase.

Ea rămase pe loc, împietrită pentru câteva secunde, neîndrăznind să privească din nou, până când curiozitatea deveni mai puternică decât tremurul de frică. O grămadă de oase albe se aflau la intrarea în tunel şi la început mintea ei rememoră poveşti despre naufragii şi despre

hoţi, până când în final îşi dădu seama că scheletul părea ciudat ca şi când n-ar fi fost uman.

O focă! Desigur, trebuie să fie scheletul unei foci! Toni aproape că râse de uşurare şi se retrase în partea principală a peşterii, picioarele tremurându-i alarmant. Descoperirea pe care o făcuse i se păru destul de dezamăgitoare şi totuşi simţea o plăcere ciudată. Cine ştie cât de multe creaturi marine intraseră acolo, dar ei îi plăcea să creadă că era primul om care călca în acea cavernă răcoroasă.

Se plimbă prin jur, minunându-se de ciudăţenia naturii ce crease un loc atât de secret, şi dorind deodată să împartă cu cineva această descoperire. Poate data viitoare Peter va veni cu ea şi poate vor aduce şi o lanternă pentru a explora acest loc.

Toni se întoarse brusc, inima bătându-i din nou cu putere în timp ce privea piscina naturală. Suprafaţa făcu valuri mici ca şi cum ar fi fost deranjată de ceva de sub apă. Ea se sprijini de un perete umed de piatră, ţinându-şi respiraţia, aşteptând ca acel ceva să iasă la suprafaţă.

Un cap negru ud îi oferi primul indiciu şi braţele bronzate, puternice, ridicră un corpul la suprafaţă.

- Jake!

Ea vorbi fără să-şi fi dat seama, şi privi fascinată cum el iese din apă.

Picături de apă se împrăştiară prin peşteră când el îşi dădu părul la o parte de pe frunte şi ea văzu că era complet îmbrăcat, cu excepţia pantofilor. Această descoperire o făcu să tragă adânc aer în piept când se gândea la diferitele motive pentru care se afla el acolo. Se gândi la Audrey pe care o lăsase pe plajă şi ghici cam ce se întâmplase.

Nu lipsise foarte mult, altfel i-ar fi spus lui Audrey de descoperirea pe care o făcuse înainte de a cerceta în continuare. Nu-i era greu să-şi imagineze că Audrey, care nu era o înotătoare bună, s-a speriat că ea a lipsit atât de mult şi ştiu că presupunerea ei era corectă atunci când îl privi pe Jake. Stând desculţ pe lespedea rece, hainele lui fiind ude fleaşcă, el o privi cu mai multă răceală decât o făcuse vreodată şi ea aproape că îşi dori să se fi înecat.

- Ce Dumnezeului faci? ceru el să afle.

- Ai venit să mă cauţi?

Desigur că era evident, şi ea ar fi trebuit să ştie, dar în aceste împrejurări încerca să câştige timp pentru a găsi o cale de a-l calma.

- Bineînţeles că pe tine te caut! Pentru Dumnezeu, copilă, Audrey a venit alergând până

la Pentycawl, speriată, după ajutor!

El părea incredibil de amenințător în acea peșteră sinistră, și Toni începu să tremure, nu neapărat din cauza frigului. Ochii lui albaștri păreau aproape negri și străluceau amenințător ca și cum abia putea să se stăpânească.

- N-ai mai multă minte decât un copil, Toni!

- De unde era să știu că tu o să te scufunzi după mine complet îmbrăcat?

Vechiul sentiment de indignare ieși din nou la suprafață și îl privi cu ochii ei verzi, strălucitori, iluminați precum apa din acea peșteră.

- De unde știai unde sunt?

- Contează?

- Sunt doar curioasă!

Ochii lui se îngustară și Toni simțea cum tremură când mâinile lui mari se lăsară în jos.

- Presupun că datorită curiozității ești aici! Nu știai că e o deschidere în stânci, aproape de fundul apei? Când ai țipat tocmai ajunsesem cu Audrey pe plajă și am știut unde ești imediat ce te-am auzit, deși din moment ce ai țipat așa, am crezut că ai păţit ceva.

- Am găsit un schelet. Ea se întoarse și îi arătă ce descoperise. Deși mi-am dat seama că este al unei foci sau ceva asemănător, nu al unui om.

- De aceea ai ţipat?

Ea dădu din cap afirmativ, iar suspinul lui exasperat îi stârni din nou indignarea.

- Am trimis-o pe Audrey să cheme paza de coastă şi am venit imediat să te caut. Pentru numele lui Dumnezeu, Toni, îmi vine să-ţi frâng gâtul pentru că ai cauzat o asemenea. agitaţie! Ce-o să le spun celor de la paza de coastă când or să te vadă ieşind din apă nevătămată?

- De unde vrei să ştiu? Nu ţi-am cerut eu să vii să mă salvezi. N-am păţit nimic!

El îşi îngustă ochii şi ea se întrebă un moment dacă el chiar avea de gând s-o lovească, părea capabil de aşa ceva. El îşi trecu mâinile prin părul negru, un gest care ei i se păru că-l făcuse pentru a rezista tentaţiei de a o lovi, iar ochii albaştri o priviră fix.

- Drăcuşor nerecunoscător! îmi vine să te pun în genunchi şi să te bat la fund.

Ea îl privi speriată, pentru că el părea gata să-şi pună în practică ameninţarea, apoi dădu din cap.

- Nu, Jake!

- Pentru numele lui Dumnezeu, hai să mergem până nu începe paza de coastă să ne caute pe amândoi. Haide!

Toni ezită, se gândea să se întoarcă singură,

refuzând orice ajutor, dar numai o secundă de ezitare şi ţipă surprinsă când o mână mare îi lovi puternic braţul şi o aruncă în apă.

Jake o urmă, scufundându-se şi venind lângă ea, uitân- du-se urât la ea în timp ce ea îl stropea indignată. Rămase câteva momente în piscină, prea nervoasă pentru a putea vorbi, apoi se îndreptă brusc spre ieşire, Jake fiind exact în spatele ei.

Ieşi la suprafaţă bucuroasă să simtă cum aerul proaspăt îi umflă plămânii apoi începu să se îndrepte spre golfuleţ unde o lăsase pe Audrey. Hotărâtă să-l întreacă, înotă puternic deşi ştia că nu avea şanse prea mari, chiar dacă el înota îmbrăcat sau nu. Era mult mai puternic decât ea şi mai experimentat.

El veni lângă ea când s-au apropiat de mal, dându-şi părul la o parte de pe faţă cu un gest grăbit care împrăştie stropi multicolori datorită luminii soarelui, arătându-i oamenii care se aflau pe plajă. Erau doar trei cu Audrey cu tot, dar Toni nu văzuse niciodată micul golfuleţ atât de aglomerat.

- Audrey a chemat salvamarii, spuse el. Ai de gând să mă laşi pradă leilor, Toni?

Ea se uită la oamenii de pe plajă şi putu vedea cum Audrey era nerăbdătoare şi

emoţionată pentru că văzuse capul negru al lui Jake. Acesta era cel mai important lucru pentru ea, Toni nu se îndoia. Bărbatul de lângă ea îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a-i putea vedea mai bine, vorbind şi folosindu-şi braţele pentru a-l linişti.

Fără un cuvânt ea se opri din înotat şi se lăsă să se scufunde în apă, ochii fiindu-i închişi iar membrele inerte.

- Toni!

Vocea lui Jake ajunse până la ea distorsionată datorită apei, dar nemaipomenit de îngrijorată. Apoi deodată fu readusă la suprafaţă de braţele puternice şi una dintre mâini o ţinea de bărbie în timp de corpul lui plutea sub corpul ei. Puternic şi încrezător, folosind doar un braţ şi picioarele pentru a se deplasa, el o duse înspre mal.

Era evident că nu-şi dăduse seama că extenuarea ei nu era reală, iar ea nu făcu nici o mişcare ci rămase inertă până când el atinse nisipul şi o luă în braţe. Apoi deschise ochii şi îl privi, ochii ei verzi strălucind ca două bijuterii, iar faţa ei mică părând extrem de copilărească.

- Ai venit să mă salvezi? Ei bine, fă-o!

Braţele lui o strângeau puternic, faţa ei era lipită de cămaşa lui udă şi era conştientă de corpul lui tare de sub cămaşă. Expresia din ochii

lui o derută pentru că nu exprima nici mânie nici amuzament ci era o privire strălucitoare care-i făcea inima să bată puternic.

- Tu.

El îşi înghiţi cuvintele şi braţele ce o ţineau se strânseră şi mai tare. Apoi o sărută apăsat, lăsând-o fără aer, până când ea alunecă într-o lume plină de emoţii care erau aproape prea puternice pentru a putea fi suportate.

Când el îşi ridică faţa, Toni privi din nou în ochii lui, dar văzu numai o expresie batjocoritoare care era de obicei acolo, şi în timp ce Jake o duse pe plajă ea îşi întoarse faţa spre pieptul lui, închizându-şi pentru scurt timp ochii, şi-i deschise doar când cineva se aplecă deasupra ei şi o întrebă cu acel accent specific Cornwall-ului dacă se simte bine.

- O să trăiască!

Răspunsul lui enigmatic o readuse la realitate şi începu să lupte împotriva braţelor puternice care o ţineau, devenind deodată conştientă de ochii curioşi ce o priveau.

- Mă simt bine, insistă ea. Lasă-mă jos, Jake, te rog.

- Eşti sigură, drăguţă?

Vocea îngrijorată îi punea la îndoială insistenţa şi ea îi zâmbi încurajator bărbatului.

- A, da, acum mă simt bine, mulţumesc.

Era mai îngrijorată de prezenţa ajutoarelor decât fusese la început şi nu era sigură dacă ar fi trebuit să-i joace acea festă lui Jake, pentru că acum era luată în serios şi de ceilalţi.

- Aţi avut noroc că domnul Tregarron a venit atât de repede şi v-a găsit!

Toni îl privi pe Jake printre gene şi înclinarea bărbiei îi dădea un aer provocator.

- Da, nu-i aşa?

Jake o lăsă să stea pe propriile picioare, dar pentru câteva momente braţul lui continuă s-o sprijine şi ea privi feţele îngrijorate ale celor doi bărbaţi de la paza de coastă. îl cunoşteau destul de bine pe Jake Tregarron şi acel sărut pe care el i-l dăduse probabil că le făcuse o impresie greşită, dar acum nu mai putea schimba nimic.

- îmi pare rău că v-am deranjat, le spuse ea, şi-i zâmbi celui de lângă ea. E numai vina mea, dar vă rog să mă credeţi că nu mi-am închipuit că voi provoca atâtea necazuri!

Cele două feţe bronzate arătau că au iertat-o şi ea ştiu că naivitatea scuzelor ei îi dezarmase. Dacă ar fi ştiut adevărul, probabil că nu ar mai fi fost la fel de iertători şi ea simţi cum o mustră conştiinţa.

- Nu-i nici o problemă, dragă! Suntem aici

pentru a ajuta oamenii, dar se pare că domnu' Tregarron a ajuns primu' la tine, dar e mai bine să fii sigur, pentru că accidentele se întâmplă destul de uşor aici.

- Mulţumesc.

Jake nu spuse nimic, ci doar le murmură câteva mulţumiri celor doi bărbaţi înainte de a pleca şi atunci Toni o căută pe Audrey. Rochia, sandalele şi prosopul ei se aflau pe nisip acolo unde le lăsase, dar Audrey nu se vedea nicăieri şi îi luă ceva timp să asocieze absenţa ei cu acel sărut impulsiv pe care i-l dăduse Jake.

Privind în sus văzu o siluetă ce urca de-a lungul cărării înguste, o siluetă subţire ce urca repede, proiectată pe fundalul albastru al cerului. Lui Audrey nu-i plăcuse deloc faptul că Jake a sărutat-o.

O mână pusă pe braţul ei o aduse la realitate, şi se uită câteva secunde la Jake până îşi dădu seama că el îi întindea prosopul.

- Ar fi mai bine să te îmbraci.

Ochii lui îi susţinură privirea pentru un moment, apoi privi şi el în sus la silueta ce dispăru repede în vârful falezei.

- Mă întreb dacă Audrey va reacţiona cu tact!

- Of, Jake!

- Crezi că sunt insensibil faţă de ea, Toni?

El dădu uşor din cap şi ea crezu că regretul din ochii lui era real, deşi gura lui era neîndurătoare.

- Nu pot fi responsabil pentru problemele personale ale fiecărui elev, draga mea, şi, indiferent ce părere ai despre mine, nu-mi pare rău de Audrey. Nu am de ce.

Ştia că era nepăsător, dar această reacţie faţă de veneraţia pe care Audrey i-o arăta o uimi pe Toni, deşi era sigură că Audrey nu era prima care reacţionase în acest fel faţă de puternicul sex-appeal al lui Jake. Ea simţi cum se înroşeşte când îşi dădu seama că propria atitudine faţă de Jake nu era foarte diferită de cea a lui Audrey, numai că lua altă formă.

Deodată îi păru rău de Audrey mai mult ca oricând, şi îşi frecă viguros părul cu prosopul. Poate că nu va reuşi să îndrepte lucrurile, dar simţea nevoia să spună ceva.

- E îndrăgostită de tine, Jake!

- Crede că e îndrăgostită de mine, ceea ce e altceva, Toni!

- Pentru Audrey nu este! Nu te interesează că uneori este foarte nefericită din cauza ta?

Poate că nu se purta corect, dar era prea târziu să renunţe acum, şi Jake o privea fix.

- Bineînţeles că mă interesează, nu-mi place

să văd oameni nefericiţi! Dar Audrey este o femeie în toată firea, nu un copil sau o tânără, şi să fiu al n... dacă am să te las să mă consideri vinovat pentru asta!

- N-am spus acest lucru!

Ochii albaştri o priviră dispreţuitori.

- Draga mea copilă, se vede în ochii tăi de fiecare dată când numele femeii aceleia este menţionat!

Toni rămase cu prosopul în mână, întrebându-se cât era de adevărat şi încercând să-şi dea seama dacă el era sau nu afectat de adoraţia lui Audrey.

- La naiba, Toni, aş fi vrut să-l aleagă pe Peter ca obiect al adoraţiei şi nu pe mine, dar ce-ţi închipui că pot să fac eu acum? Nu pot, pur şi simplu, să. să-i spun pe şleau că nu mă interesează, nu e chiar atât de simplu!

Desigur că avea dreptate, şi poate că ea nu-l acuzase pe drept, deşi nu voia să recunoască.

- Presupun că ai dreptate.

- Mulţumesc!

Ea lăsă ca sarcasmul lui să treacă neobservat şi îşi şterse umerii fără să se uite la el, dar conştientă de faptul că ochii albaştri o urmăreau îndeaproape.

- Poate că e mai bine că pleacă peste câteva

zile, aşa poate să se întoarcă la viaţa ei normală.

Ea ridică din umeri, se aplecă să-şi ridice rochia, se îmbrăcă, apoi îl privi din nou.

- Uneori mă simt cam vinovată!

- Vinovată? Jake o privi mirat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Ultima oară se simţise vinovată atunci când el o sărutase, şi dădu din nou din umeri.

- Nu prea ştiu. Doar că uneori mă mustră conştiinţa.

- Ca acum, când te-am sărutat?

Era prea aproape de adevăr şi Toni se uită la el un moment, cu ochii ei mari, dorindu-şi să nu-i fi ghicit gândurile cu atâta exactitate. Apoi se aplecă brusc şi-şi puse sandalele în picioare cu mâini nesigure. îndreptându-se din nou scutură nisipul din prosop şi-l împături cu grijă, şi în tot acest timp Jake o privi.

- Of, pentru numele lui Dumezeu, Toni! Nici măcar nu mi-am adus aminte că Audrey era prin apropiere când te-am sărutat! Crezi că ar trebui să ne mustre pe amândoi conştiinţa pentru că am acţionat impulsiv? Mă îngrijoraseşi, jucându-mi o asemenea festă, prefăcându-te că ai leşinat! Eram atât de nervos încât trebuia să fac ceva, fie să te sărut, fie să te arunc înapoi în ocean; se pare că am ales greşit!

- Jake.

El se întinse brusc şi-i smulse prosopul, dându-şi cămaşa jos şi frecându-şi viguros braţele şi pieptul, şi Toni îl privi printre gene. O scurtă privire aruncată acelui semn de pe spatele lui îi aminti de Gavin şi de presupunerea uimitoare pe care Fran Casey o făcuse, că el era fiul lui Jake.

Era un lucru de care îşi amintea destul de des în ultima vreme, şi Toni îşi dori să se poată hotărî dacă să creadă sau nu, dar oricum nu conta. Jake emana o masculinitate uimitoare pe care multe femei o găseau atrăgătoare, şi probabil că aşa fusese întotdeauna, poate că la şaptesprezece ani avea deja o personalitate puternică şi o aroganţă irezistibilă căreia mama lui Gavin, oricine ar fi ea, nu i-a putut rezista.

- Vezi dacă poţi să-mi găseşti şi mie pantofii, vrei? Ar trebui să fie pe undeva pe aici!

Toni păru dezorientată o secundă, fiind adusă atât de brusc cu picioarele pe pământ, şi el o privi curios când se uită la fix la el.

- A. a da, unde.

Nu-i trecu prin cap să comenteze tonul pe care el îl folosise, nici bruscheţea cu care îi spusese să-i găsească pantofii, dar îşi veni îndeajuns de repede în fire pentru a-i arunca o

privire sfidătoare înainte de a începe să-i caute.

O pereche de pantofi zăceau întorşi, acolo unde Jake îi aruncase în grabă când venise s-o caute, şi Toni i-i aduse dându-i-i fără să spună nimic. Era curios şi tulburător efectul pe care stările lui de spirit îl aveau asupra ei şi ea îl privi, gura ei moale purtând o vagă urmă de reproş.

Fu luată pe nepregătite de brusca pasiune pe care gura lui o exercita asupra gurii ei, iar respiraţia i se opri cu un sunet ce părea a fi un suspin, dar când ea îl privi o secundă mai târziu, el îşi scutura foarte relaxat nisipul din papuci şi nici măcar nu zâmbea. Nu fusese decât un gest superficial, gândi ea cu tristeţe, ceva ce făcea deseori, fără să-şi dea seama ce face, şi ea îşi dori să fi putut accepta sărutările lui cu aceeaşi nepăsare cu care el i le dădea.

- Eşti întotdeauna atât de. darnic cu sărutările?

El o privi scurt, ridicând o sprânceană, şi ea gândi că era o urmă de zeflemea în ochii lui înainte de a se întoarce la ce făcea.

- Nu întotdeauna. nu!

Ea îşi spuse că ar fi putut să se întoarcă singură la Pentycawl, aşa cum făcuse Audrey, dar n-o făcu ci aşteptă până când el se încălţă şi împături prosopul punându-şi-l sub braţ, cămaşa

lui udă atârnându-i de un deget.

Privindu-l, ea văzu expresia zeflemitoare din ochii lui şi el îi întinse mâna.

- Hai să ne întoarcem, micuţo, până când nu vine şi Peter să ne caute!

Peter aflase deja povestea încă înainte de masa de prânz, şi deşi nu spuse nimic în timpul mesei, o apostrofă pe Toni imediat ce au părăsit sufrageria, părând mult mai îngrijorat decât era cazul. Ţinând-o de mână îi cercetă faţa, căutând semne ale tragediei prin care trecuse, dând din cap când nu găsi nici unul.

- Ce s-a întâmplat, Toni? Nu mi-a venit să cred când am auzit! A fost chemată paza de coastă, şi Jake a intrat în apă complet îmbrăcat pentru a te scoate! Ce s-a întâmplat?

Numai Audrey putuse povesti toate aceste lucruri, se gândi Toni, pentru că zvonul se răspândise încă înainte ca ea şi Jake să se fi întors la Pentycawl, şi se întrebă cât de multe detalii dăduse Audrey.

Jake se dusese să se schimbe, lăsând-o pe ea să răspundă întrebărilor celorlalţi, dar făcându-i cu ochiul înainte de a pleca, ducând încă pe un deget cămaşa udă.

Ea îi zâmbi lui Peter, căutând în grabă să nu-l mintă şi totuşi să-i dea o idee despre ce se

întâmplase.

- Sincer, Peter, n-a fost ceva foarte dramatic. A fost mai degrabă o furtună într-un pahar cu apă. Ştii cum exagerează lumea!

El îi luă mâinile în ale lui în timp ce mergeau de-a lungul peluzei din spatele casei şi ea îi simţi hotărârea de a afla întreaga poveste. Puterea voinţei lui o surprinsese la început, dar dacă erai atent, el şi Jake aveau multe trăsături în comun.

- Audrey a spus că era să te îneci, şi că Jake te-a salvat. E adevărat?

Toni ezită. Mândria ei s-ar fi simţit lezată dacă i-ar fi spus că de fapt nu fusese deloc în pericol, dar pe de altă parte nu voia ca impulsul lui Jake de a-i sări în ajutor să pară ceva mai mult decât un gest cavaleresc.

- E parţial corect.
- Doar parţial? Te-a salvat Jake?
- M-a auzit ţipând. Găsisem o peşteră subacvatică, şi el a venit după mine. Audrey a stârnit panica pentru că a crezut că am dispărut.
- A alergat până aici şi l-a chemat pe Jake, nu-i aşa? Eu nu eram prin apropiere, altfel aş fi venit eu să te caut, deşi trebuie să recunosc faptul că Jake cunoaşte mai bine ca mine stâncile subacvatice. Când e în apă e ca o focă!
- Evident că ştia de peştera pe care o găsisem

eu, pentru că a venit direct acolo. Se pare că e o spărtură în faleză prin care se aud sunetele de sub stânci, sunete precum ţipătul meu.

Din nou ochii lui cenuşii îngrijoraţi îi cercetară faţa, căutând răni.

- De ce, Toni? Vreau să spun, de ce ai ţipat? Te răniseşi sau rămăseseşi blocată în peşteră?

- Eu. găsisem un schelet.

Ea părea ruşinată şi Peter o privi fix un moment, nevenindu-i să creadă.

- Doamne, Dumnezeule! Şi Jake ştie?

Ea zâmbea şi dădea din cap, aducându-şi aminte cum fusese şi ea păcălită de acele oase din cauza întunericului din tunel.

- Era doar o focă, sau ceva de genul acesta, mărturisi ea, dar m-am cam speriat când le-am văzut pentru prima oară.

- Nu te-ai rănit?

Toni ezită din nou. Nu voia să-l mintă şi totuşi voia să arate că Jake nu trebuia să fie acolo.

- Eu. eu eram foarte speriată, şi n-aş fi putut ieşi singură din acea peşteră.

- Atât de speriată încât ai leşinat înainte de a ajunge la mal.

El o privi îngrijorat şi mâna de pe braţul ei îşi întări deodată strânsoarea.

- Aş vrea să nu mai umbli aşa, singură, Toni,

mi-e teamă să nu ţi se întâmple ceva. Ai avut noroc că Audrey era cu tine şi că şi-a dat seama că plecaseşi de prea mult timp. Altfel ai fi putut rămâne acolo blocată şi n-ar fi avut cine să cheme ajutoare.

- Da, cred că da.

- Atunci promite-mi că n-o să mai faci acest lucru din nou.

Jake n-o obligase să-i promită aşa ceva, dar probabil că Jake avea alte lucruri la care să se gândească.

- Dar îmi place să înot.

Degetele puternice ale lui Peter îi strânseră din nou braţul.

- Ştiu, draga mea, dar te rog să nu te mai duci singură.

Ea îi zâmbi încercând să înlăture seriozitatea de pe faţa
lui şi să readucă zâmbetul în acei ochi cenuşii.

- Sincer, Peter, sunt în stare să-mi port singură de grijă, dar îţi promit că n-o să mă mai duc singură. O să aştept până când tu sau Jake aveţi timp să veniţi cu mine. Ce zici?

El nu zâmbi, se încruntă, şi ea îşi dădu seama prea târziu de ce, când el repetă ultimele ei cuvinte.

- Aş prefera să aştepţi ca eu să am timp. Jake

e destul de ocupat cu Fran Casey şi cu biata Audrey, nu are nevoie să-i sporeşti tu haremul.

Toni îşi dădu seama deodată că nu se gândise deloc la Fran Casey cât fusese împreună cu Jake pe plajă. Peter avusese dreptate când spusese că Jake era destul de ocupat cu Fran Casey şi cu Audrey, deşi se îndoia că Jake se gândea prea mult la Audrey.

- Biata Audrey!

Ea îşi aduse aminte de felul în care reacţionase Jake faţă de adoraţia pe care Audrey i-o arăta, şi îi fu şi mai milă de ea.

- Ea e atât de îndrăgostită de Jake şi el nici măcar n-o bagă în seamă.

- Ba da, o contrazise Peter, şi mâna de pe braţul ei se strecură pe talia ei, trăgând-o mai aproape de el în timp ce mergeau dincolo de gardul de arbuşti, neputând fi văzuţi din casă. îi pare rău de ea, Toni, dar nimeni, nici măcar Jake, nu poate face nimic atunci când e vorba de femei ca Audrey.

- Presupun că nu.

Inima ei bătea puternic, parcă avertizând-o, şi se rugă ca nu cumva Peter să facă vreo declaraţie, pentru că ea ştia că pentru moment nu putea să-i răspundă. Vântul adia uşor în timp ce ei ajunseră pe partea dinspre mare a

arbuştilor, şi Peter îi zâmbi, puţin cam îngrijorat, gândi ea.

- Pentru moment mă preocupă mai degrabă problemele mele decât ale lui Audrey, Toni.

Dacă ar fi putut să plece de lângă el fără să pară că încearcă să fugă, Toni ar fi făcut-o , dar braţul lui o ţinea ferm de talie iar capul lui era aplecat spre ea. Ştia că dacă îl va privi va vedea căldura din ochii lui cenuşii, care era prea blândă pentru a fi ignorată, şi simţi cum inima îi bate şi mai repede.

- Toni. Se opriră şi un timp el se mulţumi s-o privească, ţinând-o de mână. Ştii ce simt pentru tine, nu-i aşa, Toni?

Ii era greu să-l privească şi ea dădu uşor din cap.

- Ştiu că nu poţi să nu fii sigură de sentimentele mele pentru tine, Toni. M-am îndrăgostit de tine de când ai venit aici.

El râse nesigur, pentru că nu obişnuia să trateze cu uşurinţă un subiect atât de serios precum dragostea, aşa cum făcea Jake.

- Chiar şi Jake şi-a dat seama!

Toni îşi aduse aminte de ameninţarea lui Jake. Dacă îl rănea pe vărul său, îi va da socoteală lui, dar n-o tratase ca şi cum Peter avea vreun drept asupra ei.

Ea nu spuse nimic pentru moment, dar privi mâinile lor împreunate, căutând cuvinte care să-l facă să înţeleagă ceea ce simţea, fără să-l rănească. Şi totuşi nu găsi cuvintele potrivite.

- Eu. îmi placi foarte mult, Peter, mi-ai plăcut de când am venit aici, dar.

- Dar!

El repetă cu tristeţe, şi când ea îl privi văzu că gura lui zâmbea, dar acea veselie nu era reflectată şi de ochii lui.

- Am vorbit în plus, Toni? Am stricat totul cu nerăbdarea mea?

- A, nu, nu-i adevărat!

El se încruntă când o auzi negând şi degetele care le ţineau pe ale ei se strânseră atât de tare încât ea încercă să şi le elibereze.

- Hai, Toni! Nu-mi spune că tu. nu şi tu! Spune-mi că nu te-ai îndrăgostit de Jake!

Râsul ei sună ciudat, dar ea era sigură că spune adevărul când negă.

- Pentru numele lui Dumnezeu Peter, am ceva mai multă minte de-atât.

- Desigur, îmi cer scuze.

El o mai privi un moment, apoi o trase în braţele lui, ţinând-o uşor, nu cu acea forţă cu care o făcea Jake. Se aplecă, ochii lui cenuşii privindu-i faţa înainte ca gura lui s-o atingă pe a ei, şi ea închise ochii, încercând să-i răspundă

aşa cum făcuse când Jake o sărutase.

îşi puse braţele în jurul gâtului lui, gura lui întărindu-şi presiunea asupra gurii ei, braţele lui trăgând-o mai aproape, nerăbdătoare şi convingătoare. Pescăruşii ţipau şi zburau deasupra capetelor lor, dar în afară de acest fapt nu era nimic asemănător în acest sărut cu cel pe care Jake i-l dăduse.

Capitolul 6

Părea simbolic faptul că ziua în care Audrey trebuia să plece de la Pentycawl era ploioasă, şi în timp ce Toni făcea baie şi se îmbrăca îşi imagină cum se simte colega ei. Dacă ar fi putut s-o convingă pe Audrey să ascundă adoraţia pe care o simţea pentru profesorul lor, colegii ei nu s-ar mai fi distrat atât de tare pe seama ei, iar şederea ei ar fi putut fi mai plăcută.

Oricum, acum nu mai conta, aşa că îi cumpărase un cadou în semn de prietenie. Nimic pretenţios, ci doar ceva ce credea că lui Audrey o să-i placă, şi pe care plănuia să i-l dea înainte de a coborî pentru a lua micul dejun.

Ea deschise uşa şi privi în ambele părţi ale holului pentru a fi sigură că nu era nimeni prin preajmă apoi se duse spre camera lui Audrey. Zgomotul făcut de paşii ei era amortizat de covorul de pe hol şi Toni bătu uşor la uşa lui Audrey; nu era nevoie să afle şi ceilalţi ce avea ea de gând să facă, pentru că n-ar fi înţeles.

Nu primi nici un răspuns; mai mult, nu se auzea nici o mişcare în cameră, şi Toni se încruntă. Audrey nu cobora atât de devreme la micul dejun. Ea bătu din nou în uşă şi ascultă atent. De cealaltă parte tot nu se auzea nici un zgomot, şi ea rămase locului pentru un moment în timp ce instinctul o avertiză, făcând-o să simtă

un fior rece de-a lungul spatelui apoi îşi lipi urechea de uşă. Neliniştită fără să ştie de ce, se gândea că Audrey ura ideea de a pleca de la Pentycawl şi de lângă Jake.

Cu mâna pe clanţă bătu din nou în uşă, de această dată mai tare şi cu mai multă insistenţă.

- Audrey? Audrey, eşti aici?

Ea strânse tare micul pachet pe care-l ţinea şi ezită, neştiind ce să facă, apoi bătu din nou, mult mai tare, aşa că nu avu nici o îndoială că Audrey ar fi auzit dacă ar fi fost în cameră. Apăsând pe clanţă, ezită înainte de a deschide uşa şi a băga capul în cameră, simţindu-se oribil pentru că-i invada intimitatea colegei sale de cameră.

Semăna cu propria cameră, şi nu era nimic care s-o îngrijoreze. Audrey nu era acolo, dar patul nefăcut fusese acoperit cu o pătură şi două geamantane stăteau unul lângă altul aproape de uşă.

Toni ieşi cu grijă şi închise uşa, iar undeva de-a lungul holului o altă uşă se deschise şi apoi se închise, şi simţi că este privită încă înainte de a se întoarce.

- Toni? S-a întâmplat ceva?

Ea se întoarse cu faţa la Jake nesigură, părând speriată. Nici nu voia să se gândească ce va face Jake dacă-l va implica din nou într-o vânătoare de fantome, şi îşi umezi buzele cu

vârful limbii înainte de a vorbi.

- Bună dimineaţa, Jake. O căutam pe Audrey, dar nu e în cameră.

- Ei bine, poate că a coborât la masă. Nu te-ai gândit la acest lucru?

Ar fi fost uşor să accepte ceea ce îi spunea el, dar în mintea ei persista o urmă de îndoială. Privi uşa camerei goale şi dădu din umeri.

- Presupun că ai dreptate, spuse ea, dar.

Indoiala din ochii ei era clară când îl privi şi ea, văzu
cum el se încruntă.

- Jake, eu. eu am senzaţia că ceva nu e în ordine. Nu pot să-ţi explic, e doar o senzaţie. Audrey nu coboară de obicei devreme, ci după mine.

Trăsăturile aspre ale lui Jake se relaxară într-un zâmbet, deşi ochii lui, în timp ce o priveau, purtau familiara expresie batjocoritoare.

- Să fim serioşi, Toni! Doar nu te crezi medium! Nu trebuie să stârneşti panică pentru simplul fapt că Audrey nu este în cameră. Probabil că s-a decis să mănânce mai devreme, pentru a putea pleca mai repede acasă.

- Şi dacă nu e jos?

Jake se încruntă.

- Află mai întâi, micuţo, înainte de a te speria atât de tare! Faci din tânţar armăsar, să ştii. Nu

avea cum să i se întâmple ceva rău lui Audrey.

- Eşti la fel ca toţi ceilalţi! O să fii fericit când Audrey n-o să mai fie aici!

El ridică dintr-o sprânceană, cercetându-i sentimentele, şi ea evită să privească în ochii lui.

- Tu n-o să fii?

- Cred că. da, admise ea, dar adăugă repede: dar cel puţin mie îmi pasă de sentimentele ei, şi ar trebui să-ţi pese şi ţie!

Câteva momente Jake nu spuse nimic, apoi dădu încet din cap.

- Am mai discutat despre acest lucru, Toni, şi crede-mă că n-o să reuşeşti să mă impresionezi.

Ea se uită cu reproş la el, apoi privi din nou pachetul pe care-l ţinea. Vrusese să vorbească cu Audrey înainte ca aceasta să coboare dar ratase ocazia şi acum nu prea ştia ce să facă.

- I-ai cumpărat un cadou de despărţire?

Ea simţi cum se înroşeşte, pregătită să-şi apere cauza.

- Am vrut să. m-am gândit că mi-ar plăcea să-i dau ceva care să-i aducă aminte de perioada petrecută aici.

El îşi dădu seama că ea era în defensivă, zâmbi, apoi îi luă faţa serioasă în palmă în timp ce ochii albaştri îi fixau gura.

- Crezi că va avea nevoie să i se amintească, Toni?

Se vedea clar la ce se referea el, şi ochii ei îl mustrară pentru acest lucru atunci când îl priviră.

- Am vrut să-i arăt, cumva, că cineva şi-a dat seama că pleacă. Mi s-a părut atât de. de nemilos să plece aşa, pur şi simplu, fără măcar un "rămas-bun".

- Of, Toni! El înclină capul şi îi apăsă buzele uşor cu ale lui, iar când o privi din nou, zâmbi. Eşti un mic amestec derutant de sentimente, nu ştiu niciodată ce să mai înţeleg.

- Nu înţeleg cum poţi să spui aşa ceva!

- Nu? El o studie cu o privire leneşă, cercetătoare, care făcea pulsul lui Toni să crească alarmant. Mă întreb dacă ai fi la fel de îngrijorată dacă într-o dimineaţă aş dispărea. sau dacă Peter ar dispărea.

Toni se simţi deodată foarte mică stând acolo, pe holul tăcut cu el, şi în orice moment cineva putea să iasă dintr-una din camere şi să-i vadă, dând propria interpretare faptelor.

Când ea privi în sus la el pentru o clipă, Jake observă cât de copilăroasă părea faţa ei cu ochii mari şi buze tremurătoare.

- N-aş avea motive să-mi fac griji pentru tine, Jake. Tu nu eşti singur şi. nefericit ca Audrey.

Un zâmbet sarcastic îi curbă gura pentru o clipă.

- Dacă spui tu, micuţo! Dar înainte de a începe s-o jelim, hai să aflăm dacă într-adevăr a dispărut! Dacă e la masă, şi sunt aproape sigur că acesta este adevărul, atunci o să stăm şi noi la masă şi să încheiem subiectul.

El îi luă braţul în mâna lui mare şi o apropie de el, cercetându-i faţa cu o privire pe jumătate batjocoritoare. El era sigur că Audrey era jos şi Toni dorea foarte mult să-l creadă.

Nu era nimeni în sufragerie. Faţa de masă albă ca zăpada era acoperită cu tacâmuri de argint, dar nu era nici un semn că cineva mâncase, şi inima lui Toni se făcu cât un purice. Camera mare era răcoroasă, vântul bătând în geamuri ca şi când cineva dorea să intre, iar ploaia răpăia în geam cu putere.

Toni privi în sus spre Jake, ochii ei mari având o expresie întrebătoare, şi-l văzu crispându-se.

- Se pare că s-ar putea să ai dreptate! El se întoarse brusc şi traversă camera. O să verific şi în salon!

Se întoarse după ceva timp, având în ochi o privire serioasă şi întunecată, iar Toni îl privi nerăbdătoare.

- Nu e acolo?

El dădu îngrijorat din cap în timp ce traversă camera şi ea rămase fără suflare când o prinse strâns de braţe.

- Toni, a spus ceva despre. o plimbare de dimineaţă? Despre. a privi marea pentru ultima dată, sau ceva de genul acesta? El privi cerul gri şi stropii mari şi deşi de afară, apoi înlătură această posibilitate.

- Nimeni n-ar fi atât de prost încât să se plimbe pe o asemenea vreme!

- Sunt sigură că nu s-a dus să se plimbe.

- Trebuie să existe o explicaţie mai simplă, probabil că alergăm după potcoave de cai morţi Toni, şi dacă. Işi trecu o mână prin păr. La naiba, m-ai convins că i s-a întâmplat ceva lui Audrey! Toni, voi împărţiţi baia, eşti sigură că nu e acolo?

Acum că reuşise să-l convingă de faptul că Audrey dispăruse, spera că acesta era adevărul, pentru că altfel el ar fi foarte nervos dacă ar afla că l-a trimis într-o altă căutare fără rost.

- Ştiu că nu e acolo, pentru că am fost eu în baie până cu puţin înainte de a mă îndrepta spre camera ei.

- Naiba s-o ia!

Vehemenţa cu care el spusese aceste cuvinte o sperie, astfel încât îl privi nesigură. Faptul că aceasta era ultima zi a lui Audrey la Pentycawl era primul lucru care trebuia luat în considerare dacă Audrey dispăruse într-adevăr, dar nu ştia cum să-i spună lui Jake.

- Nu voia să plece, Jake.

- Crezi că eu nu m-am gândit la asta? El clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să-şi pună ordine în idei, apoi o privi zâmbind pe jumătate, cuprinzându-i braţele în palme, mişcându-şi degetele pe pielea ei fină, fără să realizeze ceea ce făcea. îmi pare rău, Toni, n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine, dar o femeie ca Audrey poate provoca o grămadă de necazuri! Spun mereu că n-o să mai primesc eleve aici la Pentycawl, dau mult mai multe bătăi de cap decât bărbaţii!

- Mulţumesc!

Jake râse scurt şi scutură din cap.

- Să nu crezi că tu eşti o excepţie, micuţo! Tu tocmai m-ai ajutat să dovedesc acest fapt!

Uşa se deschise brusc şi amândoi se întoarseră repede, iar Toni observă încruntarea lui Peter când acesta văzu că mâinile lui Jake le ţineau pe ale ei, dar Jake nu şi le retrase, iar ea nu dorea să se eschiveze vizibil.

- Jake! Vocea lui Peter era înăbuşită în timp ce-i transmitea vărului său mesajul cu o stângăcie care-i trăda nervozitatea. La telefon era Jan Barkwyth. una dintre bărcile lui a fost luată azi de dimineaţă şi a fost izbită de stâncile de la Trawley Point. Vrea să te duci la spitalul din Methrian şi să identifici o femeie. e inconştientă.

Toni îngheţă şi privi înspre Jake strângând din pumni, unghiile pătrunzându-i în palme.

- Jake.

El dădu din cap, trecându-şi o mână prin păr.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Peter scuturǎ din cap, simpatizând cu vărul său, în ciuda acelei încruntări.

- Trebuie să fie Audrey Blain, nu-i aşa?

Jake dădu afirmativ din cap.

- Toni îşi făcea griji pentru ea. n-a găsit-o în camera ei, şi eu am crezut că se agită degeaba, dar nu era nici aici în sufragerie. Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea face ceva atât de prostesc!

- După cât se pare, e rănită destul de grav, iar cei de la spital n-au nici o idee cine e, dar când a fost adusă murmura întruna numele “Jake”, iar medicii au crezut că acesta e numele ei. Jan Barkwyth a scos-o din apă şi a chemat ambulanţa. El i-a făcut pe medici să creadă o altă variantă. Le-a spus că s-ar putea să fie o cursantă şi s-a oferit să ne sune şi să ne întrebe dacă a dispărut cineva. Trebuie să fie Audrey! Se uită la vărul său de parcă îşi cerea scuze. Te duci să te asiguri, Jake?

Toni îl privi, palidă, cu ochii măriţi de groază, şi ştiu că Jake nu refuza să se ducă.

- Bineînţeles că o să mă duc, ce altceva pot să fac? Dar o s-o iau şi pe Toni cu mine!

- Toni? Peter se încruntă. E necesar, Jake?

- Cred că da! Posibilele contraargumente fură neglijate iar el privi înspre Toni. O să fii gata până aduc maşina, Toni?

Ea dădu afirmativ din cap. Dacă femeia de la spital era Audrey, atunci ea era singura care înţelegea pe deplin motivele pentru care făcuse acest gest disperat şi lui Toni îi era milă de ea.

- O să fiu gata. Se uită din nou la Peter şi văzu că era încă încruntat. Sunt singura prietenă pe care o are aici, Peter, aş fi vrut s-o văd chiar dacă Jake nu mi-ar fi cerut să mă duc cu el.

- Ştiu. Jake plecase deja şi ea se uită după el, de teamă să nu întârzie, dar era imposibil, din moment ce Peter părea hotărât s-o reţină. Dar vrei cu adevărat să devii însoţitoarea lui Jake, Toni? Are nevoie de tine doar în această calitate, să ştii. Plaxy Trent ar putea să meargă în locul tău.

-Vreau s-o văd pe Audrey. Ea îi zâmbi trist în timp ce-l privea.

Mergeau de-a lungul falezei prin ploaie, iar vântul
izbea maşina ca şi cum ar fi vrut s-o arunce peste stânci în mare. Era extraordinară această furtună ce se abătuse asupra falezei colţuroase, dar nu era nimic extraordinar în faptul că Audrey se aventurase să iasă în larg într-o bărcuţă.

Jake avea un aer neliniştit care nu-i era

caracteristic, şi Toni îşi dori să fi putut spune ceva astfel încât să micşoreze tensiunea care-l făcea să stea nemişcat pe scaun, cu mâinile albe ca ceara pe volan.

- îţi faci griji pentru Audrey? îndrăzni ea să întrebe în timp ce coborau pe drumul abrupt spre Methrian, şi Jake o privi scurt peste umăr.

- Probabil că o să crezi că sunt tare egoist dacă-ţi spun că mă preocupă rolul pe care îl am în această poveste la fel de mult pe cât mă preocupă soarta lui Audrey. Să fiu al naibii dacă ştiu cum se va termina această situaţie, Toni, şi într-un fel mă simt vinovat deşi nu sunt.

- Sigur că nu eşti!

Un zâmbet scurt îi îndulci trăsăturile aspre şi Jake dădu din cap în timp ce intrau în parcarea spitalului din Methrian. El opri motorul şi se întoarse pe jumătate pentru a o privi, cu o mână frecându-şi bărbia, iar ochii albaştri se întunecaseră de îngrijorare.

- Atunci poţi să-mi spui cum o să. scap de Audrey fără s-o fac mai nefericită decât este deja?

Ea îşi dădu seama că nu va fi uşor şi atât ea cât şi Jake ştiau de ce Audrey comisese un act atât de stupid, dar Toni se simţi obligată să caute un alt motiv.

- Tu. ştii de ce a făcut Audrey asta?

Ochii albaştri îi analizară faţa îmbujorată pe jumătate întoarsă, şi apoi se îngustară.

- Crezi că sunt îngâmfat, din nou, Toni?

- A, nu. nu, sigur că nu! Ea schiţă un gest neajutorat în timp ce căuta cuvintele pentru a explica. Doar că. am crezut că s-ar putea să existe.

- O scăpare? El zâmbi trist, luându-i faţa într-o palmă. Nu este nici o scăpare, Toni. Cumva trebuie să ies din încurcătura asta şi contez pe ajutorul tău. Dintre toţi cei de la Pentycawl tu eşti cea care o cunoaşte cel mai bine, şi într-un fel Audrey trebuie convinsă că. ei bine, găseşte tu cuvintele potrivite! Spune-mi ce pot să-i zic şi o să încerc s-o fac cât mai bine. El se aplecă şi o sărută din nou. Imi pare rău, micuţo, dar am nevoie de tine.

- Dacă este. dacă este Audrey, şi dacă poate vorbi, n-aş putea să. să te ajut, Jake?

- Să mă ajuţi? Cu un gest lung îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe sprânceană şi ea încercă să înăbuşe tremurul pe care acest gest i-l provocă. Nu vreau să te implic mai mult decât este necesar, Toni. Aceasta nu este problema ta, deşi aş accepta cu plăcere orice ajutor.

- Atunci, dacă e Audrey într-adevăr, lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea. Eu. eu aş putea face ceva.

El o studie cu gravitate, apoi se aplecă din nou şi îi atinse uşor buzele cu ale lui.

- Vom vedea, micuţo.

Infirmiera şefă îi întâmpină, dar se vedea clar pe faţa ei că nu înţelegea legătura lor cu pacienta, până când Jake îi explică. Ochii ei pătrunzători se îngustară în semn de înţelegere şi dădu afirmativ din cap.

- Ah, acum înţeleg, domnule Tregarron, pacienta este eleva dumneavoastră.

- Dacă pacienta este domnişoara Blain. Domnişoara Ashley este o colegă de-a domnişoarei Blain şi am rugat-o să vină cu mine pentru că era mai apropiată de aceasta decât oricine altcineva din grup. Ea poate s-o identifice la fel de bine ca şi mine, iar prezenţa ei ar putea.

- înţeleg, domnule Tregarron! Trăsăturile severe arătau destulă înţelegere pentru a sugera că infirmiera ştia exact cât de des se îndrăgosteau femeile de el. Un zâmber scurt aruncat spre Toni arăta că-i observase prezenţa şi apoi se întinse spre sonerie. O să rog asistenta să vă conducă, domnişoară Ashley. Pacienta este încă inconştientă, deşi cred că a dat câteva semne că şi-a revenit, chiar înainte de a sosi dumneavoastră.

Toni privi când la unul când la altul, apoi doar la Jake, ochii lui albaştri având pentru un

moment o expresie întrebătoare.

- Vin şi eu cu tine, Toni, nu pot lăsă totul pe umerii tăi.

- Nu! Aruncă o privire feţei curioase a infirmierei şefe şi scutură din cap. Nu e nevoie, Jake, sincer, totul va fi bine.

Ochii lui o priviră, întunecaţi, serioşi, iar ea îi zâmbi cât de încrezător putu.

- Eşti sigură?

- Sunt sigură! Dacă e Audrey, şi dacă şi-a revenit, s-ar putea să fie bucuroasă să mă vadă.

Ştiau amândoi că Audrey, dacă şi-ar fi revenit, ar fi preferat să-l găsească pe Jake lângă ea, dar nici unul nu spuse acest lucru, aşa că infirmiera şefă puse situaţia sub controlul ei competent.

- Oh, sunt sigură că domnişoara Ashley este capabilă să-şi recunoască prietena, domnule Tregarron! Soră, conduceţi-o pe domnişoara Ashley, vă rog.

Un zâmbet rece, plicticos o îndemna pe Toni să părăsească micul birou, şi nici măcar nu se uită în urmă să vadă cum va reacţiona Jake faţă de această atitudine dictatorială, deşi simţi cum ochii lui o urmăreau în timp ce mergea în urma asistentei de-a lungul coridorului, până într-o cameră mică.

Pacienta era conştientă şi era Audrey, deşi la

început Toni abia o recunoscu. Faţa ei palidă era întoarsă uşor spre uşă când Toni a intrat împreună cu asistenta în cameră, iar jaluzelele lăsate ascunseră dezamăgirea din ochii spălăciţi ai pacientei. In timp ce asistenta se dădu la o parte zâmbind încurajator, Toni înaintă spre pat.

- Audrey? Trecură câteva clipe până când faţa palidă, julită, se întoarse spre ea, iar ochii lipsiţi de expresie o făcură pe Toni să se cutremure. Audrey, cum te simţi?

Şi buzele îi erau julite, iar ea părea şi mai palidă datorită pernei albe de sub cap, părul fiindu-i umed şi lipit din cauza apei sărate. Părea chiar mai puţin atrăgătoare decât de obicei, şi Toni era şocată de această privelişte. şocată şi plină de milă.

- Jake? Jake este aici?

Era greu să nu fii impresionat de urma de speranţă din vocea răguşită, şi Toni detestă faptul că trebui să scuture din cap şi să-i spună:

- M-a condus până la spital, dar era cu infirmiera şefă. El e. e distrus de această situaţie, Audrey, dar.

- N-a vrut nici măcar să intre să mă vadă!

- N-a putut, nu înţelegi?

O privi fix şi Toni mulţumi Cerului că măcar părea lucidă, deşi era clar că fusese destul de afectată de coşmarul prin care trecuse şi era

norocoasă că scăpase cu viaţă.

- Nu vrea să mă vadă, nu-i aşa? Eu. îl fac să se simtă prost.

Acesta era adevărul, şi Toni se simţi uşurată pentru că Audrey recunoscuse în sfârşit, dar totuşi acest lucru nu-i uşura sarcina.

- Nu tu personal îl faci să se simtă prost, ci. Ea căută cu disperare cuvintele potrivite. Ştii cât de cunoscut este Jake, şi reputaţia pe care o are în ceea ce priveşte. ea se opri dar era conştientă că Audrey ştia la ce se referea. Iţi dai seama ce vor scrie ziarele despre acest accident?

- Presa? Dar de ce ar fi interesaţi de cineva atât de. de neimportant ca mine? Eu nu reprezint un subiect interesant!

Audrey n-o mai privea şi Toni îşi dădu seama că ea chiar credea că motivele actului ei trecuseră neobservate. încet, atinse unul dintre braţele inerte.

- Ceea ce o să-i intereseze este motivul pentru care ai făcut ceea ce ai făcut, Audrey, nu-ţi dai seama? Tot ce se întâmplă în jurul lui Jake este subiect de ştiri.

- Oh, Doamne!

Audrey îşi întoarse capul iar vocea ei sugera o puternică disperare. Tânăra asistentă rămăsese în cameră, iar Toni o privi.

- Eu. aş vrea să vorbesc puţin cu prietena

mea. între patru ochi.

Asistenta se retrase, desigur pentru a-i raporta infirmierei şefe, şi Toni se aşeză cu grijă pe marginea patului. Era mai greu decât îşi imaginase, să încerce să vorbească cu Audrey calm, când simţea că-i dau lacrimile.

Cauza lui Audrey era pierdută, aşa fusese de la început, dar credea că în ultimele cinci minute Audrey începuse să realizeze acest fapt. Toni avea acum o altă problemă, cum să-şi consoleze colega fără să-i dea speranţe.

Luă cu blândeţe mâinile reci şi inerte ale lui Audrey între ale ei, încurajată de faptul că aceasta nu şi le retrase.

- Audrey. Audrey, ascultă-mă.

Ploaia se oprise, iar soarele se întrezărea printre norii ce se împrăştiau, dar sufletul lui Toni era prea greu pentru a aprecia optimismul sugerat de vreme. Plecase din camera lui Audrey, ştiind că-i spulberase orice speranţă pe care o mai avea în legătură cu Jake, şi se simţea distrusă din punct de vedere emoţional.

Audrey o ascultase, cu o privire goală în ochi, şi totuşi, Toni era sigură că înţelesese tot ce i se spusese şi, ceea ce era cel mai important, acceptase ceea ce auzise. Acceptarea tăcută a faptelor era mai impresionantă decât o izbucnire isterică şi Toni o admiră pentru acest lucru.

Nu-i lipsea curajul, chiar dacă uneori se purta de-a dreptul stupid, iar când ieşise în larg cu acea bărcuţă instabilă nu vrusese să-şi pună capăt zilelor ci pur şi simplu vrusese ca măcar o dată, Jake să-şi facă griji pentru ea. în sfârşit recunoscuse că ceea ce simţea pentru Jake nu avea nici un sens, dar fusese o trezire dureroasă, şi Toni ştia că nu va uita niciodată privirea din acei ochi palizi.

Toni nu-i spusese lui Jake ce discutase cu Audrey, iar el n-o întrebă, deşi ea ştia că-l interesa. O întrebase cum se simţea Audrey dar când văzu expresia de pe faţa lui Toni, s-a mulţumit doar cu informaţia că aceasta era conştientă.

Toni privea pe fereastra maşinii la marea plină de valuri şi la bărcile cu pânze albe, împinse înspre mal de vântul năvalnic şi simţea un nod în gât. Lacrimile pe care le reţinuse atâta timp începură să curgă şi nu-i păsa dacă Jake le vedea sau nu.

Nu observă când el o privi şi nici că el se încruntă, sprâncenele lui negre întâlnindu-se, atunci când văzu cum lacrimile mari i se scurgeau pe obraji. Ea nici măcar nu se întoarse să-l întrebe de ce oprise pe iarba de pe marginea drumului, iar bocetul vântului era într-un fel expresia propriei suferinţe.

- Toni!

Vocea lui era doar o şoaptă, dar ea se întoarse instinctiv spre el şi-şi lipi faţa de pieptul lui, braţele lui cuprinzând-o şi trăgând-o mai aproape, până când faţa lui se cuibări în părul ei moale. Puterea lui o ajută să diminueze suferinţa datorată faptului că-şi reţinuse lacrimile atât de mult timp şi Toni plânse ca un copil în timp ce el o ţinea în braţe, mâinile lui mari mângâindu-i cu blândeţe părul şi umerii scuturaţi de suspine.

- Of, Toni, nu mi-am dat seama că eşti atât de supărată! De ce nu mi-ai spus, prostuţo? Ştii că nu te-aş fi lăsat să intri singură în camera lui Audrey dacă aş fi ştiut că te va afecta atât de tare, orice ar fi spus dictatoarea aceea de infirmieră şefă! Ce naiba s-a întâmplat? Audrey se simţea foarte rău. a făcut o scenă?

- A, nu, n-a făcut deloc aşa! A fost liniştită, foarte liniştită, şi ea. nici măcar n-a plâns!

- Şi tu plângi de ţi se rupe sufletul! El îi sărută scurt sprânceana. Of, eşti un copil ciudat, Toni! Spune-mi ce s-a întâmplat, apoi poate te vei simţi mai bine.

- Eu. i-am vorbit despre. i-am explicat că dacă află presa. dacă îşi dau seama de ce a făcut ceea. ce a făcut. Avea un nod în gât şi tremura, apoi îşi încleştă pumnii. Părea atât de. atât de descurajată când şi-a dat seama, şi eu doream.

Of, Jake, am rănit-o, ştiu că am rănit-o!

Vocea lui era liniştită şi moale, fiecare cuvânt mişcându-i părul datorită respiraţiei lui calde.

- De ce nu m-ai lăsat să vin cu tine, micuţo? Nu vreau să te văd atât de supărată, şi trebuie să ştii că n-aş fi lăsat întreaga poveste pe umerii tăi dacă aş fi ştiut cât de mult te vei implica.

- Eu. nu mi-am dat seama până când. nu s-a întâmplat.

încet, Jake o îndepărtă de el, ridicându-i faţa cu o mână, privindu-i obrajii brăzdaţi de lacrimi şi genele lungi, ude, care-i ascundeau ochii. Ea evită să-l privească pentru câteva momente, apoi îşi ridică încet ochii, deşi doar pentru a-i privi gura.

- Eu. cred că a acceptat faptele până la urmă, dar. Părea atât de singură, Jake, îngrozitor de singură!

- Ştiu, ştiu! El îi îndepărtă şuviţele de păr de pe frunte cu un deget mângâietor care o făcu să se înfioare. Dar n-ai ce să-ţi reproşezi, Toni.

Dorea să creadă acest lucru cu aceeaşi tărie cu care credea el, dar nu spuse nimic, continuând să privească baza gâtului lui bronzat şi cămaşa lui albastră. Un braţ reconfortant îi înconjura încă umerii şi ea se sprijini de el aproape fără să-şi dea seama.

- Nici tu nu trebuie să te învinovăţeşti, îi

spuse ea iar el îi zâmbi scurt.

- Ţi-am spus că eu am conştiinţa împăcată, Toni, îţi aduci aminte?

- Da. da, ştiu că mi-ai spus. Ea dădu încet din cap. Aşa cum spune Peter, nu poţi face mare lucru când ai de-a face cu oameni ca Audrey.

El zâmbi, iar mâna de sub bărbia ei se mişcă mângâin- du-i pielea moale.

- Peter n-a fost prea încântat pentru că te-am luat cu mine. Ce va spune când vom ajunge acasă şi-ţi va vedea faţa brăzdată de lacrimi? El îi dădu o batistă mare albă. Ia asta şi încearcă să-ţi ştergi lacrimile.

Ea se întoarse cu spatele la el, stând ţeapănă în scaun şi ştergându-şi ochii cu batista împrumutată. Ar fi vrut ca Jake să nu fi făcut acel comentariu despre Peter. Părea că-i amintea faptul că Peter avea dreptul de a obiecta în ceea ce-o priveşte şi ei nu-i plăcea asta.

- Peter nu se amestecă în treburile mele, Jake. Nu va spune nimic despre faptul că am venit cu tine.

El se întinse şi o întoarse cu faţa spre elm mâna lui puternică ţinând-o ferm de bărbie.

- Eşti încă atât de oarbă în ceea ce-l priveşte, Toni?

- Nu, nu sunt. Ea îl privi în ochi în sfârşit încercând să-i susţină privirea. Eu.. eu ştiu ce

simte Peter, Jake, mi-a spus.

- Dar nu vrei să ştii, nu-i aşa?

Pentru scurt timp vechiul sentiment de indignare ieşi din nou la suprafaţă, dar ea îl îndepărtă repede, menţinându-şi calmul.

- Dacă Peter acceptă faptul că eu îmi cunosc sentimentele mai bine decât oricine altcineva, atunci poţi s-o faci şi tu, Jake!

- înţeleg!

- Trebuie să înţelegi că nu pot. să mă prefac că simt ceva ce nu simt, Jake, la fel cum tu nu poţi să te prefaci în ceea ce-o priveşte pe. Ea îşi înghiţi ultimul cuvânt şi privi scurt faţa aspră care era aplecată spre ea.

Un deget lung îi şterse cu blândeţe genele, iar gura lui zâmbi sarcastic.

- La fel cum eu nu pot să mă prefac în ceea ce-o priveşte pe Audrey! Punct ochit, punct lovit, micuţo, dar cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem acasă înainte de a ne implica şi mai mult!

- Jake.

El proni motorul şi-i aruncă o privire scurtă, sardonică în timp ce dădea în marşalier.

- Şşt! Am discutat destul despre acest subiect pe ziua de azi!

Capitolul 1

De fiecare dată când se afla lângă Gavin Brant, lui Toni îi era dificil să nu caute asemănări între el şi Jake.

Ar fi fost fericită dacă n-ar fi bănuit nimic, crezând că Gavin Brant este doar un coleg care întâmplător era un membru al familiei Tregarron. Gândul că ar putea fi fiul lui Jake era de-a dreptul supărător. Ea îşi închipuia că Fran Casey se afla în aceeaşi situaţie neplăcută, deoarece nu putea afla adevărul fără a fi dispreţuită, şi probabil că nici una dintre ele nu-l va afla vreodată.

O trăsătură pe care Gavin o avea în comun cu profesorul lor erau ochii îndrăzneţi, care o priviseră de multe ori când ştia că Peter nu este prin apropiere. în această dimineaţă ştia, la fel de bine ca toţi ceilalţi, că Peter se dusese la Methrian pentru a-i lua de la gară pe elevii cei noi, şi o convinsese pe Toni să rămână să vorbească cu el după micul dejun.

Ochii lui întunecoşi aveau o privire atât de îndrăzneaţă încât n-ai fi crezut că are doar optsprezece ani, iar farmecul lui îi amintea atât de mult de Jake încât privi portretul lui Sir Giles Tregarron şi se gândi din nou la fratele lui, Tobyn, şi la semnul cu ajutorul căruia atât Gavin cât şi Jake erau recunoscuţi ca fiind urmaşii lui.

Toni recunoscu faptul că-l considera atrăgător, deşi era cu trei ani mai mic decât ea, dar nu ieşise niciodată cu el. Ea se gândi că el n-o invitase niciodată datorită sentimentelor pe care Peter le avea faţă de ea. Gavin era perspicace şi observase sigur felul cum Peter se purta cu ea.

Totuşi, în această dimineaţă, nu părea să-i pese de acest lucru, şi o invită să facă o plimbare cu barca lui Jake. Toni se uită uimită la el.

- Cu. barca lui Jake?
- Exact, vii?
- Dar. el ştie?
- Bineînţeles că ştie, şi să ştii că sunt obişnuit să manevrez o barcă cu motor!

După câte ştia ea, Jake nu lăsase niciodată pe nimeni să-i conducă şalupa puternică, deşi era posibil ca în cazul lui Gavin să facă o excepţie. Ochii lui întunecaţi luau în zeflemea reţinerea ei.

- Ei, hai, Toni. ce te tot frământi?
- Mă frământ pentru că mi-e greu să cred faptul că Jake te lasă să-i foloseşti barca! Este atât de. ataşat de ea încât nu pot să-mi închipui că i-ar permite cuiva s-o conducă fără să fie şi el în barcă.
- Ţi-am spus, sunt obişnuit să conduc bărci

cu motor. Jake ştie că nu sunt idiot! Rânjetul lui avea impertinenţa unui şcolar, iar ochii lui aveau o sclipire răutăcioasă în timp ce-o priveau. Te deranjează faptul că ieşim cu barca lui Jake, sau te îngrijorează ce va spune Peter dacă află că ai ieşit cu mine?

Ştia că Peter nu va fi încântat de idee, dar dacă ea ar fi vrut să iasă cu Gavin, Peter n-ar fi fost un impediment.

- De ce să aibă Peter ceva de obiectat dacă m-aş plimba cu tine.

Ochii întunecaţi şi zeflemitori o priveau.

- Vorbeşti serios? Tu şi cu el sunteţi. nu-i aşa? El îşi folosi mâinile pentru a schiţa un gest ciudat, şi Toni se înroşi, negând repede spusele lui.

- Suntem prieteni, îl informă ea scurt, nimic mai mult!

- A-ha! El râdea, arătându-i clar că n-o credea. E cam răsuflată explicaţia, Toni - suntem doar buni prieteni - şi te aştepţi ca eu să cred asta?

- Sincer, nu mă interesează dacă mă crezi sau nu! Dar aş prefera să nu ies în larg cu barca lui Jake până când nu sunt sigură că el e de acord.

- Laşo!

Ea privi cu speranţă înspre uşă, dorindu-şi ca

Plaxy Trent să intre şi să-i întrerupă. Sigur era timpul să strângă vasele de pe masă şi dacă Plaxy intra atunci, ea putea să scape din această situaţie. Totuşi menajera părea să nu se grăbească de această dată iar Gavin continua să se uite la ea cu acea privire sarcastică în ochi.

- Nu vreau să risc, îi spuse ea. Am simţit pe pielea mea cât de sever este Jake!

Gavin stătea cocoţat pe marginea mesei, cu un călcâi sprijinit de unul din scaune, şi o privea speculativ, cu o sclipire de curiozitate în ochi.

- Da? Ce ţi-a făcut?

Toni îşi aduse aminte de apariţia neaşteptată a lui Jake în peştera subacvatică pe care o descoperise, şi cât de înalt şi de ameninţător păruse el stând acolo pe marginea de piatră a piscinei naturale. Era complet îmbrăcat, hainele lui fiind ude leoarcă, şi ochii i se întunecaseră de mânie pentru că ea îi spusese foarte clar că nu avea nevoie de ajutor.

Atunci el o ameninţase că o va pune pe genunchii lui şi o va bate la fund, îşi aduse aminte ea, şi încă mai credea că era în stare să facă aşa ceva.

- El. de fapt n-a făcut nimic, spuse ea.

- Aunci nu înţeleg de ce te deranjează să faci o plimbare cu mine cu barca lui.

Toni îşi privi mâinile care erau mai strânse decât îşi dăduse seama şi ea ştia că el încă o priveşte cu curiozitate. Probabil că se întreba de ce ezita să accepte o invitaţie pe care majoritatea fetelor ar fi acceptat-o cu bucurie.

- Pur şi simplu nu vreau să. să fac ceva care să-l enerveze, Gavin.

- înţeleg! Ea îl privi repede, intrigată de tonul lui. Ştii ce, nu cred că te deranjează ce va spune Peter despre această plimbare, sau faptul că am lua barca lui Jake fără permisiunea lui. Pur şi simplu nu vrei ca Jake să afle că am ieşit împreună, nu-i aşa, Toni?

- Gavin, ţi-am spus.

- A, ştiu ce mi-ai spus, dar până la urmă totul se reduce la ce va spune Jake dacă am ieşi împreună! El râdea scuturând din cap, iar în timp ce-o privea ochii lui căpătară o sclipire mai degrabă şireată decât răutăcioasă, care exprima faptul că ştia tot. Pentru o vreme chiar am crezut că eşti printre puţinele care n-au fost cucerite de imaginea sexy a lui Jake! Cândva chiar am crezut că ţi-e antipatic, şi în tot acest timp tu. ca să vezi!

- Gavin, vrei să încetezi? Detesta să fie tachinată pe acest subiect şi scutură ferm din cap. Ştiu totul despre. ei bine, ştiu că Jake are un

efect devastator asupra unor femei, dar eu nu mă încadrez în acea categorie!

Gavin îi privi obrajii îmbujoraţi şi dădu din cap, nefiind convins de argumentele ei.

- Eu cred că da, Toni, eşti sub influenţa lui, la fel cum era şi biata Audrey. ei bine, poate nu chiar la fel de mult ca Audrey, dar oricum.

- Sunt perfect normală. nu sunt sub. sub influenţa a nimic şi a nimănui! Acum, termină, Gavin! Nu este deloc nostim!

Cotul lui se sprijinea pe genunchiul ridicat şi era uimitor cât de atotştiutor şi de matur părea. Când îşi aduse aminte cât de tânăr era Toni se gândi că Jake ar fi fost doar cu un an mai tânăr când se născuse Gavin ea înlătură cu rapiditate aceste gânduri supărătoare.

Gavin zâmbea, un zâmbet tulburător care sugera că el ştie ceva ce ea nu ştia.

- E clar că Peter e îndrăgostit până peste cap de tine, îi spuse el cu siguranţă în glas, dar în ceea ce te priveşte nu prea ştiu ce să mai cred. Mi-am adus aminte de ceva ce am crezut că am auzit ieri, despre actul eroic al lui Jake atunci când ai rămăs blocată în peşteră, îţi aduci aminte, nu?

Toni îşi imagina foarte bine ce auzise, dar nu avea chef să fie tachinată şi se întoarse cu

spatele la el, arătând cât îi displăcea întreaga situaţie.

- Orice ar fi, Gavin, nu mă interesează!

- Vorbeam cu un flăcău din sat, ieri. Tatăl lui este unul dintre cei doi paznici de coastă care veniseră să te salveze. Se pare că Audrey a omis un detaliu important când ne-a spus că Jake te-a salvat din peştera subacvatică, nu-i aşa, Toni? Se comportă deseori aşa cu tine?

Gavin avusese noroc că discutase despre acest subiect exact cu cineva care era capabil să-i transmită o asemenea informaţie, dar el avea de gând să profite de ea. O glumă între doi tineri despre cât de fermecător era profesorul lui Gavin, informatorul neştiind că Gavin era rudă cu bărbatul despre care discutau, probabil cu invidie.

- Dacă te referi la faptul că Jake. m-a sărutat, atunci e logic că Audrey nu v-a spus aşa ceva, nu? Tonul ei calm o surprinse şi pe ea, pentru că nu voia ca acel moment special să devină subiect de glumă. Presupun că nu i s-a părut un moment relevant al întâmplării.

- Ei, hai, Toni! Ochii lui o tachinau. Ştii bine că faptul că Jake te-a sărutat a reprezentat pentru Audrey cea mai relevantă parte a întregii poveşti! După cât suspina ea după Jake, biata de

ea, probabil că era verde de invidie!

Toni îşi aminti de ultima oară când o văzuse pe Audrey, la spital, de faţa ei trasă şi palidă, de ochii plini de disperare şi se revoltă împotriva comentariilor lui Gavin.

- Tu, la fel ca şi ceilalţi, n-ai nici cea mai vagă idee prin ce agonie a trecut biata Audrey, îi spuse ea cu voce tremurătoare. Nu e plăcut pentru o femeie ca Audrey să se îndrăgostească de un bărbat ca Jake, să ştii. A suferit, a suferit mult, şi mie nu mi se pare deloc nostim!

Gavin se ridică, stând lângă ea silueta lui înaltă dominând-o, iar în ochi avea o privire plină de remuşcări.

- întotdeauna i-ai luat apărarea, spuse el. Credeam. toţi credeam că faci acest lucru pentru că eraţi singurele eleve şi te simţeai obligată să-i iei apărarea.

- într-un fel, acesta este adevărul. Se întreba dacă putea să-l facă să înţeleagă ce simţea pentru Audrey. Milă, desigur, şi până la un anumit punct chiar înţelegere. Ştii că tu. de fapt toţi o consideraţi o sursă de amuzament. Nu dau vina pe tine, Gavin, ştiu că nu era o persoană cu care te puteai înţelege uşor, eu am încercat, dar era foarte nefericită, şi pur şi simplu. Nu ştiu. pur şi simplu o compătimesc. Uneori mă enerva şi

deveneam nerăbdătoare cu ea, dar era mereu atât de. vulnerabilă când era vorba de Jake.

El era încă pe jumătate serios când zâmbi, dar ea simţea că reuşise să-l facă să înţeleagă prin ce trecuse Audrey.

- Sună foarte profund, îi spuse el, şi presupun că ştii ce spui.

- O cunoşteam mai bine decât oricine altcineva de aici. Poate pentru că, aşa cum ai spus tu, sunt singura femeie de aici, în afară de Audrey.

- Şi o plăceai? Lui parcă nu-i venea să creadă şi Toni ezită, neştiind dacă să mintă sau nu.

- Nu chiar. nu pot spune că o plăceam, dar nici că-mi displăcea. Şi în mod sigur nu mi se părea amuzantă.

- Te-ai dus cu Jake la spital pentru că-ţi părea rău de ea?

Pentru prima oară Toni se întreba dacă el, sau ceilalţi, ştiau de ce Audrey făcuse ceea ce făcuse, şi se gândi puţin înainte de a-i răspunde.

- M-am dus pentru că lui Jake îi era mai uşor dacă eram şi eu acolo. Ştii ce simţea Audrey pentru el, ştia şi Jake, de aceea m-a rugat să merg cu el.

- A, te-a rugat să mergi cu el?

- Nu era absolută nevoie să mă roage.

Văzusem în ce situaţie dificilă se afla. Ştia ce simţea Audrey, dar el nu putea să facă nimic în legătură cu asta, şi ştii cum vorbeşte lumea. Era mai bine să vorbesc eu cu ea.

Se gândi la toate dăţile în care îl acuzase că este lipsit de inimă, iar faptul că acum îl apăra o surprinse şi pe ea însăşi aproape la fel de mult cât pe Gavin. El o privi fix un moment, aşa cum făcea Jake uneori.

- Chiar ţii la el, nu-i aşa, Toni? Şi vocea lui îi amintea de cea a lui Jake .

Nu ştia cât de apropiaţi erau Gavin şi Jake şi nu putea suporta gândul că Jake ar putea bănui ce gândea Gavin, aşa că scutură din cap, deşi în adâncul sufletului se întreba dacă cumva nu minţea negând.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Gavin! Nu sunt una dintre. cuceririle lui Jake!

Expresia de pe faţa lui arăta dar că încă se mai îndoia de spusele ei.

- Dacă spui tu, Toni.

- Acesta este adevărul! Obrajii ei se înroşiră, lucru care îl făcu să se îndoiască şi mai mult de spusele ei, dar ea scutură din cap cu hotărâre.

- Am mai multă minte decât crezi, sper! Atât doamna Fran Casey cât şi Audrey mi-au demonstrat că a fi îndrăgostită de Jake Tregarron

nu este o experienţă prea fericită. Eu n-am nici cea mai vagă intenţie de a deveni la fel de nefericită ca ele!

Gavin o mai privi un moment, apoi râse cuprinzându-i prieteneşte umerii cu braţul şi părăsiră împreună sufrageria.

- Ei bine, mulţumesc Cerului pentru asta. Nu mi-ar plăcea să te văd şi pe tine visând la Jake ca biata Audrey!

Cursantul cel nou se dovedi a fi tot bărbat, iar acest lucru n-o mai surprinse pe Toni pentru că renunţase să aştepte să mai vină şi vreo elevă.

Peter era la fel de atent cu ea ca de obicei, şi era clar deja că nu numai Gavin observase interesul pe care i-l arăta Peter. Ieşiseră împreună uneori, deşi nu atât de des încât să pară inseparabili, şi ea prefera să nu dea impresia că între ei era ceva stabil.

Nu spusese nimic atunci când Toni se dusese să înoate cu Gavin într-o seară, dar era clar că nu era încântat de idee, şi cumva o făcuse ca altă dată să nu se mai ducă.

Nu voia să creeze neînţelegeri între Gavin şi Peter, pentru că dacă făcea acest lucru Jake îşi va pune în aplicare ameninţarea de a nu mai accepta eleve la cursurile viitoare. Totuşi îi fu greu să refuze când Gavin îi propuse să se ducă

la prânz în Truro.

- O să avem timp? întrebă ea.

- Desigur! Orele de după-amiază încep abia pe la două şi jumătate. O să ne întoarcem până atunci.

- Mi-ar plăcea să merg.

Zâmbetul prietenos a lui Gavin o încurajă.

- Ştiu, de aceea ţi-am propus să mergem, iar acum nu prea poţi să mă refuzi, nu-i aşa? Plecăm imediat ce terminăm lecţia de dimineaţă, mergem cu maşina până acolo, bem ceva şi mâncăm un sandviş într-o cârciumă, ne plimbăm puţin şi ne întoarcem la timp pentru lecţia de după-amiază, O.K.?

- O.K.!

Toni se gândea că ar fi trebuit să cugete mai mult asupra acestei propuneri, dar nerăbdarea lui Gavin o făcuse să se lase dusă de val, şi nu găsi nici un motiv pentru care nu s-ar fi întors la timp. Jake probabil că n-ar fi fost de acord cu această escapadă, dar el oricum va afla numai după ce se vor întoarce, iar ea aştepta cu nerăbdare să vadă Truro.

în ultima vreme era intrigată uneori de felul în care Jake se comporta faţă de ea, pentru că se străduia s-o trateze ca pe ceilalţi cursanţi, şi ei nu-i plăcea. Acest interes pur profesional pe care

i-l arăta îi trezea vechiul sentiment de indignare precum şi alte sentimente, pe care nu le putea identifica.

De când plecase Audrey, Gavin se pare că-i ocupase locul acesteia, ţinându-i companie. Nu era sigură dacă făcea acest lucru numai pentru că erau singurii elevi care urmau întregul curs, dar compania lui Gavin, spre deosebire de cea a lui Audrey, era mult mai veselă. El o privi repede când văzu că Jake vine spre ei.

- Suntem pe cale de a fi criticaţi, o avertiză el. Maestrul se apropie!

Toni nu ridică privirea dar râse puţin cam nesigur în timp ce încerca din nou să facă stâncile de granit din tabloul ei să semene cu originalul.

- Tu nu trebuie să-ţi faci griji, îi spuse ea, dar va avea ceva de spus la adresa stâncilor ăstora. Nu-mi ies deloc!

Gavin zâmbi împăciuitor şi-i făcu cu ochiul.

- N-ar trebui să te afecteze, pentru că este spre binele tău şi oricum n-a reuşit să demoralizeze pe nimeni complet până acum!

El nu-l pusese pe Jake pe un piedestal la fel ca ceilalţi, dar chiar şi aşa Toni îşi dădu seama că acea remarcă ascundea o puternică dorinţă de a-i obţine aprobarea şi se întrebă din nou

care era relaţia dintre ei. Gavin era cel mai bun din grup, şi devenea mai bun pe zi ce trece. Probabil pentru că era conştient de talentul nemaipomenit pe care Gavin îl poseda, de aceea criticile lui Jake păreau mai aspre.

De acesată dată însă, îl privi câteva momente, apoi dădu afirmativ din cap fără să comenteze, şi veni în spatele lui Toni. Simţindu-l aproape de ea, întregul ei corp răspunse prezenţei lui, şi fu surprinsă de propria vulnerabilitate. Inima îi bătea puternic în piept, iar gândurile îi fură cuprinse de haosul de senzaţii pe care el i le provoca. Cum i-a putut spune lui Gavin că prezenţa lui n-o afecta?

Stând încă în spatele ei, el se aplecă până când corpul lui intră în contact cu al ei, o atingere care-i dădu lui Toni furnicături în timp ce încerca să-şi menţină calmul. îi tre- buiră câteva momente ca să-şi dea seama că el întinsese mâna cerându-i pensula pe care ea o folosea, şi reveni repede cu picioarele pe pământ.

Ascultătoare îi dădu pensula, apoi îl privi cum adaugă câteva umbre picturii ei, creând acea impresie pe care ea încercase atât de mult s-o redea. Realiză în câteva secunde ceea ce ea nu reuşise într-o jumătate de oră. Dându-i pensula

înapoi o privi câteva clipe, stând încă aplecat deasupra ei, faţa lui fiind doar la câţiva centimetri de a ei, ochii lui albaştri susţinându-i privirea. Apoi zâmbi răutăcios.

- N-ar fi trebuit să fac asta. Ar fi trebuit să te las s-o faci singură.

- Am încercat.

- Am văzut. După câte se pare fără succes, nu?

Efectul pe care îl avea asupra ei era devastator, şi din
ce în ce mai des în ultima vreme se gândea că minţise când spusese că nu era una din cuceririle lui. Chiar dacă voia sau nu s-o impresioneze, de fiecare dată când Jake era lângă ea, Toni se simţea la fel de neajutorată ca Audrey, şi asta o îngrijora.

Ştia că Gavin îi privea cu coada ochiului, aşa cum obişnuia Audrey, şi observa roşeaţa din obrajii ei şi strălucirea din ochii ei verzi pe care îi ascunse repede cu genele dese. Chiar şi vocea îi tremura arătând că se afla în defensivă aşa cum era de obicei când se afla în preajma lui Jake.

-N-ai o părere prea bună despre talentul meu, nu-i aşa, Jake?

El se îndreptă încet, şi acea atingere tulburătoare

luă sfârşit, lăsând locul unei răceli care o făcu să se înfioare.

- Dacă aceasta era părerea mea, atunci, copilă, ai fi fost de mult trimisă acasă! Un zâmbet crispat, răutăcios îi stăruia pe buze, iar vocea lui sugera atât surpriză cât şi mânie. Ştii bine că nu-mi pierd vremea cu oameni care nu au talent!

Mâinile lui Toni erau încleştate strâns în poală şi deodată se simţi foarte neînsemnată, neînsemnată şi gata să plângă, deşi el îi spusese cuvinte mult mai aspre cu alte ocazii, despre tablourile ei şi nu reuşise decât s-o enerveze. Ii trebuiră câteva clipe până când se simţi în stare să-şi ridice faţa şi să-l privească, iar el îi susţinu privirea până când ea se uită în altă parte.

- Da. bineînţeles că ştiu asta, Jake. Imi pare rău.

El rămase tăcut, apoi îi strecură o palmă caldă sub bărbie şi-i ridică din nou faţa, degetele lui lungi ţinând-o ferm în timp ce-o privea.

- Ce te-a făcut să izbucneşti aşa, Toni? Faptul că ţi-am criticat munca, sau te deranjează altceva?

Nu-i era uşor să găsească un răspuns, în timp ce el o studia şi ea încerca să-l dea la o parte mâna de sub bărbia ei, conştientă că Gavin îi

privea curios.

- Nu mă deranjează nimic, negă ea răguşit. Ce te face să crezi asta?

- întrebare pentru întrebare! Ei îi displăcea tonul lui blând, aproape patern, şi deschise gura pentru a obiecta. Acum ai de gând să critici maniera în care îţi vorbesc, nu-i aşa?

Obrajii ei erau îmbujoraţi şi Toni încercă să-şi păstreze vocea destul de joasă pentru a nu fi auzită de ceilalţi, pentru că ştia că aceştia ar fi fost interesaţi dacă ar fi apărut neînţelegeri între ea şi Jake.

- Nu-mi place să mi se vorbească de parcă aş fi la şcoală!

îi îndepărtă mâna de sub bărbie şi apoi îşi frecă pielea încălzită de atingerea lui.

- Ţi-am zis că nu mă deranjează, Jake, şi după cum am spus deja, îmi pare rău pentru că am fost în. în defensivă. Ce altceva pot să spun?

El o studie tăcut o clipă, apoi se întinse şi-i mângâie obrazul cu un deget, coborându-l spre gât până la decolteul rochiei, unde se opri un moment apoi se retrase.

- Ar fi mai bine să nu spui nimic, micuţo, dacă ai de gând să te cerţi cu mine, hm?

- Dar eu nu vreau, eu.

- Nu creezi atâtea probleme când te tratez ca

pe o elevă. Zâmbetul lui îi acceleră pulsul. El îşi privi ceasul. E aproape unu, cred că ar fi mai bine să mergem să mâncăm.

Ea privi înspre Gavin, întrebându-se dacă Jake trebuia să ştie despre excursia pe care plănuiau s-o facă la Truro, dar când întâlni privirea lui Gavin, acesta scutură din cap şi începu să-şi cureţe pensulele. Evident că prefera să păstreze secretă această escapadă, cel puţin faţă de Jake, şi ea era puţin îngrijorată, dar totuşi nu voia să piardă plimbarea.

Truro era un oraş tipic regiunii Cornwall, gândi Toni, şi Gavin păru de acord cu ea. El spuse că se afla acolo doar pentru a-i ţine companie şi pentru a o conduce oriunde dorea să meargă, şi dacă într-adevăr făcea parte din acea ramură a familiei Tregarron originară din Cornwall, nu părea prea mândru de aceste locuri.

Truro era un târg aglomerat şi prosper, înconjurat de copaci, iar turnurile înalte şi ascuţite ale catedralei dominau clădirile alăturate. Toni era încântată de acest orăşel al cărui port înflorise încă din evul mediu, iar un castel fortificat încă păzea râul şi ceea ce mai rămăsese din pădurea seculară.

Vizitară catedrala, petrecură ceva timp prin

magazine şi mâncară într-o cârciumă mică pe care o descoperiră chiar lângă una din străzile principale, dar ceea ce o încântă pe Toni fu peisajul de provincie.

Sătucurile ce păreau scoase de pe cărţile poştale, parcă aparţinând altor timpuri, erau irezistibile, şi mult prea plăcute pentru a trece cu viteză prin ele. Căsuţele spălate de ploi, cu acoperişuri de trestie şi pereţi de piatră erau înfrumuseţate de copaci şi tufişuri şi de grădini pline de culoare, iar drumurile înguste erau străjuite de şiruri de flori înalte, roz şi mov.

- Oh, e superb! Toni se lăsă pe spate în scaun în timp ce înaintau de-a lungul drumului. îmi pare atât de bine că am venit, Gavin, ţie nu?

- întotdeauna îmi place să mă plimb! El îi zâmbi peste umăr. Te-aş fi dus până la Land’s End sau Lizard, dacă mi-ai fi cerut.

- Dacă am fi avut. Ea îşi privi ceasul şi fu adusă brusc cu picioarele pe pământ. Oh, Gavin, uite cât e ceasul! Nu mi-am dat seama că a durat atât!

Nu părea să-l deranjeze că erau în întârziere şi zâmbetul lui o tachina.

- Ei bine, plecaserăm să vizităm Truro, îi aminti el, nu jumătate din ţinutul Cornwall!

- N-o să ajungem înapoi la Frayley Cove până

la două şi jumătate, nu-i aşa? Ea se uită din nou nerăbdătoare la ceas, gândindu-se ce va spune Jake, şi fu surprinsă să-şi dea seama cât conta pentru ea.

- în nici un caz! o asigură Gavin cu veselie.

- Jake se va supăra dacă întârziem.

încă netulburat de această posibilitate, Gavin îi aruncă o privire care îi lua în zeflemea neliniştea.

- Nu fi atât de îngrijorată, Toni; după cum i-ai spus tu azi de dimineaţă, n-are nici un drept să ne trateze ca pe nişte şcolari. Vreau să spun că nu poate să ne ţină după ore sau să ne dea drept pedeapsă mai mult de scris decât celorlalţi.

- Of, Gavin, descrierea mea îl face să pară atât de rece?

- Cam aşa ceva! El râse, ca şi cum aprecia părerea ei. N-am văzut pe nimeni care să i se opună lui Jake aşa cum o faci tu, şi trebuie să recunosc că-mi plac “bătăliile” voastre, deşi în ultima vreme n-au mai fost la fel de dese. Jake nu e genul de om moale, nu-i aşa? Nu e aşa cum mă aşteptam eu să fie.

Toni se uită repede la el, surprinsă. Părea imposibil, şi totuşi nu găsea altă explicaţie pentru remarca lui.

- Ce. ce vrei să spui, Gavin. nu e aşa cum te aşteptai? De când îl cunoşti?

- Cam de vreo unsprezece săptămâni, ca şi tine.

- Dar. Ea îl privi fix, nu numai curioasă ci şi confuză. Peter a spus. vreau să spun că a sugerat faptul că-i eşti. rudă.

Gavin râse şi ea nu putu protesta faţă de sclipirea din ochii lui care o tachina, pentru că râsul lui îi aducea mereu aminte de Jake.

- A, ştii că sunt un Tregarron, nu-i aşa? In ceea ce-i priveşte pe ceilalţi se presupune că sunt un simplu cursant. Jake nu face favoruri nici chiar membrilor familiei. El anticipă orice întrebare despre poziţia lui Peter chiar înainte ca ea să spună ceva şi dădu din cap. Ştiu că Peter îl ajută cu şcoala, dar Peter este un artist talentat şi este cel mai potrivit pentru această slujbă, altfel Jake nu l-ar fi lăsat să-l ajute!

- Şi tu?

- Eu sunt pur şi simplu un elev, fără privilegii, doar un mâzgălici ca şi voi!

- Nu prea cred, ripostă Toni. Eşti cel mai bun elev şi n-ai nevoie de privilegii. Doar că mă întrebam. Ea ezită, neplăcându-i faptul că trebuia să-şi bage nasul în treburile altora, dar nu reuşi să reziste tentaţiei. Mă întrebam din

care ramură a familiei faci parte.

Gavin o privi, ochii lui tachinând-o, apoi îi făcu cu ochiul.

- Oh, fac parte din trecutul ruşinos; o ramură adiacentă, ai putea spune, nici dintr-una nici din cealaltă!

- înţeleg!

Nu înţelegea deloc, doar că i se întăreau bănuielile că ar putea fi fiul lui Jake. Aşa că privi din nou peisajul deşi n-o mai interesa şi nici n-o mai încânta la fel de mult şi îşi dorea să se poată detaşa atât de trecutul cât şi de viitorul lui Jake. Dacă el îl cunoscuse pe Gavin pentru prima oară în urmă cu unsprezece săptămâni, când începuse cursul, atunci mama lui Gavin ar putea apărea din nou în viaţa lui Jake şi ei îi displăcea ideea mai mult decât era dispusă să recunoască.

Ajunseră la Pentycawl abia la trei şi jumătate şi Plaxy Trent îi întâmpină clătinând din cap, faţa ei amabilă exprimând reproş pentru că rataseră prânzul.

- Domnu' Tregarron o să vie imediat, le spuse ea. Ţine cursul pe peluză ca să fie sigur că vă va auzi venind.

Toni se obişnuise, după aproape trei luni de şedere la Pentycawl s-o trateze cu familiaritate pe Plaxy Trent, aşa că se uită rugător la femeia

în vârstă.

- E foarte nervos, doamnă Trent? Pot să ies şi să-mi ocup locul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Gavin râdea deşi Plaxy nu era deloc amuzată.

- Ce s-a întâmplat cu independenţa ta, Toni? I-ai spus că nu-ţi place să fii tratată ca o şcolăriţă, aşa că de ce nu te duci pur şi simplu pe peluză şi-ţi ocupi locul, ca şi când ai avea tot dreptul să întârzii o oră dacă ai chef?

Toni dădu din cap, ochii ei exprimând îngrijorare, şi ea îşi dori ca el să nu-i tot amintească acea discuţie pe care a avut-o cu Jake de dimineaţă. Era posibil ca Jake să interpreteze întârzierea lor ca un act de sfidare din partea ei, şi nu avea prea multe speranţe că va reuşi să-l convingă de contrariu.

- Mă simt îngrozitor, Gavin. va crede că am întârziat special pentru a-l enerva.

- De ce ar crede aşa ceva? N-ai întârziat numai tu, şi eu sunt în aceeaşi situaţie şi nu-mi fac griji. Aşa că nu te îngrijora nici tu şi hai să-l înfruntăm pe maestru până când nu vine să ne caute.

- Domnu' Tregarron vine acu', îi informă Plaxy, ar fi mai bine să plec, altfel va crede că n-am nimic de făcut.

Inima lui Toni o luă la goană în timp ce aştepta ca Jake să apară, şi Gavin se aplecă să-i murmure la ureche:

- O-ho! E gata să ne ia în coarne. Sper că eşti pregătită, Toni!

Nu era pregătită deloc, de gândi ea. Voia mai degrabă să fugă şi să se ascundă undeva decât să dea ochii cu Jake, dar acum nu mai avea ce face. El intră pe uşă, cu paşi mari.

O privire aruncată feţei lui îi fu de ajuns lui Toni; pulsul i se acceleră şi îşi ţinu ochii plecaţi aşteptând să se dezlănţuie furtuna. Nu se îndoia că era nervos, mai nervos decât îl văzuse vreodată, şi avea un aer violent care-i trimise fiori de-a lungul spatelui.

- Ei bine?

Gavin o privi, acceptând provocarea lui Jake cu o urmă de nesiguranţă, dar cu îndrăzneala-i caracteristică.

- Am făcut o plimbare care a durat ceva mai mult decât ne-am aşteptat. Ne pare rău că am întârziat, Jake, dar Toni a vrut să vadă Truro, şi ştii cum e.

- Pot să ghicesc cum a fost! Toni a decis că vrea să vadă Truro, şi asta-i tot! Vocea lui avea un sunet ciudat exprimând încordarea şi o violenţă abia ţinută sub control, iar când o privi,

Toni simţi că se face mică.

- Gavin, ar fi mai bine să te duci să participi la lecţie, pe peluză. Vreau să vorbesc cu Toni!

- Dar, Jake.

- Vrei să ieşi odată?!

Gavin păru mirat o clipă, apoi îi aruncă lui Toni o privire neajutorată, şi ridică din umeri.

- Scuze, Toni!

El se întoarse şi ieşi la soare în liniştea grădinii, lăsând-o pe Toni singură cu Jake.

Era clar că Jake o considera pe ea unica vinovată de această situaţie, şi simţurile ei se răzvrătiră împotriva acestei nedreptăţi. El aproape că-l absolvise pe Gavin de orice vină dar era clar că pe ea nu avea de gând s-o trateze cu aceeaşi îngăduinţă.

Uitându-se la el, ochii ei aveau o strălucire care arăta că era rănită şi nervoasă şi care îi făcea să pară şi mai verzi decât de obicei.

- Plec şi eu!

- Am spus că vreau să vorbesc cu tine, Toni!

- Nu sunt obligată să te ascult. nu mă poţi obliga să-ţi dau seamă pentru fiecare secundă din viaţa mea! Şi n-o să accept să-mi vorbeşti de parcă aş fi încă la grădiniţă!

Vocea ei era slabă şi întretăiată şi nu-şi imagina cum găsise puterea de a trece pe lângă

el înspre uşile cu geamuri, dar el n-o lăsă să-l evite. O mână mare se strânse puternic în jurul braţului ei şi o întoarse brusc spre el. Toate reacţiile familiare ieşiră din nou la suprafaţă, când se lovi de el, exagerate de sute de ori de o emoţie sălbatică ce o amuţi.

- Să nu îndrăzneşti să pleci aşa, pur şi simplu!

- Dă-mi drumul, Jake!

încercă în zadar să-şi elibereze braţul şi privi în sus la faţa aspră, întunecată.

- Nu accept să mi se facă morală de parcă aş fi un şcolar care a întârziat la ore, şi nici n-o să-mi asum întreaga responsabilitate pentru ce s-a întâmplat! Doar pentru că Gavin este.

Ea îşi muşcă buza, dar nu destul de repede. El o scrută cu ochii albaştri duri şi îngustaţi.

- Ce spuneai?

- Nu!

Smucindu-şi braţul reuşi să şi-l elibereze şi fugi în grădină, oprindu-se numai când ajunse în raza vizuală a celorlalţi. Câteva capere se ridicară când Toni apăru şi ea nu putu face nimic pentru a-şi alunga roşeaţa din obraji şi strălucirea din ochii verzi care arătau atât mânie cât şi faptul că era gata să plângă.

Peter se apropie exact în momentul în care ea auzi paşi pe terasa îngustă de piatră din spatele ei şi privi repede peste umăr. Jake venea

direct spre ea şi ceva din înăuntrul ei dorea să fugă spre el, nu de el.

Toni nu era sigură cum reuşise să reziste de-a lungul după-amiezii. Avea prea multe pe cap pentru a putea fi atentă la ce picta, iar faptul că Jake evitase să vină lângă ea, deşi de câteva ori se apropiase şi stătuse în spatele lui Gavin, n-o ajutase deloc.

Capitolul 8

Deşi ziua era splendidă, Toni se simţise rareori mai nefericită, iar acest lucru se reflecta în munca ei. Peter îi acorda atenţie, ca de obicei, dar nu spuse nimic despre faptul că pensula nu era mânuită cum trebuie, iar culorile erau amestecate cu neglijenţă, producând cel mai nefericit rezultat posibil. Poate că o va întreba mai târziu, după lecţie, dar ea spera să n-o facă.

Nu fusese niciodată mai uşurată de faptul că lecţia se terminase, iar acest lucru era atât de vizibil în timp ce-şi strângea lucrurile încât Gavin o privi curios.

- Te bucuri că s-a terminat, Toni?

Ea dădu afirmativ din cap, iar el merse lângă ea în timp ce traversau peluza puţin în urma celorlalţi.

-Jake a făcut pe durul după ce m-a trimis la plimbare? Imi pare rău, Toni, dar ai văzut în ce situaţie mă aflam. Dacă aş fi rămas, mai mult aş fi înrăutăţit lucrurile. Doamne, era furios, nu-i aşa?

Toni dădu nefericită din cap, întrebându-se cât timp va mai trece până când Jake va redeschide subiectul. El nu avea să lase lucrurile aşa, gândi ea, dar detesta ideea de a se certa din nou cu el.

- Pare. pare un lucru atât de neînsemnat, şi el

face atâta caz.

Gavin părea interesat, deşi încerca să nu arate prea mult acest lucru.

- Ce-a spus?

Toni era gata chiar şi acum să plângă, încât începu să tremure, iar vocea ei era nesigură şi răguşită. încercase să-şi reţină plânsul toată după-amiaza, de fiecare dată când Jake venea spre ea şi apoi o ignora de parcă nici nu exista. Nu trebuia s-o afecteze atât de mult şi totuşi o afecta.

- Nu ştiu ce avea de spus. Eu. eu am plecat fără să-l las să vorbească.

- Nu! Lui Gavin părea că nu-i venea să creadă, şi o privi fix câteva momente în timp ce intrau în salon. Oh, Toni, pariez că n-o să mai fii preferata profului!

- Nu cred c-am fost vreodată!

Lacrimile nu mai puteau fi reţinute şi Gavin o privi cu ochi ce exprimau simpatie.

- îmi pare rău, Toni. Aş vrea să pot face ceva, dar ştii că nu m-ar asculta nici dacă aş încerca.

- Da, ştiu, dar nu contează, Gavin, de fapt nici nu merită să mă consum. A fost doar o. o furtună într-un pahar cu apă. o să treacă cu timpul.

- Sper. El se încruntă în timp ce ajunseră în hol. Nu pot să-mi închipui ce l-a apucat. Nu-i este caracteristic să se consume atât pentru un fleac,

nu-l înţeleg.

Râsul ei fu scurt şi nesigur şi total lipsit de veselie în timp ce se lupta din nou pentru a-şi reţine lacrimile.

- Il înţelege cineva? întrebă ea.

Se simţea nesigură şi nefericită, şi asta numai pentru că Jake era supărat pe ea din cauza unui incident neînsemnat care ar fi putut trece neobservat. Era ridicol să fie atât de afectată, pentru că văzuse efectul pe care Jake îl avea asupra femeilor, atunci când o vizitase pe Audrey. Până acum îşi ţinuse în frâu sentimentele faţă de Jake, şi nu voia să cedeze acum.

- Toni? Te simţi bine?

Mâna lui Gavin de pe braţul ei o readuse repede cu picioarele pe pământ şi realiză îngrozită că în sfârşit plângea. Printre lacrimi faţa lui Gavin părea mult mai tânără şi foarte îngrijorată, iar ea dădu din cap în timp ce-şi şterse repede lacrimile.

- Da, Gavin, nu-ţi face griji, doar că mă cam ustură ochii.

Ochii lui negri îi cercetară faţa mică, îmbujorată, şi se încruntă.

- Te-ai gândit toată după-amiaza la ceea ce s-a întâmplat şi acelaşi lucru l-a făcut şi Jake. Ce se va întâmpla cu voi?

Totul era exagerat. Felul în care se simţea, mânia lui Jake şi propria nefericire. Era ca şi cum ceva atârna deasupra lor, ceva tulburător, şi ei îi trebuiră câteva momente pentru a realiza de ce picioarele ei păreau dintr-o dată atât de slabe încât nu puteau s-o mai susţină. în acea clipă îşi dădu seama cu o claritate uimitoare cât de mult se înşelase atunci când crezuse că-şi putea controla emoţiile, iar această constatare reprezentă ultimul strop.

Era inutil să încerce să-i explice lui Gavin ceva ce abia înţelesese ea însăşi, aşa că se grăbi, lăsându-l pe Gavin privind uimit după ea. Trecu şi pe lângă ceilalţi, ţinându-şi capul plecat şi grăbindu-se să ajungă în propria cameră înainte de a se face de râs.

Nu voia ca ceilalţi să afle cum se simţea, după ce făcuseră atâta haz de sentimentele lui Audrey, iar ideea că Jake ar putea-o trata cu aceeaşi indiferenţă era foarte greu de suportat. Ea fugi în cameră şi închise uşa apoi îşi lipi capul de geamul rece al ferestrei şi plânse.

Toni rămase în cameră nedorind să coboare la cină şi să facă faţă speculaţiilor pe care faţa ei brăzdată de lacrimi le va provoca.

Privi camera în care stătuse aproape trei luni şi deodată
i se păru apăsătoare; simţea nevoia de a ieşi la

aer. Poate să se plimbe de-a lungul falezei aşa cum făcea de obicei, orice numai să nu mai stea acolo gândindu-se la Jake.

Coborî scările şi traversă holul, mişcându-se silenţios şi grăbindu-se, pentru că ceilalţi probabil că terminaseră de mâncat, şi nu voia să vadă pe nimeni. Faptul că se înserase deja n-o făcu să se răzgândească deoarece cunoştea prea bine cărarea pentru a se rătăci. Deschizând uşa casei, privi peste umăr şi o văzu pe Plaxy ieşind din bucătărie cărând o tavă încărcată.

- Domnişoară Ashley!

Era evident că era uimită de faptul că Toni se afla acolo şi se opri în faţa uşii de la sufragerie, ochii ei prietenoşi exprimau curiozitatea.

- N-ai venit la cină, dragă, nu te-ai simţit bine?

Ultimul lucru pe care Toni dorea să-l facă era să
răspundă la întrebări, dar nu putea să se supere pe Plaxy pentru grija ce i-o purta, aşa că scutură din cap şi zâmbi.

- Oh, mă simt bine, mulţumesc, doamnă Trent, pur şi simplu nu mi-a fost foame.

- Pari cam bolnavă.

Plaxy îi observă obrajii brazdaţi de urme de lacrimi şi ochii umflaţI, şi Toni ştia că-i câştigase simpatia, dar nu-i putea explica prin ce trecea

fără să înceapă să plângă din nou, aşa că scuturã iar din cap şi făcu un pas.

- Nu, nu, sincer, mă simt bine!

Era evident că Plaxy nu era mulţumită de acest răspuns şi se încruntă.

- Doar n-ai de gând să ieşi, drăguţo; nu aşa fără să fi mâncat nimic.

Toni îşi dori să nu fi părut atât de mâhnită, iar vocea să-i fi fost mai calmă. Ii trecu prin minte faptul că Plaxy Trent fiind îngrijorată pentru ea, se va simţi obligată să-i spună lui Jake cât de înlăcrimată şi cât de nefericită părea, şi voia să evite acest lucru cu orice preţ. Jake nu era prost, va şti că este supărată din cauza felului cum o tratase la prânz şi ea nu suporta gândul că va ghici motivul lacrimilor ei. Observase comportamentul ciudat al lui Audrey şi era sigură că va face acelaşi lucru şi în cazul ei.

Scutură ferm din cap pentru a risipi îngrijorarea lui Plaxy Trent.

- Mă duc doar să mă plimb, doamnă Trent, n-o să stau mult.

- Sper că n-ai de gând să te plimbi în sus pe stânci, e periculos când se înserează

- N-o să păţesc nimic!

Nu avusese nici un drept să se răstească la Plaxy pentru că aceasta era doar îngrijorată pentru siguranţa ei, dar ştia că dacă nu ieşea

imediat va începe din nou să plângă. întorcându-se brusc, ieşi, trântind uşa în urma ei, apoi se grăbi să coboare treptele şi să înconjoare casa pentru a ajunge la cărare.

Era încă plăcut afară deşi vântul începuse să bată în timp ce soarele apunea şi era mai răcoare decât fusese în timpul zilei. întotdeauna peisajul stâncos inspira un sentiment de pace, având o aură misterioasă care nu era la fel de evidentă ziua, şi Toni simţi că acest peisaj îi reflectă propriile sentimente.

Părea că trecuse atât de mult timp de când fusese la Truro cu Gavin. Nici nu-i trecuse prin cap că evenimentele vor lua o turnură atât de neaşteptată şi o vor face să-şi recunoască adevăratele sentimente pentru Jake şi să ajungă să-i cunoască mânia.

Marea era calmă, deşi valurile ce se apropiau de mal făceau în vârf un strat de spumă, acolo unde vântul le mângâia. Pescăruşii erau tăcuţi, ţipetele lor nu se mai auzeau în timp ce pluteau purtaţi de curenţii de aer cald şi se adăposteau pe stâncile înguste, încălziţi de ultimele raze ale soarelui.

Toni nu ştia unde se ducea deşi realiză vag că se îndrepta spre Frayley Cove, dar pentru moment simplul act de a merge o ajuta să elimine ceva din tensiunea care o ţinuse

încordată întreaga după-amiază.

Vântul bătea lipindu-i rochia moale de bumbac de corp şi-i răsfira părul, câteva şuviţe atingându-i faţa. Acest loc atât de mic era atât de frumos încât părea un sacrilegiu să te afli acolo şi să fii nefericit, şi totuşi nu putea face nimic pentru a se consola. Jake era inaccesibil, şi pentru moment el era singurul care o interesa.

- Toni! Se opri brusc atunci când se auzi strigată de undeva din spate. Vocea abia se auzea din cauza zgomotului mării, dar totuşi era foarte uşor de recunoscut. Deşi se aşteptase ca Plaxy Trent să-l informeze, nu se aşteptase la o acţiune atât de promptă din partea lui şi deveni extrem de sensibilă în timp ce-i asculta paşii ce înaintau de-a lungul cărării.

Inima ei bătea atât de puternic încât se îndoia că putea vorbi calm cu cineva, cu atât mai puţin cu Jake, şi picioarele ei erau îngrozitor de moi şi de nesigure. Primul ei impuls fu să fugă, dar continuă să meargă ca şi cum nu l-ar fi auzit strigând-o.

- Toni, aşteaptă! De fapt nici nu trebuia să aştepte, pentru că el o prinse repede din urmă deşi ea nu-şi încetinise pasul, iar degetele lui puternice îi prinseră braţul ţinând-o strâns. Unde ai de gând să te duci? ceru el să afle.

Ea tremură, şi mulţumi Cerului pentru că se

înserase, astfel încât el nu va vedea cât de aproape era să izbucnească în plâns.

- Presupun că ţi-a spus Plaxy!

Suna ca o acuzaţie, deşi nu aceasta îi fusese intenţia.

- Nu contează cine mi-a spus! El o trase de braţ întor- când-o cu faţa şi ea observă că datorită înserării ochii lui albaştri se întunecaseră, iar privirea sclipitoare pe care i-o aruncă îi tulbură simţurile. E a doua oară pe ziua de azi când mă faci să mă întreb unde naiba te-ai dus, şi de data asta nu scapi, Toni!

- Jake, mă doare!

- încă nu m-am hotărât dacă să-ţi rup gâtul sau nu! Ce încerci să demonstrezi?

Era mai greu să-şi elibereze braţul decât crezuse, dar ea nu se agită prea tare. Avea un aer diferit, neobişnuit şi ciudat de emoţionat, şi ea îl privi cu un fel de confuzie în ochi.

- Voiam să mă plimb, singură!

- Voiai să mă bagi în sperieţi pentru a doua oară pe ziua de azi, diavol mic ce eşti, şi ştii asta foarte bine!

Toni îl privi mirată, ochii ei mari arătând cât de intrigată era. Apoi încercă să înţeleagă ceea ce-i spusese. Ei nu-i venea să creadă că el era atât de îngrijorat pe cât părea, sau că într-adevăr crezuse că ea se afla în pericol.

- Eu. eu nu înţeleg la ce te referi.

- Mă refer la faptul că ai venit târziu de la o plimbare cu maşina cu Gavin, iar acum îţi faci o ieşire atât de dramatică, spunându-i lui Plaxy că te duci să faci o plimbare, probabil de-a lungul stâncilor, din moment ce te-a văzut ocolind casa, şi încă la ora asta! Nu ştii cât de uşor e să faci un pas greşit când e întuneric?

Toni dădu vag din cap, neauzind de fapt întrebarea ci concentrându-se asupra afirmaţiei lui anterioare. Era îngrijorat pentru ea, pentru a doua oară în acea zi, spusese el, şi ea nu înţelegea de ce. Ar fi avut mai mult logică dacă şi-ar fi făcut griji pentru Gavin.

- Dar ce. cum adică te-am băgat în sperieţi pentru că eu am întârziat azi după-amiază? N-a fost vina mea că era târziu şi am încercat să-ţi spun, dar tu n-ai vrut să mă asculţi!

Degetele lui îşi slăbiră strânsoarea în care îi ţineau braţul dar acum ea nu mai încerca să scape ci aştepta să-i răspundă, inima bătându-i sălbatic şi simţindu-se ameţită, lucru care nu-i permitea să gândească limpede.

- Nu ţi-ai dat seama că Gavin este unul dintre cei mai proşti soferi din Anglia?

Toni scutură din cap, fiind încă prea confuză pentru a înţelege.

- El. el mergea repede. Asta am observat.

- Repede! Jake dădu din cap disperat. Conduce ca şi când acelea ar fi ultimele lui clipe de viaţă, şi nici nu şi-a luat carnetul de foarte mult timp! Mi-am închipuit că aţi avut vreun accident pe cine ştie ce drum lăturalnic, când am văzut că întârziaţi atât. Mi-am ieşit din minţi făcându-mi griji, şi apoi, când aţi venit în sfârşit, tu ai plecat pur şi simplu atunci când. Oh, nici nu ştii cât de aproape ai fost de o bătaie, fetiţo!

Toni scutură din cap, ochii ei mari cercetându-i faţa, căutând adevăratele motive pentru care era atât de nervos.

- Eu. eu ştiam că eşti îngrijorat, dar m-am gândit că erai aşa deoarece credeai că i s-a întâmplat ceva lui Gavin.

- Gavin? Ochii lui se îngustară în timp ce-o privea. A, te referi la faptul că Gavin mi-e rudă şi tu nu!

- Mă refer la faptul că este.

îşi aminti că mai spusese acest lucru o dată, şi la fel ca şi atunci, Jake se încruntă ca şi când nu înţelegea la ce se referea.

- Cred c-am mai auzit asta o dată, îi spuse el calm. De data asta aş dori să aud şi restul, Toni. Ce este?

Nu putea să-i spună, nu aşa pe faţă, şi se luptă să-şi elibereze braţele, încercând în van să-i desprindă degetele.

- Dă-mi drumul, Jake, te rog dă-mi drumul!

- Nu-ţi dau drumul până când nu-mi răspunzi! Ce-mi este Gavin, Toni? Vocea lui era calmă, aproape indiferentă, dar era de neclintit, aşa că ea renunţă la luptă deşi încă refuza să-l privească, păstrându-şi capul plecat. Mâinile de pe braţele ei îşi întăriră strânsoarea.

- Aş putea la fel de bine să te oblig să spui, micuţo, şi am s-o fac dacă nu-mi spui de bunăvoie. Ce-i cu Gavin? Te macină ceva de câteva săptămâni, iar răbdarea mea a ajuns la limită!

- E ceva. ceva ce-am auzit. El ridică dintr-o sprânceană, iar ochii îi străluceau şi ea îşi plecă din nou privirea. El. e fiul tău, nu?

Toni vorbise în şoaptă şi simţi cum Jake se încordă înainte de a expira puternic, scoţând un sunet care păru un suspin, iar când vorbi vocea lui era doar un murmur.

- Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, cine ţi-a băgat prostiile astea în cap?

Prostii! Toni se agăţă cu disperare de acest cuvânt şi privi în afârşit în sus spre el, nerăbdătoare de a fi sigură şi încercând să citească ceva în trăsăturile aspre ale feţei lui.

- Eu. eu credeam. vreau să spun. nu este fiul tău?

- Nu!

- Oh, Jake!

Nu putu ascunde uşurarea care o cuprinse, şi simţi cum degetele lui se încordară în timp ce-i ţineau braţele.

- Nu eşti mai uşurată decât mine!

Işi spuse că doar îşi imagina urma de râs care-i îndulcise vocea, dar totuşi în ochii lui exista o urmă de ironie care era totuşi destul de greu de observat, din cauza înserării.

- Eu. îmi pare rău, Jake.

- Mmm! O studie cu o intensitate care îi făcu inima s-o ia la goană şi mâinile lui îi mângâiau cu blândeţe braţele. Nu sunt sigur dacă sunt flatat de faptul că se presupune că am o familie pe care nu sunt gata s-o recunosc!

- Of, Jake, nu eu am. vreau să spun, n-a fost ideea mea!

- Atunci a cui a fost ideea?

Era, desigur, inevitabil. Jake nu era genul de om care ar lăsa asemenea informaţii la voia întâmplării. Trebuia să ştie cine gândise aceste lucruri despre el, şi Toni ar fi preferat să dea vina pe Fran Casey şi să termine odată cu toată această poveste.

- Toni?

- Eu. aş prefera să nu spun cine a sugerat asta, Jake, nu pare. Trebuie?

Faţa care o privea era ascunsă de întunericul

ce se aşternea pe întregul ţinut, dar ea începu să tremure ca o frunză bătută de vânt atunci când îl privi pentru un moment. O palmă puternică i se strecură sub bărbie, ridicându-i faţa spre el, iar capul lui era plecat astfel încât respiraţia lui caldă îi atinse buzele atunci când vorbi, stârnindu-i cele mai incredibile senzaţii.

- Da, trebuie, micuţo. îmi place să ştiu ce fel de prieteni am!

- Ea a crezut doar că el s-ar putea.

- Aah! încrederea din vocea lui îi arăta clar că putea numi vinovatul fără ajutor din partea ei, dar ceea ce o surprinse fu uşurinţa cu care Jake acceptă faptul că Fran Casey era vinovata. Draga de Fran, deci asta e părerea ei despre mine!

Mâna de sub bărbia lui Toni se mişcă ajungând la baza gâtului ei, degetele lui lungi mângâindu-i părul. Privirea lui întunecată îi cercetă faţa, în întuneric fiind doar un oval mic şi palid, cu ochi mari. O ţinu aşa câtva timp, apoi dădu uşor din cap.

- Si tu ai crezut-o, nu-i aşa, Toni?

Ea respiră adânc, fiindu-i imposibil să nege, dar dorind cu disperare să-l convingă de faptul că o supărase ideea că Gavin era fiul lui.

- N-am vrut, Jake, dar.

- Dar te-ai gândit că dată fiind reputaţia mea,

acest lucru avea toate şansele de a fi adevărat!

- Nu. nu e aşa, Jake, eu. nu ştiam ce să mai cred. Gavin are pe umăr acelaşi semn ca şi tine, şi acest lucru arăta clar că este unul dintre urmaşii lui Tobyn Tregarron, dacă ceea ce mi-ai spus tu era adevărat.

- Si crezi că eu sint singurul lui urmaş?

Toni încercă să evite privirea lui fixă şi nemaipomenit de tulburătoare, dar nu-i era uşor, când Jake îi ţinea faţa ridicată spre el.

- Nu ştiam . Doamna Casey a spus că eşti singur la părinţi.

- Aşa e, sunt singur la părinţi.

El o privi cu o intensitate care devenea din ce în ce mai tulburătoare, deşi îi era tot mai greu să-i distingă trăsăturile în întuneric, şi corpul îi tremura datorită contactului cu corpul lui puternic. Mâna de pe ceafa ei nu-i permitea să se mişte, deşi în acest moment ea nu avea nici intenţia nici puterea de a o face.

- Nu-ţi aduci aminte că ţi-am vorbit despre Inigo Tregarron?

Toni era prea ameţită pentru a se gândi la altceva decât la prezenţa lui Jake şi la efectul pe care îl avea asupra ei, şi dădu afirmativ din cap, încercând să-şi amintească povestea.

- Mi-ai. mi-ai spus ceva despre vărul lui, nu-i aşa?

- Am spus că a pus ochii pe soţia vărului său! Ochii lui străluceau şi, în timp ce cu o mână o ţinea ferm de ceafă, cu cealaltă îi mângâie obrazul, ceea ce o făcu să tremure. Dacă-ţi aminteşti, ţi-am spus că relaţia a fost înăbuşită în faşă de către soţul doamnei, dar ceea ce nu ţi-am spus este faptul că el a trimis-o pentru un timp în străinătate unde ea a născut un fiu.

Toni se gândi că lucrurile începeau să capete sens, şi îl privi câteva clipe pentru a fi sigură.

- Fiul lui Inigo?

Jake dădu afirmativ din cap. Mâna ce o mângâia continua să-i ameninţe autocontrolul şi simţi o asemănare bruscă între situaţia doamnei din epoca victoriană, sedusă de vărul soţului ei, şi propria ei situaţie. Dacă Inigo Tregarron avea măcar o fracţiune din puterea de convingere a urmaşului său, atunci tânăra soţie n-a avut multe şanse de a-i rezista.

- Desigur că acel copil a fost ţinut strict secret faţă de toată lumea. A fost dat unor părinţi adoptivi, şi nu a fost crescut împreună cu celălalt copil, legitim dar era un Tregarron şi Inigo i-a urmărit viaţa de la distanţă. A avut grijă de educaţia copilului, iar flăcăul s-a căsătorit şi a devenit el însuşi un tată de familie respectat, deşi el şi ai lui n-au fost consideraţi până acum membri ai familiei.

- N-ai ştiut de existenţa lui Gavin?

-A apărut din senin, făcând o cerere de a urma cursul, şi am descoperit cine era numai după ce a ajuns aici.
Acum este unul de-ai noştri şi clar că a moştenit pasiunea familiei Tregarron pentru artă.

- E foarte bun.

- Va fi! Jake zâmbi, dinţii lui albi contrastând cu faţa întunecată. E un tânăr foarte talentat dar, ca şi mine, uneori seamănă prea mult cu bătrânul Tobyn.

- Oh, Jake!

- Oh, Jake! Ironia din vocea lui o făcu să roşească şi Toni încercă să nu se uite la el, deşi acum era prea întuneric pentru ca el să poată distinge ceva în ochii ei, iar genele ei dese îi ascundeau şi mai bine ochii. Chiar credeai că sunt genul de om care şi-ar respinge propriul fiu, Toni?

Ea îşi muşcă buza când îşi dădu seama că asta crezuse, şi când privi în sus în sfârşit, ochii ei mari aveau o expresie de copil care-şi cere scuze.

- Imi pare rău, Jake, dar erau atât de multe lucruri care indicau asta, şi când l-ai trimis pe Gavin în grădină unde erau ceilalţI, apoi ai început să-mi reproşezi.

- Să-ţi reproşez?

- Da, asta ai făcut! Rămăsese fără suflare şi tremura ca o frunză. Ai dat vina pe mine pentru că am întârziat; nu i-ai spus nimic lui Gavin, dar aveai de gând să.

- L-am dat pe Gavin afară ca să nu-l pocnesc!

Ea tremură din nou văzând violenţa din ochii lui şi-l privi parcă nevenindu-i să creadă.

- L-ai. l-ai fi lovit?

Pentru un moment o urmă de zâmbet îi curbă gura, iar ochii lui albaştri îi ironizau îngrijorarea.

- Poate că nu. Ultimul lucru pe care-l voiam era ca tu să-l compătimeşti! Dar dacă n-ai fi plecat atât de repede, ai fi aflat pentru care dintre voi eram mai îngrijorat!

Toni nu spuse nimic. Gura ei era moale şi tremurătoare, iar buzele îi erau uşor întredeschise, şi Jake o privi un moment în linişte înainte de a-şi coborî blând dar ferm buzele pe ale ei.

- Jake!

Vocea ei era doar o şoaptă în întuneric şi braţele lui o cuprinseră, lipind-o cu putere de corpul lui tare. Gura lui înfometată o posedă de parcă aşteptase acest moment foarte mult timp, şi Toni pluti într-o altă lume, unde singurele lucruri care contau erau braţele lui şi excitarea puternică pe care gura lui i-o provoca.

Respiraţia lui îi ardea obrajii, vocea lui fiind

înăbuşită de părul ei des.

- Te iubesc, Toni! Ştiu că probabil calc pe un teren nesigur, dar trebuia să-ţi spun, dragostea mea, nu puteam să mă mai abţin!

Ochii ei păreau atât de mari în întuneric, şi în timp ce studiau faţa aspră care o făcuse atât de nefericită în ultima vreme căpătară o sclipire tremurătoare. Peter nu avusese niciodată o şansă reală, şi Jake trebuia să ştie asta, sigur că nu avea nici un dubiu în ceea ce priveşte sentimentele ei.

- De ce nu mi-ai spus până acum? Vocea ei era slabă şi răguşită şi nu se putu abţine să nu privească acea gură puternică. Nu ştiai ce simt, Jake?

El zâmbi scurt.

- Tu ştiai? întrebă Jake, ironic, si ea îşi dădu seama că abia îşi recunoscuse propriile sentimente.

Cu câteva ore în urmă ştia că putea s-o tulbure aşa cum n-o făcuse nici un alt bărbat, dar refuzase să recunoască motivul pentru care se întâmpla acest lucru, până când Gavin o întrebase curios de ce acea situaţie banală îi supărase atât de mult. Recunoscuse propriul motiv, dar reacţiei lui Jake îi atribuise alte cauze.

- Eu. eu credeam că tu. mi-am dat seama că te iubesc şi nu puteam suporta să mă ignori aşa

cum ai făcut în timpul lecţiei de după-amiază.

- De aceea te-ai ascuns în cameră?

Cuvintele lui o ironizau, dar sărutul ce le urmă com- pensă orice suferinţă pe care acestea ar fi putut-o cauza, şi Toni îşi ridică braţele cuprinzându-i gâtul, trăgându-i capul mai aproape. El o strânse în braţe până când ea îi putu simţi fiecare muşchi.

- M-am ascuns pentru că am crezut că ţi-e milă de mine aşa cum ţi-a fost şi de biata Audrey. Nu puteam suporta gândul că eu te iubeam, iar ţie îţi era milă de mine.

- De ce ar trebui să-mi fie milă de tine, micuţo? Nu eşti Audrey, şi n-ai face niciodată ceva atât de patetic şi de prostesc cum a făcut ea.

Toni se uită la el pe sub gene, încrezătoare ca orice femeie îndrăgostită, ochii ei verzi strălucind în întuneric ca două bijuterii.

- Atunci de ce ai venit după mine şi mi-ai spus că te-am băgat în sperieţi pentru a doua oară pe ziua de azi, dacă nu-ţi era teamă că mă simţeam la fel ca ea?

Jake o privi o clipă, apoi îşi îngropă faţa în părul ei roşcat, vocea fiindu-i înăbuşită în gâtul ei.

- Promite-mi că o să rămâi cu mine aici, la Pentycawl, şi o să vezi de ce am venit după tine,

micuţo! O să ne căsătorim şi atunci eu o să fiu singurul care o să alerge după tine de fiecare dată când o să faci vreo escapadă nebunească.

El îşi înălţă capul şi-i zâmbi, iar Toni îi luă tâmplele în palme, ochii ei strălucind de fericire.

- Ai de gând să te căsătoreşti cu mine?

Ochii lui îi cercetară faţa, încrezător, posesiv, şi un tremur de emoţie cuprinse trupul fetei când el îşi opri privirea asupra gurii ei.

- Ai de gând să mă refuzi? o provocă el.

Ea scuturǎ din cap, braţele ei ţinându-l strâns de gât, iar ochii ei străluceau.

- Oh, nu, dragul meu Jake, n-o să te refuz!

Sfârşit